Verdere Avonturen van

door Hans G. Kresse

ERIC de NOORMAN

HET WAPENGERICHT

HET GOUD DER OZMECS

ERIC DE NOORMAN

DEEL VI

Het Wapengericht

Het Goud der Ozmecs

Inleiding

Het was een lange, gevaarvolle tocht waarop Eric, Zoon van Wogram, Koning der Noormannen, lang geleden uitvoer; een tocht welke hij ondernam om zich een bruid te zoeken. Hij vond haar eindelijk in het verre, geheimzinnige rijk Atlantis, in de gestalte van Winonah, Wachteres van de mysterieuze „Steen van Atlantis". Doch groot waren de ontberingen, hevig de strijd, eer hij haar de zijne mocht noemen en haar, samen met de dwerg Pum Pum die zich zulk een trouw vriend betoond had, huiswaarts kon voeren. Atlantis, machtig centrum ener oeroude beschaving, ging door de krankzinnige hoogmoed van Eric's tegenstander, de Egyptenaar Kirasso, onder in de golven en slechts met uiterste inspanning wist het drietal te ontkomen.

Doch toen zij eindelijk, na talloze avonturen, Noorwegen naderden, wachtte hen nog geen rust. Want tot zijn ontzetting moest Erich vernemen dat tijdens zijn afwezigheid Koning Wogram, zijn vader, laaghartig uit de weg was geruimd en de troon beklommen door zijn slechte neef en dubbelganger Onon. Deze gaf zich voor Eric uit, en bedreef in diens naam gruwzame plundertochten in de omliggende gebieden. Onder zijn misdadig bewind had het volk der Noormannen een naam gekregen, die ieder met woede en afkeer vervulde.

Samen met Winonah en Pum Pum, en in de eindstrijd bijgestaan door Koning Langhu, slaagde Eric er in de verrader onschadelijk te maken en zijn rijk te herwinnen. Hij doodde Onon in een woedend tweegevecht. Onder het gejuich van zijn getrouwen hield hij zijn intrede op de burcht van Wogram, zijn rechtmatig thuis. Alles scheen zich ten goede gekeerd te hebben. Doch wanneer hij 's avonds voor het hoog opvlammende haardvuur in de burchtzaal zat, fronsden Eric's wenkbrauwen zich vaak en dacht hij er over na wie de moordenaar van zijn vader kon zijn...

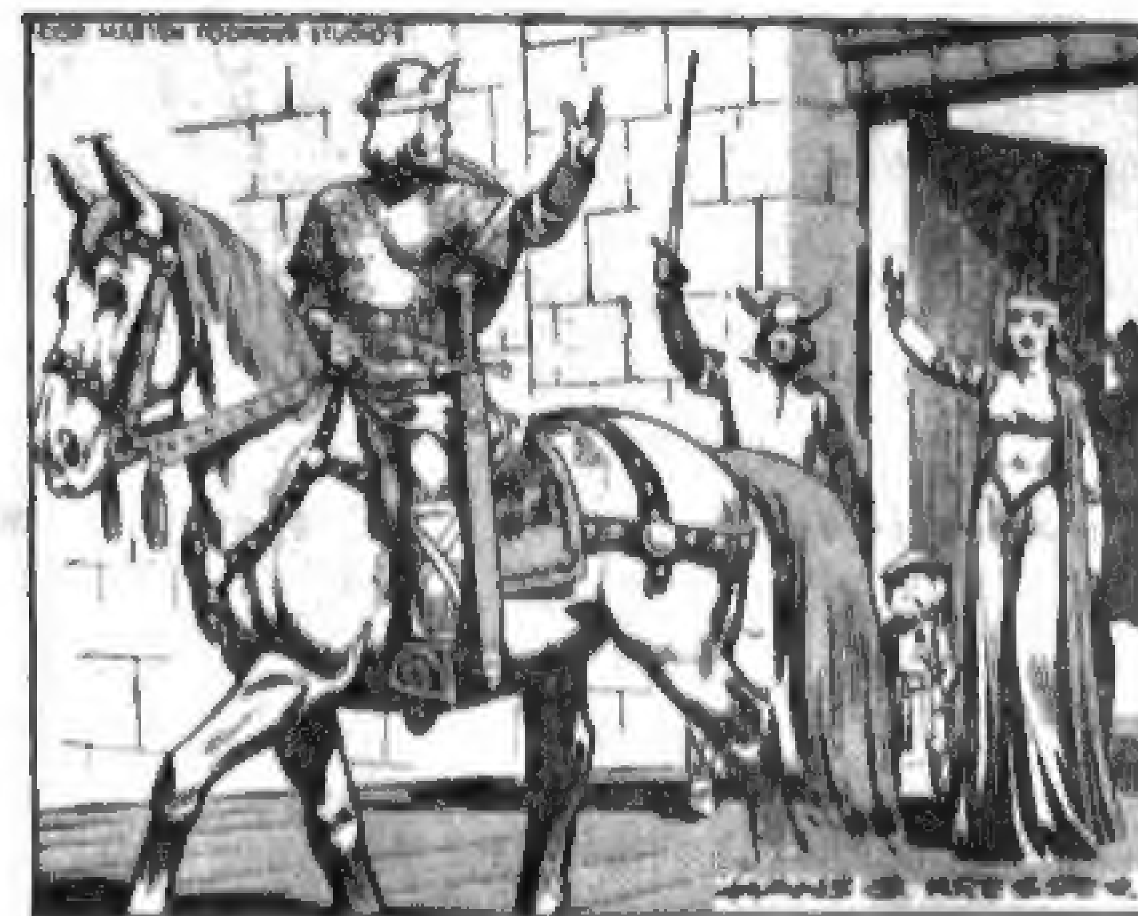

Eindelijk is Eric in Noorwegen teruggekeerd als koning. Er breekt nu een rustiger tijd voor hem aan. Door het vertrouwen, waarmede hij zijn onderdanen tegemoet treedt, duurt het niet lang, of koning Eric heeft de sympathie van zijn volgelingen verworven. En de manier waarop hij recht spreekt, maakt dat zijn populariteit nog groeit. Zijn gevoel voor rechtvaardigheid en afschuw van onrecht en dwingelandij zijn spreekwoordelijk en er breekt voor zijn land een nieuwe periode van welvaart en vrede aan. Doch al heeft Eric de benijdenswaardige gave voor anderen een steun en toeverlaat te zijn, dit neemt niet weg, dat hij met een groot eigen probleem niet goed raad weet.... 's Avonds laat, als Eric en Winonah zich in hun privé-vertrekken hebben teruggetrokken, gaat het gesprek dikwijls over de mysterieuze dood van koning Wogram. Steeds heeft Eric zich hiermede bezig gehouden. In de naaste omgeving steekt hij zijn licht op, tevergeefs. Hij kan alleen te weten komen, dat de oude koning met een vreemde bezoeker het paleis verliet. Drie dagen daarna werd koning Wogram's lijk gevonden, afschuwelijk verminkt door de val van een tachtig meter hoge rotswand.... De vreemdeling keerde nooit meer terug. Deze schamele gegevens zijn echter genoeg, om Eric de vaste overtuiging te geven, dat zijn oude vader vermoord werd. Geen aanwijzing is er evenwel, die leiden kan naar de vaststelling van de identiteit van de moordenaar.... Onze held beseft dat het zijn plicht is, volgens de ongeschreven wet, de dood van zijn vader te wreken. 's Nachts ligt Eric uren voor zich uit te staren, trachtende dit probleem op te lossen, doch altijd valt hij dan in 'n droomloze slaap, zonder tot een resultaat gekomen te zijn. Op een nacht echter heeft onze held een vreemde droom. Een wazige, schitterende figuur treedt vanuit het duister naar hem toe en met een schok herkent Eric zijn dode vader.... Geruststellend heft Wogram de hand op en een stem, als komende van heel ver, zegt: „Alles is goed met mij.... Mijn zoon, ik weet uw moeilijkheden.... luister naar mij...." en dan verder: „morgen zult ge uw paard zadelen en daarheen rijden waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan."

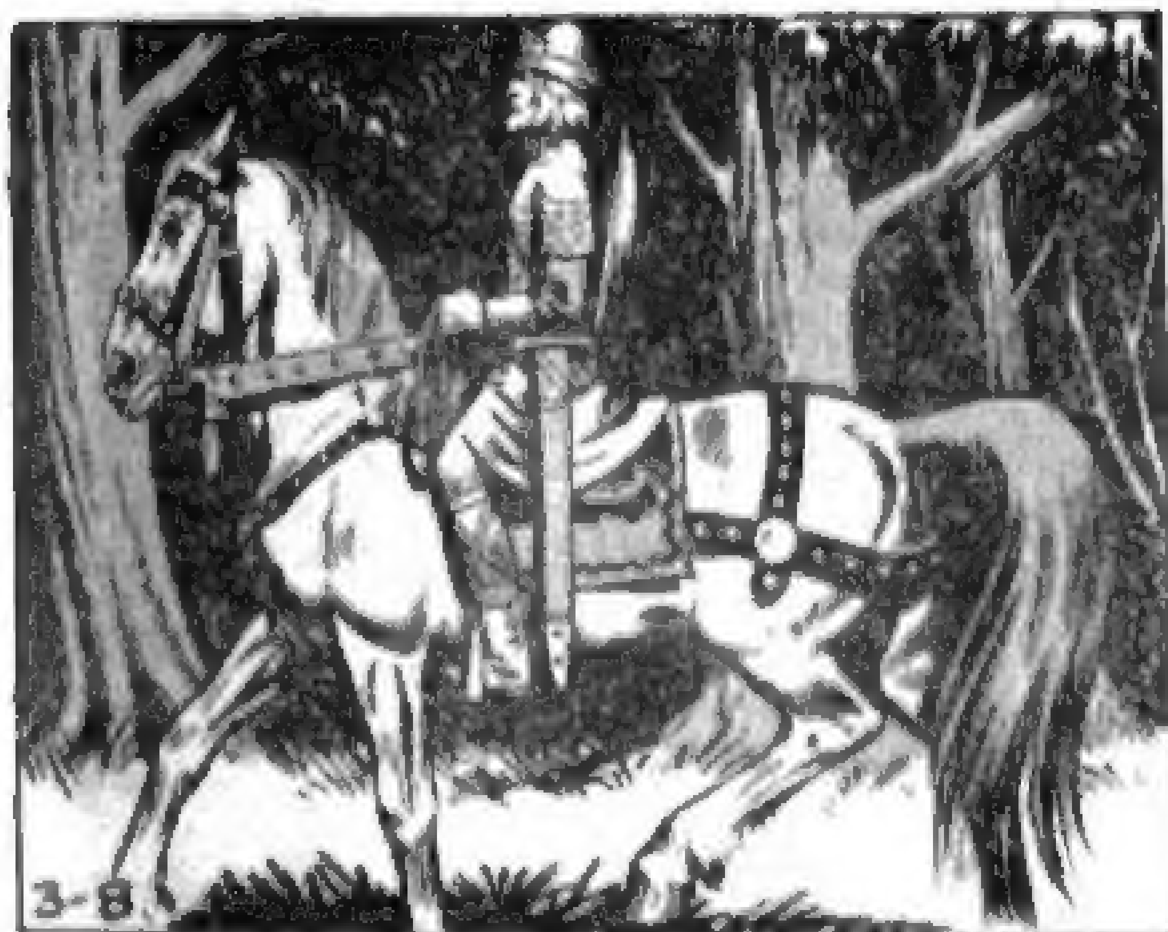
ERIC DE NOORMAN

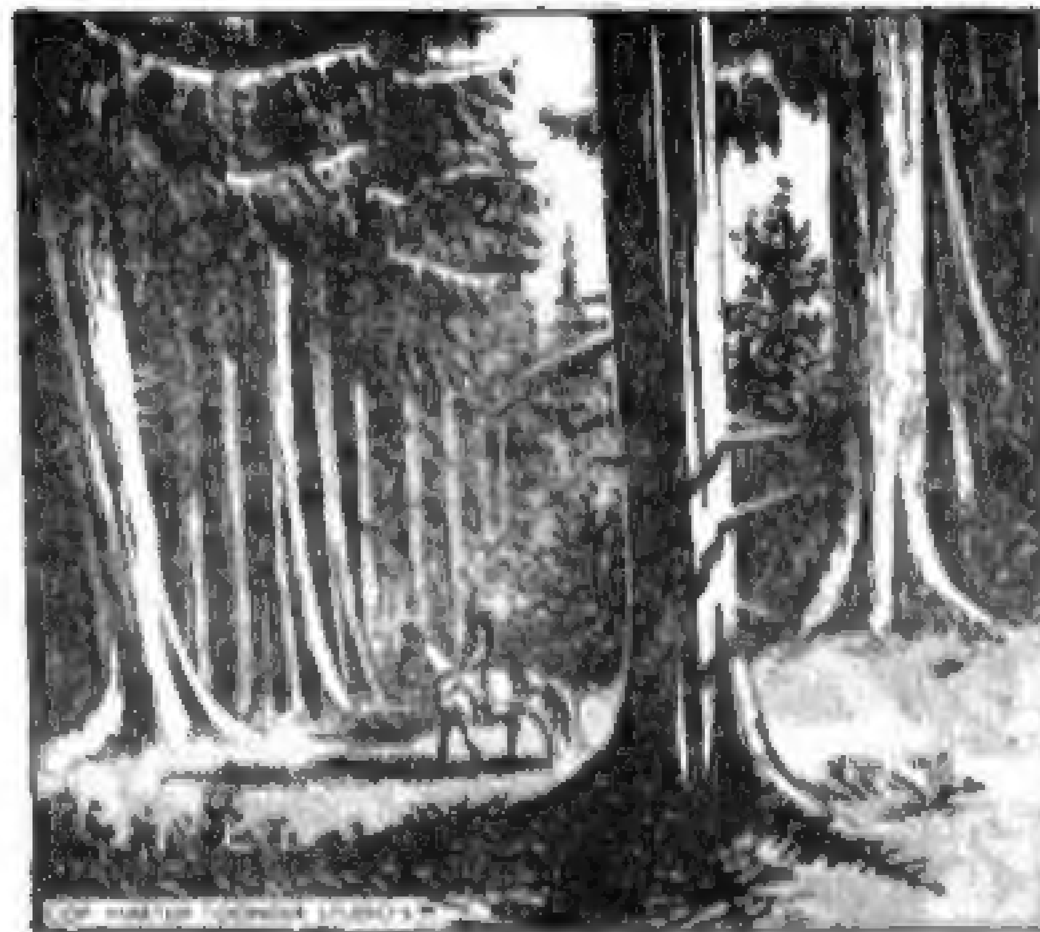

De volgende morgen spreekt Eric met zijn vrouw over zijn vreemde ervaring van die nacht. Stil luistert zij toe en een ongelovig lachje verschijnt om haar mond. „Je gedachten spelen je parten, Eric", zegt zij. Maar onze held schudt zijn hoofd..... De droom was te duidelijk om misverstaan te worden. „De bloedwraak is een der wetten van ons volk", zegt hij. „Ik ben niet in staat geweest, mij daarvan te kwijten, doordat de schuldige mij onbekend was. Nu echter is het mijn plicht te doen zoals het droombeeld het mij beval."
„Eric," zegt zij bedroefd, „wij zijn pas enkele weken thuis en nu reeds wilt gij er weer op uit gaan?" „Het is mijn plicht, meisje," antwoordde Eric, „begrijp je dat niet? Indien ik deze ongeschreven wet niet opvolgde, zou men mij verachten en ik zou gedwongen worden mijn koningschap neer te leggen." Zuchtend legt Winonah zich bij het onvermijdelijke neer en na het ochtendmaal maakt Eric direct toebereidselen voor een spoedig vertrek. Zelf begeeft hij zich naar de stallen en haalt zijn lievelingspaard, een schimmel, uit de box. Eigenhandig legt Eric het paard het zadel op en doet hem het hoofdtuig om. Pum-Pum staat met een ongerust gezicht deze toebereidselen gade te slaan en hij kan niet nalaten van zijn misnoegen melding te maken. „Mij denken, niet goed!" bromt het kereltje. „Mij hebben recht, zeggen!" En uitdagend kijkt hij rond om te zien, of iemand zijn waardigheid in twijfel mocht trekken. Eric kan niet nalaten te grinniken en de kleine man over het hoofd strijkend zegt hij: „Let goed op je meesteres, dappere man!" Pum-Pum laat een diepe zucht horen en daar hij hierbij moeite heeft zijn waardigheid te bewaren, is het resultaat nogal koddig. „Laat over mij, laat over mij!" wuift hij bezwerend.
„Welaan meisje," zegt Eric tot zijn vrouw, terwijl hij zich, na zijn maliënkolder aangetrokken te hebben, in het zadel zet. „Maak je geen zorgen, ik ben spoedig terug". Vrolijk stappend en luid briesend verlaat de schimmel de binnenhof. Buiten de poort hangt een lichte nevel en de vroege morgen is kil....

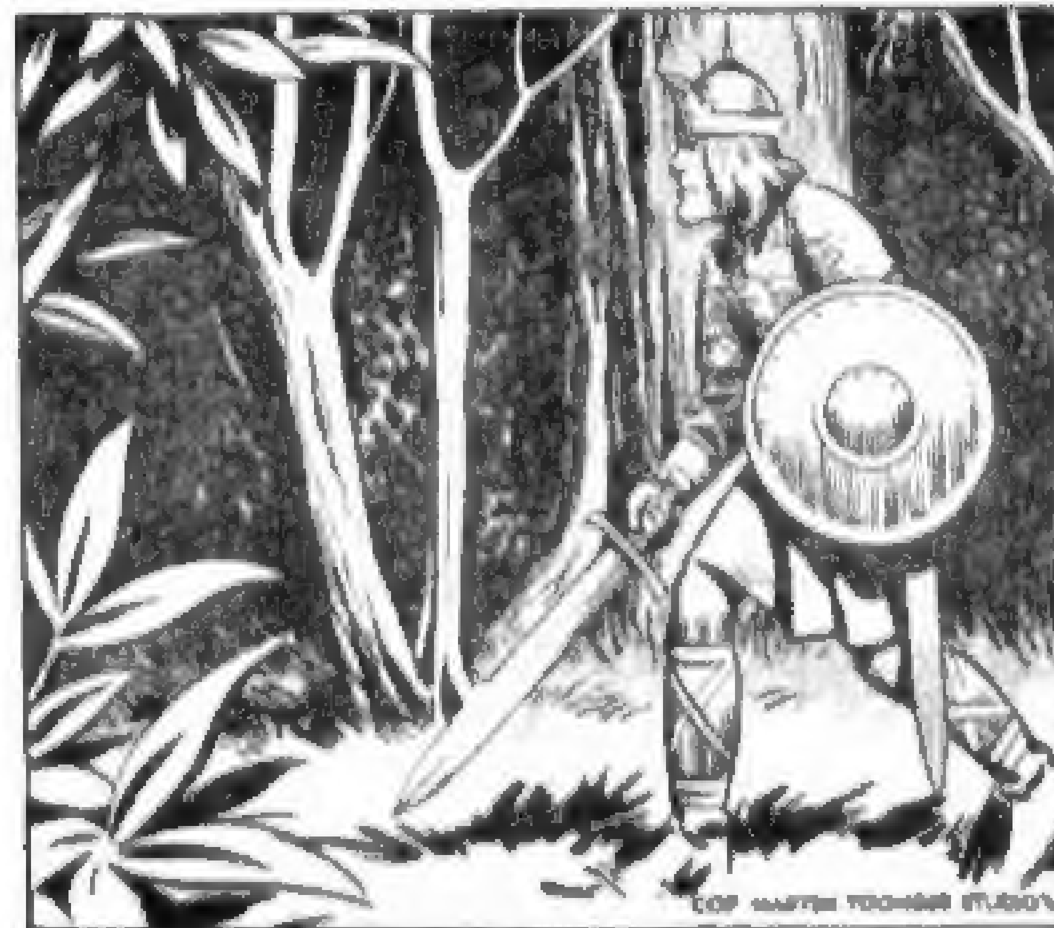

De morgen is koel en nevelig, doch naarmate de dag voortschrijdt stijgt de warmte en een weldadige zon zendt haar stralen neer op de eenzame ruiter. Eric is vol goede moed; de dag is veelbelovend en als hij een klein paadje ontwaart, stuurt hij zijn paard het sluimerende woud binnen. Dan plotseling, schiet hem de droom te binnen: „ge zult daarheen rijden, waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan. . . ." klinkt het in zijn binnenste en peinzend overdenkt hij deze woorden. Kijk, hoe merkwaardig is het: als in 'n ingeving stuurde hij zijn paard het woud in. „Het is dus zaak mijn eerste ingeving te volgen," mompelt onze held en zo spoedig mogelijk houdt hij zich hieraan. Keer op keer wendt hij de teugel om zijn rijdier langs een lokkend pad of een verlichte plek in het bos te sturen. In zijn jarenlange afwezigheid schijnt het, alsof alles veranderd is. Ontelbare paadjes, van welks bestaan hij nooit het flauwste vermoeden had, duiken aan alle kanten op en maken het woud tot een doolhof. Langzamerhand raakt Eric ieder gevoel van richting kwijt. Hij probeert zich op de zon te oriënteren, doch slechts hier en daar dringt een zonnestraal het duistere woud binnen, zodat deze hulp hem ook ontnomen is. Het woud wordt dichter en dichter. Geen geluid verstoort de stilte; het lijkt of alles hier uitgestorven is. Eensklaps verstijft Eric. Een ijl geluid klinkt door het zwijgende bos. Hij laat zijn paard stilstaan om beter te kunnen luisteren, doch alles is stil. Juist als hij meent dat zijn oren hem hebben bedrogen, hoort hij het vreemde geluid weer. Zachtjes en van ver af dringt een onwezenlijke stem, die een geheimzinnig lied zingt, tot hem door en een rilling van bijgelovige vrees kruipt over Eric's rug......

ERIC DE NOORMAN

Waakzaam en achterdochtig laat Eric zijn paard stapvoets voortgaan in de richting van de stem.... De jonge koning is geen lafaard, doch hier in het duistere woud, waar slechts de vreemde tonen van een zangstem tot hem doordringen, voelt hij zich onbehaaglijk. Naarmate hij verder gaat is de geheimzinnige stem duidelijker hoorbaar en met een schok stelt onze held dan vast, dat zij van een vrouw afkomstig moet zijn.... Wéér herinnert hij zich zijn vreemde droom en de gedachte hieraan stelt hem wat gerust. Toch verliest hij zijn voorzorgsmaatregelen niet uit het oog en bedenkende, dat hij onhoorbaarder alleen voort zal kunnen gaan, laat hij zich van zijn paard glijden. De schimmel heeft de oren in de nek, maar laat zich gewillig vastbinden. Pas als het dier bemerkt, dat zijn meester alleen verder wil gaan, wordt het onrustig en wanneer Eric dan geheel tussen de struiken verdwijnt, laat het paard een angstig gehinnik horen.... In de stilte van deze plek klonk het gehinnik als een onweer en het geluid moet tot ver in de omtrek hoorbaar geweest zijn. De geheimzinnige zangeres weet nu ongetwijfeld van zijn aanwezigheid af. Het is gebeurd, voordat Eric het kan verhinderen. Stokstijf staat hij stil en luistert, doch de stem zwijgt en slechts het ruisen van de wind, hoog in de bomen, is hoorbaar. Deze complete stilte geeft Eric een onbehaaglijk, onrustig gevoel. Op goed geluk slaat hij de richting in, van waar hij meende dat het stemgeluid kwam en zo onhoorbaar mogelijk sluipt hij voort. Voor hem uit is een lichte plek waarneembaar en daarheen richt Eric nu zijn schreden. Tussen de stammen door meent hij iets te zien bewegen en met het zwaard in de hand treedt Eric van tussen de stammen vandaan. Een in het wit geklede vrouw zit onder een dikke boom achter het spinnewiel en onze held begrijpt direct, dat zij de eigenares van de geheimzinnige stem moet zijn. Langzaam staat de vrouw van haar stenen zetel op zonder een woord te zeggen, nodigt zij hem met een gebaar van de hand tot naderkomen....

Aarzelend en argwanend voldoet Eric aan het verzoek van de vreemde vrouw. „Treedt nader, koning Eric," zegt zij dan met een gesluierde stem. Doch deze woorden hebben een averechtse uitwerking. Zonder een vin te verroeren staart Eric de geheimzinnige vrouw aan: Hoe kent zij mijn naam? Als raadde zij zijn gedachten, antwoordde ze op de onuitgesproken vraag: „Zou ik die niet kennen, wanneer mij reeds bekend was, dat gij komen zoudt?" Voor het eerst van zijn leven slaat Eric de schrik om het hart; wat noch de aanblik van de dood, noch de gevaarlijkste situatie, waarin hij in zijn leven overvloedig verkeerd had, noch zijn gevaarlijkste vijand vermocht te bereiken, is deze vrouw, dit sinistere wezen gelukt. Een ijskoude band van vrees knijpt onze held de keel dicht en bleek staart hij de mysterieuze vrouw aan. Niet in staat hem zijn zelfvertrouwen terug te geven is de ontdekking, dat haar ene oog groen, haar andere oog zwart is.... „Gij zijt bevreesd, doch zonder reden, mijn koning!" spreekt de vrouw dan zacht. „Ik ben één der Valas. Op dit spinnewiel weef ik de draden van het lot, ook het uwe! Uw leven is mij bekend, van uw geboorte tot aan uw dood weet ik, wat er met u gebeurd is of nog gaat gebeuren! Gij zijt welkom op deze plek; ik verwachtte u reeds en thans zal ik u datgene mededelen, wat voor u tot nog toe een probleem was, n.l.: waar gij de moordenaar van koning Wogram, uw vader, kunt vinden." Eric's zelfvertrouwen komt terug op de woorden van de profetes. Op het punt te vernemen, wie de moordenaar van zijn vader is, treedt Eric enkele stappen naderbij en de Vala spreekt, terwijl zij onze held met haar vreemde, angstaanjagende ogen strak aankijkt: „Ga Noordelijk van deze plek naar de burcht van Baldon, de roofzuchtige. Daar zult gij uw man vinden. Gij zult hem herkennen, zodra gij hem ziet." Verwonderd vraagt Eric, hoe de moordenaar er uit ziet, doch de Vala zwijgt. Met een ruk keert hij zich om en wil weg snellen. „Een gevreesd wapen zal uw deel worden," klinkt de gesluierde stem hem achterna en op deze woorden blijft Eric staan, terwijl hij haar hoopvol aankijkt. Doch zij staart recht voor zich uit met koude, verschrikkelijke ogen en verwilderd rent Eric het bos in.

ERIC DE NOORMAN

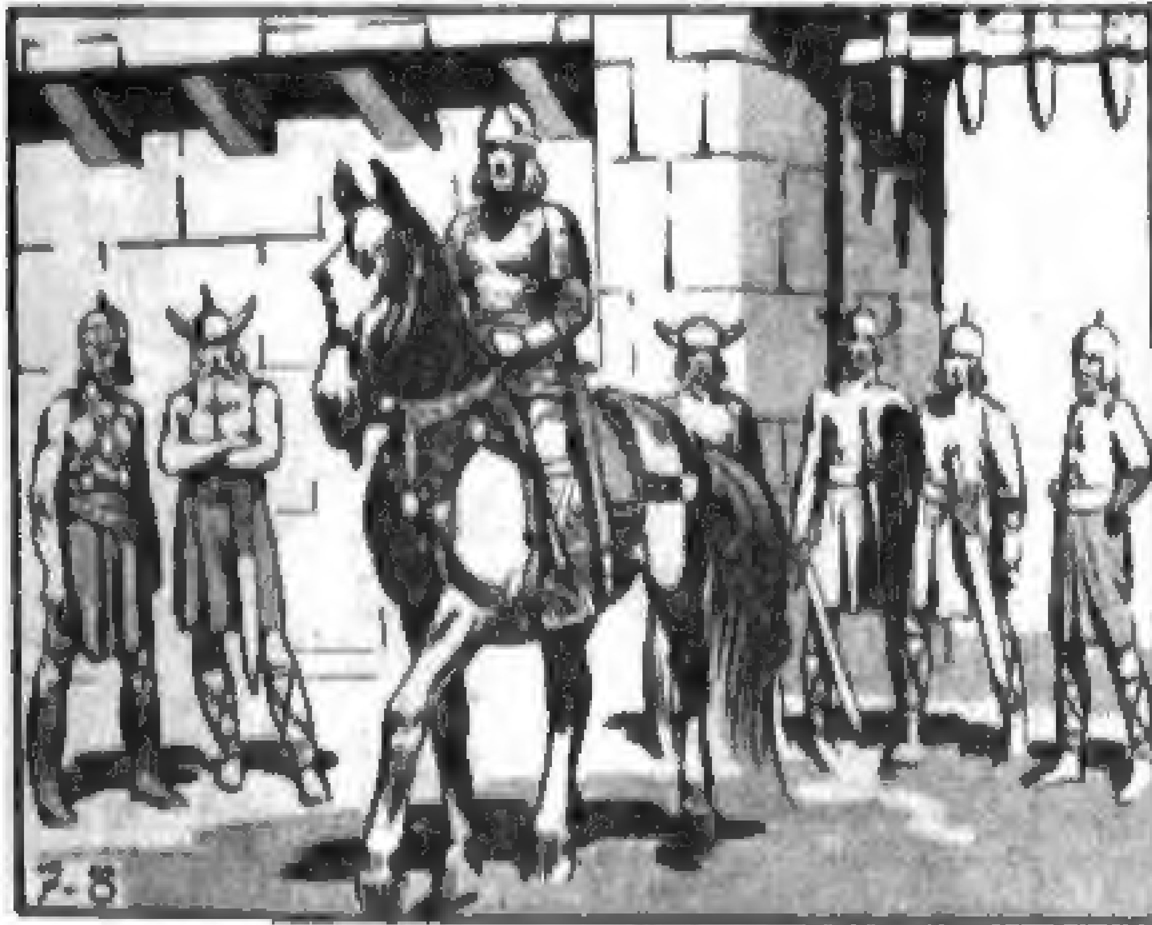

Als door de duivel bezeten rent Eric met grote sprongen weg van de geheimzinnige plek in het bos, waar de Vala haar woonplaats heeft. Met koortsachtige haast en trillende vingers peutert onze ' eld het kluistertouw los en slingert zich in het zadel. Het lijkt wel, of het paard de nerveuze spanning waarin zijn meester verkeert aanvoelt, want niet sodra is Eric gezeten of de schimmel vliegt met een sprong vooruit en vervalt in een snelle galop.... Ettelijke malen omkijkend, als verwacht hij dat de Vala hem achterna zal komen, rent Eric voort.... Hij schaamt zich voor zichzelf, nog nooit heeft hij angst gekend, maar nu! De aanwezigheid van die vrouw verlamde hem. Hij zag zijn toekomst in haar ogen gespiegeld, doch niet zo, dat hij met zekerheid zeggen kon, wat te gebeuren stond en juist dàt bezorgde hem die mateloze vrees.... „Gij zult hem herkennen sodra gij hem ziet" zei de Vala. Maar hoe ter wereld zou hij in staat zijn, zijn vijand te herkennen uit de talrijke bewoners van de burcht? De gedachte hieraan bracht hem weer tot kalmte en peinzend reed hij in stap voort. Hij kende de burcht van Baldon en met Baldon had hij als kleine jongen gespeeld! Indien Baldon nu kasteelheer was, stond de zaak er niet mool voor; zelden had hij een verdorvener en gemener man meegemaakt en zijn taak beloofde niet gemakkelijk te worden.... De gehele dag rijdt Eric, diep in gedachten, voort en tegen de avond ziet hij, in een dal, de burcht van Baldon voor zich liggen. Met een frons bestudeert Eric de sterkte. Grauwe, dreigende muren, onneembaar en ongastvrij, staren hem tegen. Daar regeert Baldon en daar.... bevindt zich de moordenaar van zijn vader.

EEN GEVECHT OP LEVEN EN DOOD

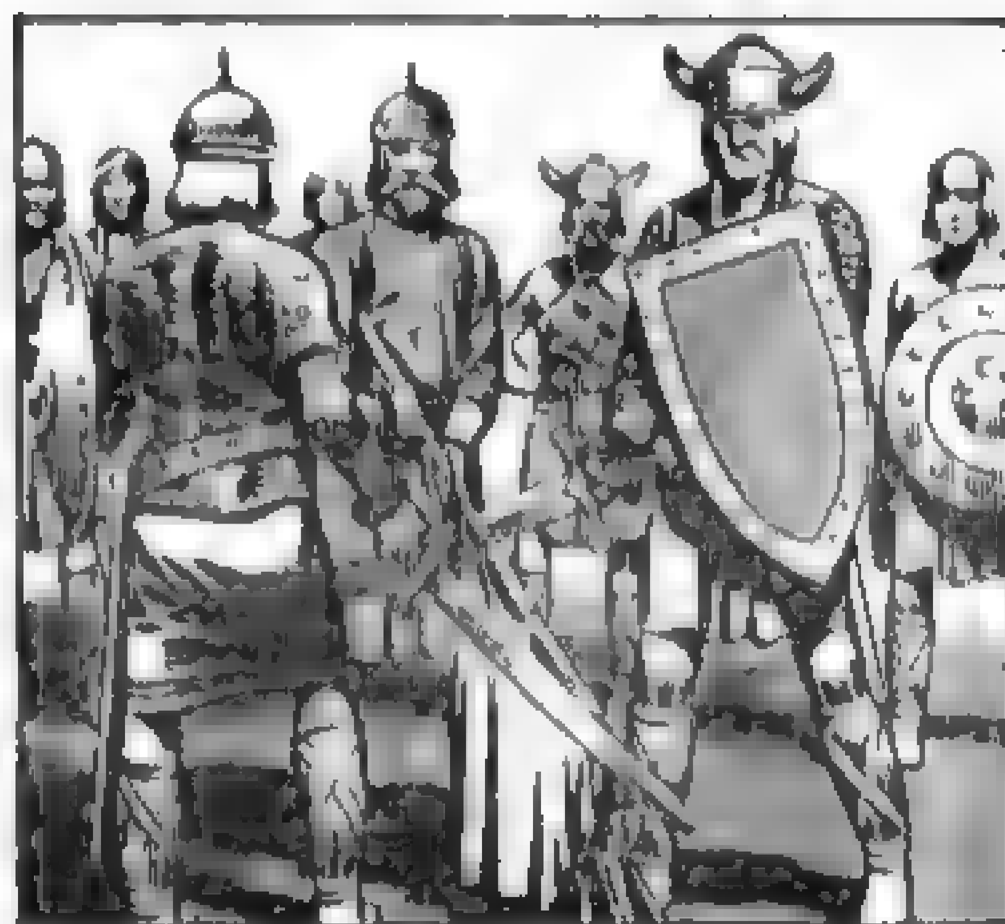

Eric besloot te wachten tot de volgende morgen. Een gezonde slaap bracht hem de nodige verkwikking en uitgerust begeeft onze held zich op pad. De wachten aan de poort slaan de ruiter met de koningshelm op het hoofd spottend gade. Doch Eric verwaardigt de bandieten geen blik en trots stapt hij de binnenhof op. Na zijn paard in handen gegeven te hebben van een stalknecht, gebiedt hij een der schildwachten hem bij Baldon te brengen en geëscorteerd door twee soldaten schrijdt Eric het hol van de leeuw binnen. De weg gaat door een aantal sombere gangen, maar dan opent een van Eric's geleiders een deur en in een oogwenk herkent Eric zijn jeugdvijand Baldon. De roofridder treedt langzaam op Eric toe en terwijl hij onze held met een minachtend lachje opneemt zegt hij: „Wat, Heer Koning, verschaft mij de eer van uw bezoek?" Met nauwelijks bedwongen drift antwoordt Eric: „Ik kom de moord op mijn vader, koning Wogr m, wreken op de moordenaar, die zich hier in dit roofhol bevindt!" Even heerst er een stilzwijgen in de kale zaal. Maar dan begint Baldon opeens spottend te lachen. Eric krijgt een kleur van woede, maar voor hij een scherpe opmerking kan maken grinnikt Baldon: „Wel, zoek hem. En zo ge hem gevonden hebt, dan mogen de goden u genadig zijn, want 't kon wel eens gebeuren, dat gij vóór uw tijd de oude Wogram volgt in de hel." Onder deze woorden is langzaam aan het einde van de zaal een gordijn opengegaan en Eric draait zich snel om. Vóór het gordijn staat een reusachtige man met een onguur, kwaadaardig uiterlijk. Opmerkzaam neemt Eric de reus op en hij staat op het punt zich weer naar Baldon te richten, wanneer hij als door de bliksem getroffen het zwaard van de ander opmerkt.... Doodsbleek staart Eric naar het glinsterende wapen en dan gaan zijn ogen langzaam naar het gezicht van de drager. Deze staat onze held met een ondoorgrondelijk lachje aan te staren en in zijn ogen is een uitdaging.... Driftig treedt Eric op de gestalte toe en dan schalt zijn stem door de ruimte: „Gij zijt de moordenaar van mijn vader, Wogram, want gij draagt het zwaard, dat eens aan hem toebehoorde! Ik daag u uit tot een gevecht op leven en dood!"

ERIC DE NOORMAN

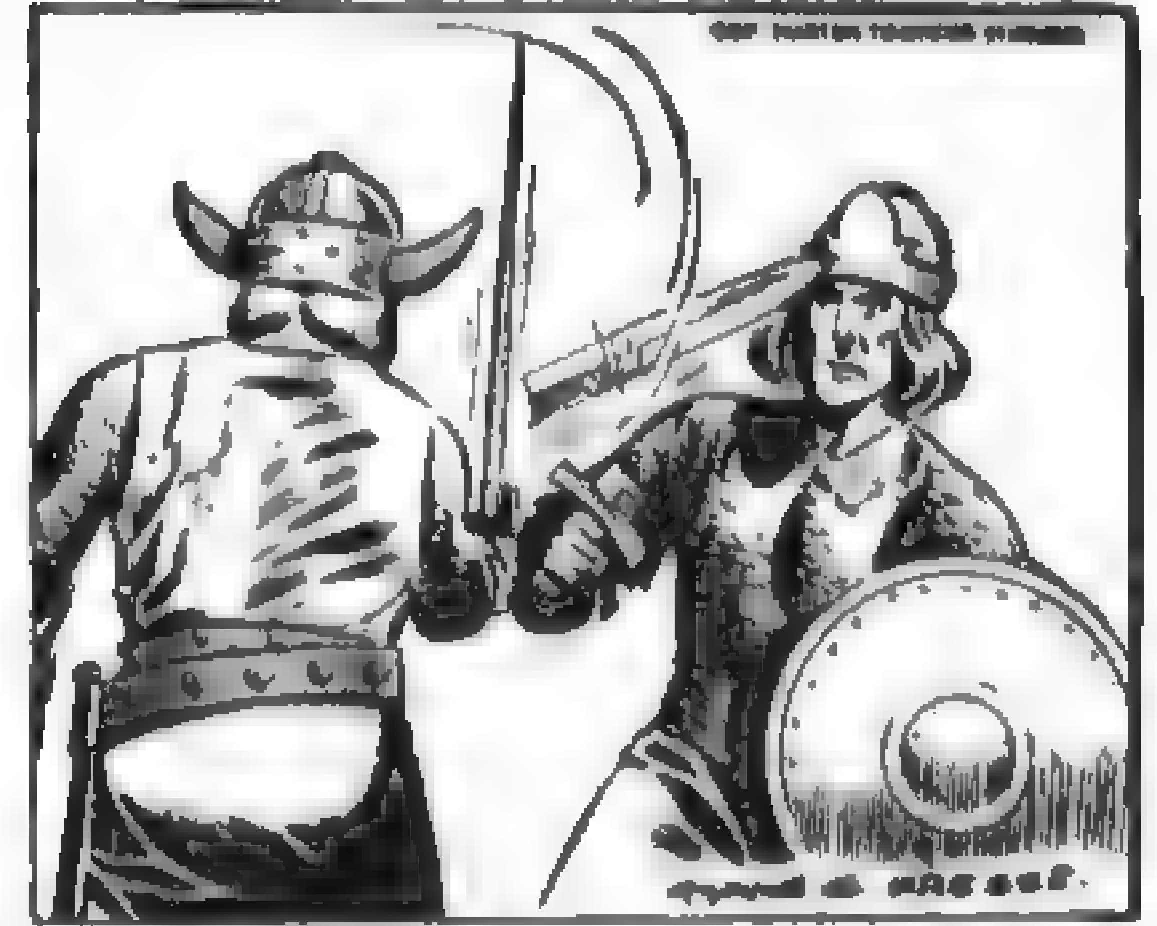

Een bulderende lach van de reus is het antwoord en dan groint deze, langzaam op onze held toekomend „Ja, ik ben de moordenaar van je vader. En je uitdaging neem ik aan. Maak je gereed te sterven, want niemand beter dan jij zal weten, dat geen mens het zwaard van Wogram weerstaan kan!" Dicht tegen Eric aandringend duwt de reus onze held achteruit en neemt hem van het hoofd tot de voeten vanuit de half toegeknepen oogleden op. Met flikkerende ogen kaatst Eric deze blikken terug en een ziedende woede dreigt zich van hem meester te maken. Hij weet, de reus spreekt de waarheid. Wogram's zwaard is onweerstaanbaar; speciaal gesmeed door de handwerklieden van de tovenaar Lauri bezit het wondere krachten en onze held ziet de toekomst somber in. Hij beseft, dat er een wonder gebeuren moet, wil hij het van zijn tegenstander winnen, doch zonder aarzelen maakt hij zich tot de komende strijd gereed. Een ruimte wordt afgebakend op de voorhof en dan stellen de twee doodsvijanden zich tegen elkaar op. Eric ziet de moordlust in de ogen van zijn tegenstander en stevig omklemt hij zijn zwaard. Dan wordt het moment voor de strijd gegeven. Eric doet een bliksemsnelle uitval en met een gebrul weet de reus nog net op het nippertje achteruit te springen en de slag met zijn schild op te vangen. Doch dit is de enige maal, dat Eric in de aanval zijn zal, want ogenblikkelijk stormt zijn tegenstander naderbij en het zwaard van Wogram flitst door de lucht met een koud schijnsel. Krampachtig zijn zwaard omklemmend probeert Eric deze slagen te pareren. Het staal slaat op elkaar en dan, met een scherpe klik, breekt het lemmet van Eric's wapen vlak boven het heft af. Een gejuich gaat op en met een wrede grijns springt Wogram's moordenaar op zijn weerloos slachtoffer toe....

SMADELIJKE NEDERLAAG

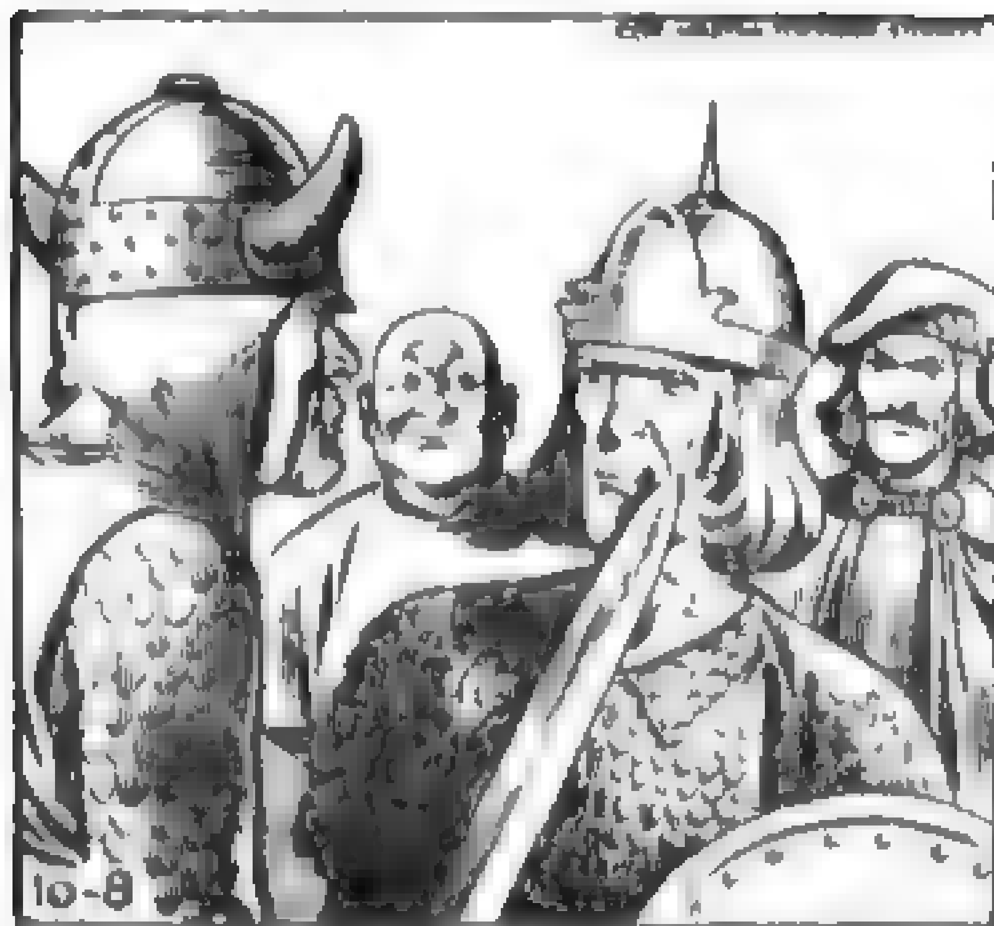

Vastberaden zijn huid zo duur mogelijk te verkopen, ondanks het feit dat hij door het breken van zijn zwaard in een tamelijk hopeloze positie verkeert, wijkt Eric achteruit, iedere meter, dat zijn tegenstander nadert. De schurkachtige Baldon staat dit schouwspel met een spottende grijns gade te slaan en ieder verwacht, dat Eric's vijand nu wel spoedig een eind aan het gevecht zal maken. Doch er gebeurt iets heel zonderlings. De moordlust verdwijnt uit de ogen van Eric's tegenstander en er komt een sluwe, duivelse uitdrukking op zijn boevenkop. „Ik geef je nog één kans, man!" gromt de reus en Eric, evenals de overige aanwezigen, kunnen hun oren niet geloven. Hij begrijpt echter heel goed, dat zijn vijand er iets mee voor moet hebben, want hij heeft de uitdrukking op diens gezicht gezien. Snel wordt nu een aantal zwaarden gebracht en men laat Eric de keus. Na lang aarzelen neemt onze held een der zwaarden in de hand en de twee kemphanen stellen zich voor de tweede maal op. Hoewel Eric zijn best doet niets te laten blijken van zijn gedachten, weet hij heel goed, dat ook ditmaal de uitslag niet twijfelachtig zijn kan. Ten tweeden male stormen de tegenstanders verwoed op elkaar in en de zwaarden kletteren. Het schijnt, dat Eric's tegenstander iets in de verdediging gebracht wordt, en de omstanders worden onrustig. Doch niemand weet, welk sluw, doortrapt plan zich in het brein van de moordenaar gevormd heeft. Als onze held ziet, dat zijn tegenstander zich meer in de verdediging dan in de aanval bevindt, doet hij eensklaps een verwoede uitval, in de hoop, hiermede het gevecht te kunnen beëindigen. Doch nu blijkt, dat de reus hem al die tijd misleid heeft, want met een plotselinge uithaal laat hij het onoverwinnelijke zwaard tegen dat van Eric aankletsen en ten tweeden male knapt Eric's zwaard met een luide klik in tweeën.

ERIC DE NOORMAN

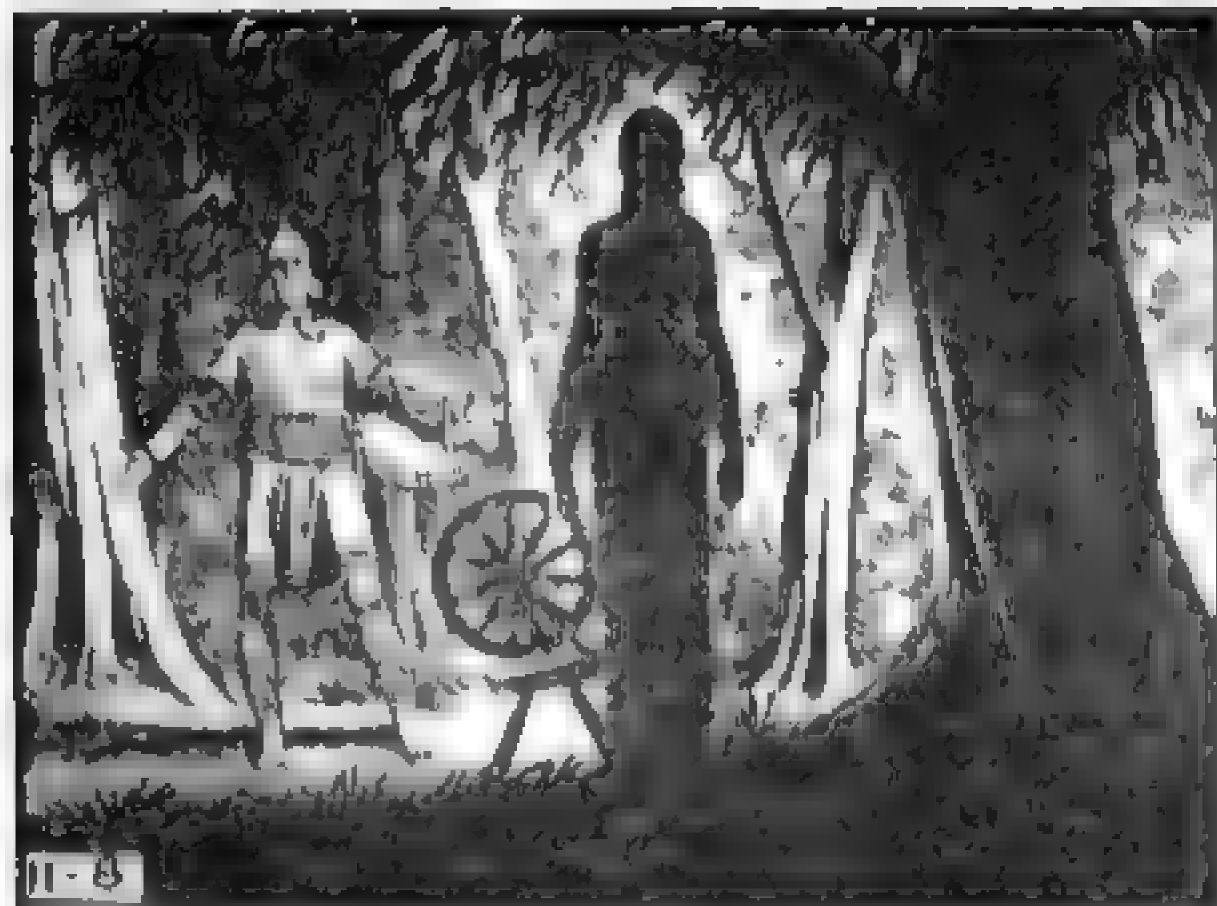

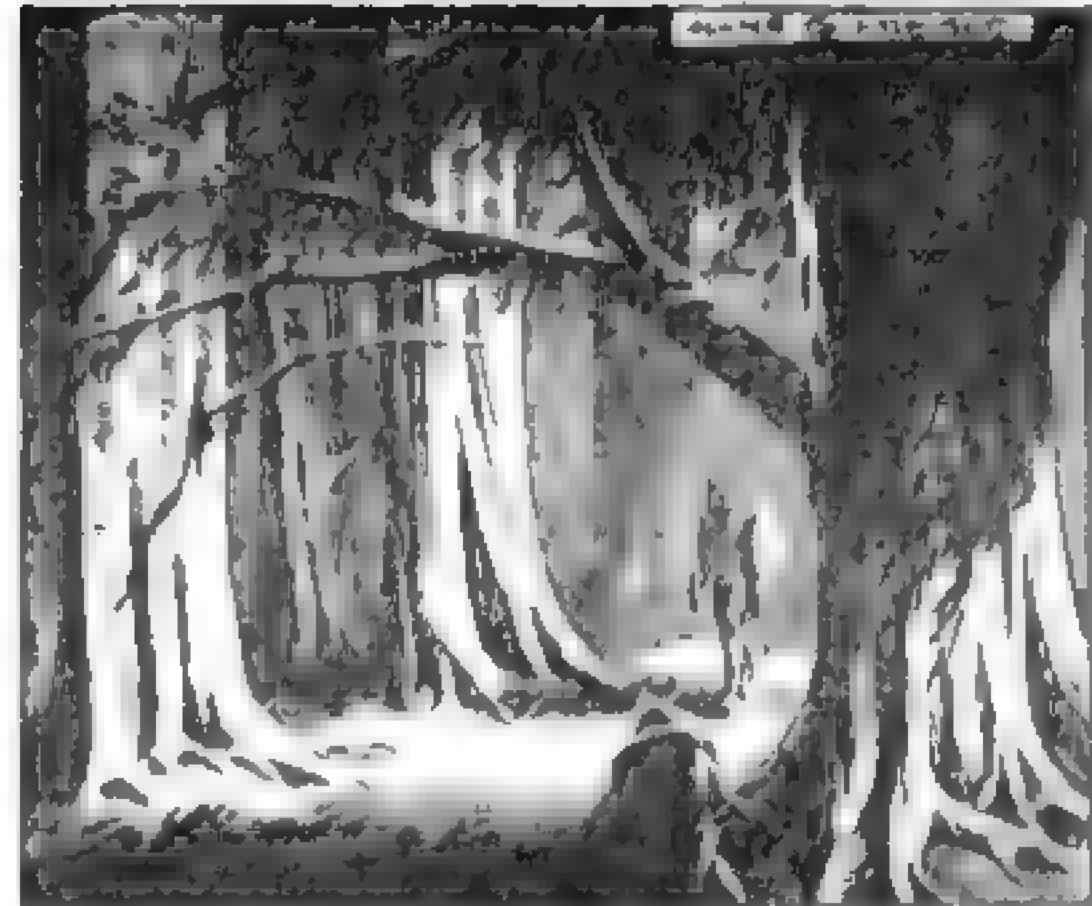

Een donderend gelach gaat op en ook Eric's tegenstander grijnst verheugd. Onze held voelt zich diep terneergeslagen en hij hoopt dat een spoedige dood hem voor verdere vernederingen zal besparen. Gelaten wacht hij af en zonder een spier te vertrekken laat hij toe, dat de ander dreigend het koude staal van Wogram's zwaard tegen zijn gezicht drukt. „Maak het kort!" zegt Eric vlak en onverschillig, maar de reus begint sluw en duivels te grijnzen. „Maak het kort ... haha!" smaalt hij. „Gij worm, uw leven is mij niets waard. Ik zal het lang maken! Iedere dag, uw leven lang, zult ge u deze vernedering herinneren. Voorwaar, is dat niet erger dan de dood, die mild is? Ga heen, en vertel uw volk, dat uw leven mij minder waard is dan dat van een mug!" Doodsbleek heeft Eric deze smalende woorden aangehoord. Een machteloze woede maakt zich van hem meester en diep brandt in hem deze vernedering. Het stompje zwaard valt uit zijn hand. Het leven heeft voor hem geen waarde meer. Hij, Eric de Noorman, heeft de dood van zijn vader niet kunnen wreken. Liever stierf hij, dan in deze verterende vernedering verder te moeten leven. Met een satanische grijns laat de moordenaar Wogram's zwaard in de schede glijden en dan zegt Baldon: „Ga heen, gevallen koning, uw bestaan is mij onverschillig. Ik zou u kunnen laten doden, maar het is me de moeite niet waard. Ge moogt terug komen, wanneer ge een beter zwaard dan dat van uw vader gevonden hebt." Zwijgend, onder het hatelijke gelach van de rooversbende, gaat Eric naar zijn schimmel terug. Zwijgend en met terneergeslagen blikken, stijgt hij op en rijdt de poort uit, nagejouwd door de schildwachten.

Zonder op zijn omgeving te letten rijdt Eric voort, verder en verder van de burcht af. Een diepe wanhoop heeft zich van hem meester gemaakt.

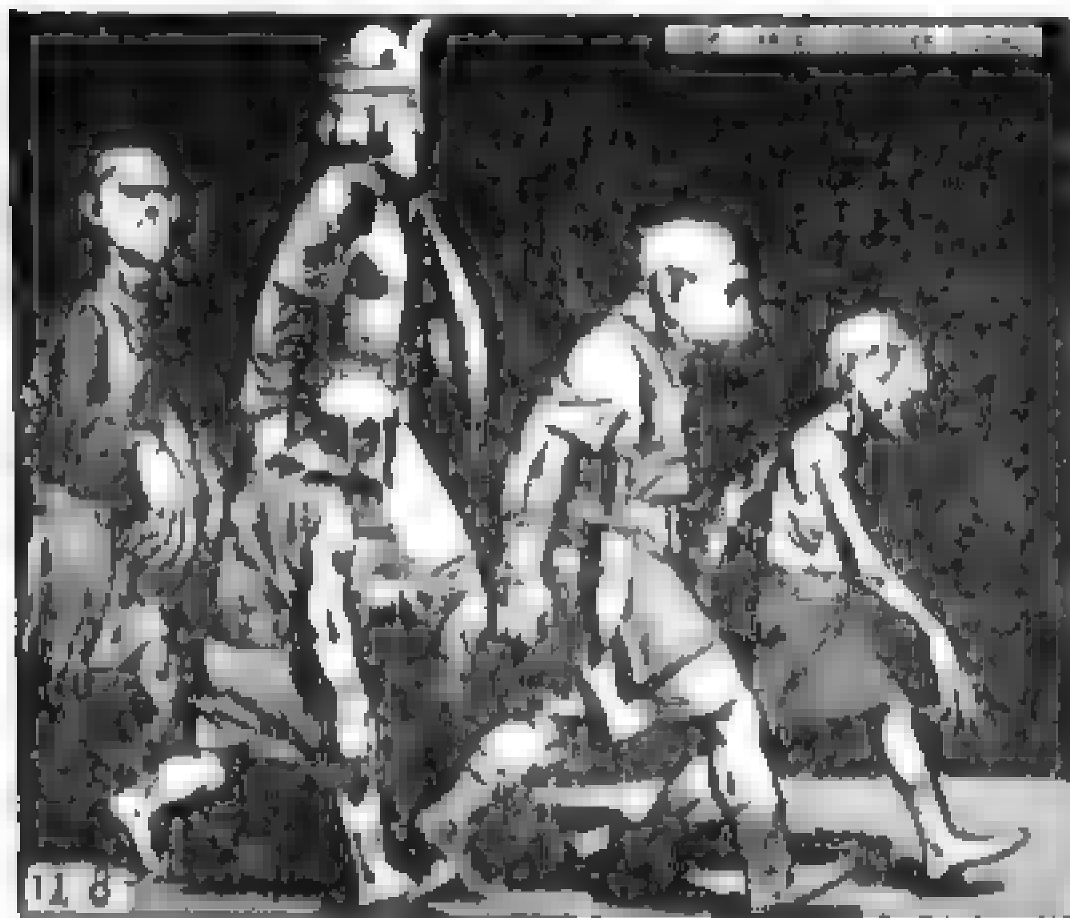

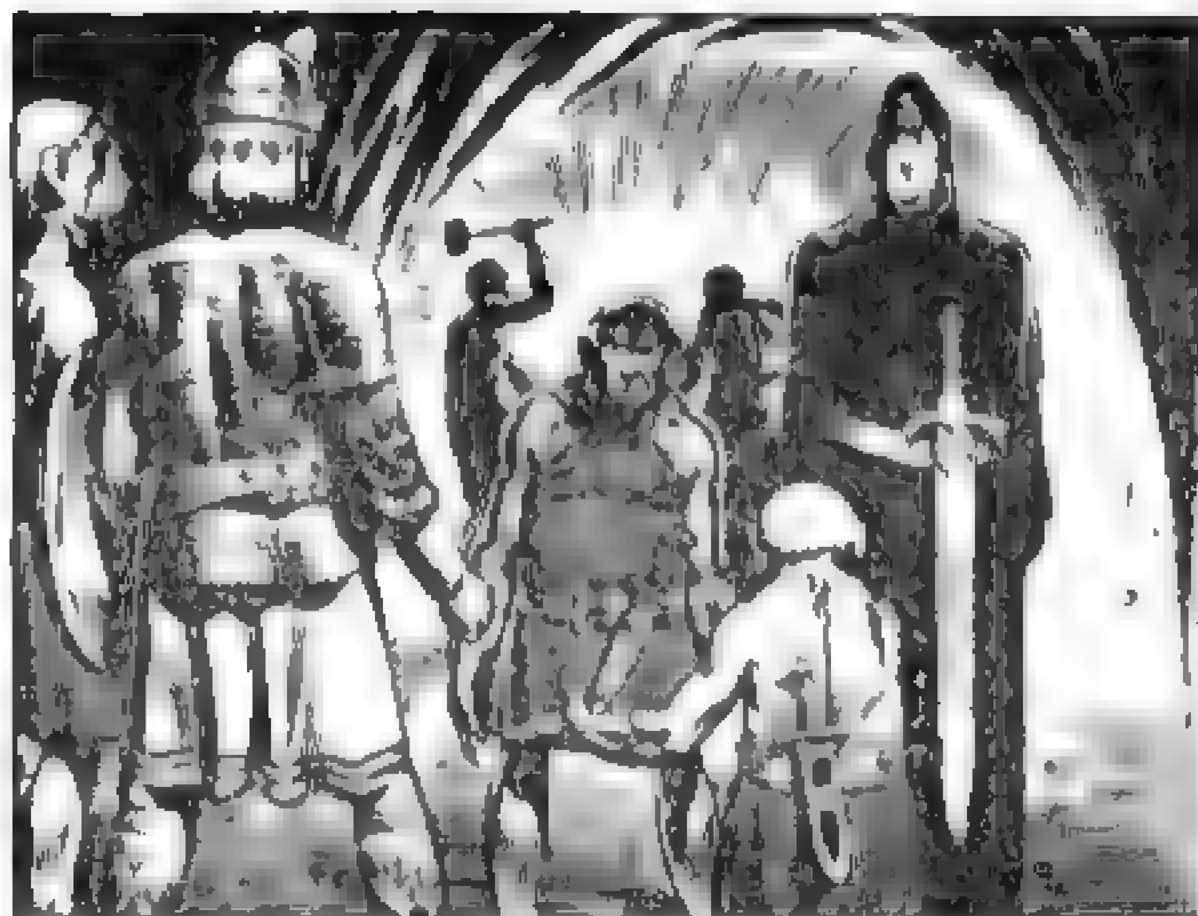

Diep terneergeslagen keert Eric naar huis terug. Hij pijnigt zijn hersens om een middel te vinden waarmede hij zijn vijand, ondanks diens gevaarlijk bezit van Wogram's zwaard, kan overmeesteren. Doch helaas kan hij daar niet in slagen. Hij beseft heel goed, dat een zwaard, vervaardigd door Lauri's handwerkslieden, niet verslagen kan worden. Op deze vernederende terugtocht bepeinst Eric echter, dat het geen kwaad kan, nogmaals de Vala een bezoek te brengen, om haar het falen van zijn expeditie te vertellen. De daad bij het woord voegend staat hij enkele uren later voor de tweede maal voor de Vala. Zij is bij zijn komst opgestaan, doch nog voor Eric zijn droevig verhaal kan doen, spreekt zij met een mysterieuze glimlach: „Ik weet het... Ik weet, dat gij verslagen zijt, omdat gij tegen het zwaard van Wogram vocht!" „Maar," zegt Eric verbluft en tevens een beetje verontwaardigd, „waarom, indien gij alles weet, waarschuwde gij mij niet, dat dit gebeuren zou? Dan had ik anders kunnen handelen!" Weer glimlacht de profetes:

„Wilt gij het lot veranderen? Alles moet zijn loop hebben, daar valt niet aan te tornen ... Ga thans langs mij heen het woud in, loop tegen de zon in, daar zult gij Lauri vinden, de tovenaar, die uw vaders zwaard smeedde. Hij zal u van dienst kunnen zijn." De koning dankt de Vala voor haar raad en snel begint hij in de aangegeven richting te lopen. Het woud wordt duisterder en duisterder ... Kale naakte stammen rijzen meters hoog de lucht in ... Zó dicht is het bos, dat de onderste takken wegens gebrek aan licht en lucht volkomen bladerloos zijn ... Er hangt een muffe geur van verrotting en Eric voelt zich in dit stille geheimzinnige woud niets op zijn gemak. Dan komt hij echter op een open plek ... en aarzelend, zoekend naar Lauri, verlangzaamt hij zijn pas. Turend ziet hij in het rond en dan rijst langzaam en geluidloos en onmerkbaar van achter een dikke beuk een gedrochtelijk wezen op ...

ERIC DE NOORMAN

Vóór dat Eric er erg in heeft staat hij eensklaps voor een afschrikwekkend gedrocht, dat hem van onder de borstelige wenkbrauwen wantrouwend opneemt. „Wat zoekt gij hier, vreemde?" vraagt het wezen met een schorre stem en Eric maakt het doel van zijn komst bekend, daar hij in het misvormde kereltje een der handwerkslieden van Lauri vermoedt. Op het antwoord van Eric laat de dwerg een schrille kreet horen en meerdere wezens verschijnen, alsof zij uit de aarde oprezen. Een der grootsten van het lugubere stel neemt Eric nauwkeurig op en onze held wordt eensklaps door harige vingers bij zijn arm gegrepen. „Kom!" gromt het wezen en omgeven door een haag van onheilspellende, sinistere gedrochten geleidt men Eric naar de werkplaatsen van Lauri, de tovenaar. Een eindweegs het woud in, op een sombere plek, bevindt zich een groot gat, en in het duister kan Eric vaag een aantal stenen treden ontwaren ... Men beduidt hem, de trap af te dalen en dan gaat de vreemde tocht verder door een brede ondergrondse gang, welke spaarzaam verlicht is met walmende toortsen. De gang is lang en 't lijkt Eric dat er geen einde aan zal komen, maar plotseling, voorbij een bocht, ontwaart Eric een grote, verlichte ruimte. „Hier wachten," gebiedt een der wezens en als een gevangene staat Eric temidden van de argwanend kijkende gedrochten in de zaalgrot. Lang behoeft onze held echter niet te wachten, want een lange, in het zwart geklede figuur treedt te voorschijn uit de werkplaatsen en zegt: „Ik ben Lauri. Wie zijt gij, vreemde met de koningskroon op, en wat verschaft mij de eer van uw bezoek?" Zo kort mogelijk vertelt Eric de tovenaar nu wat het doel van zijn komst is en op het wasbleke gezicht van Lauri komt een flauwe blos van woede ... „Wat! Een onwaardige heeft het bestaan zich van één mijner zwaarden meester te maken? Ik zal u helpen doch ... alleen dan, wanneer gij mij bezweert een tegendienst te zullen leveren."

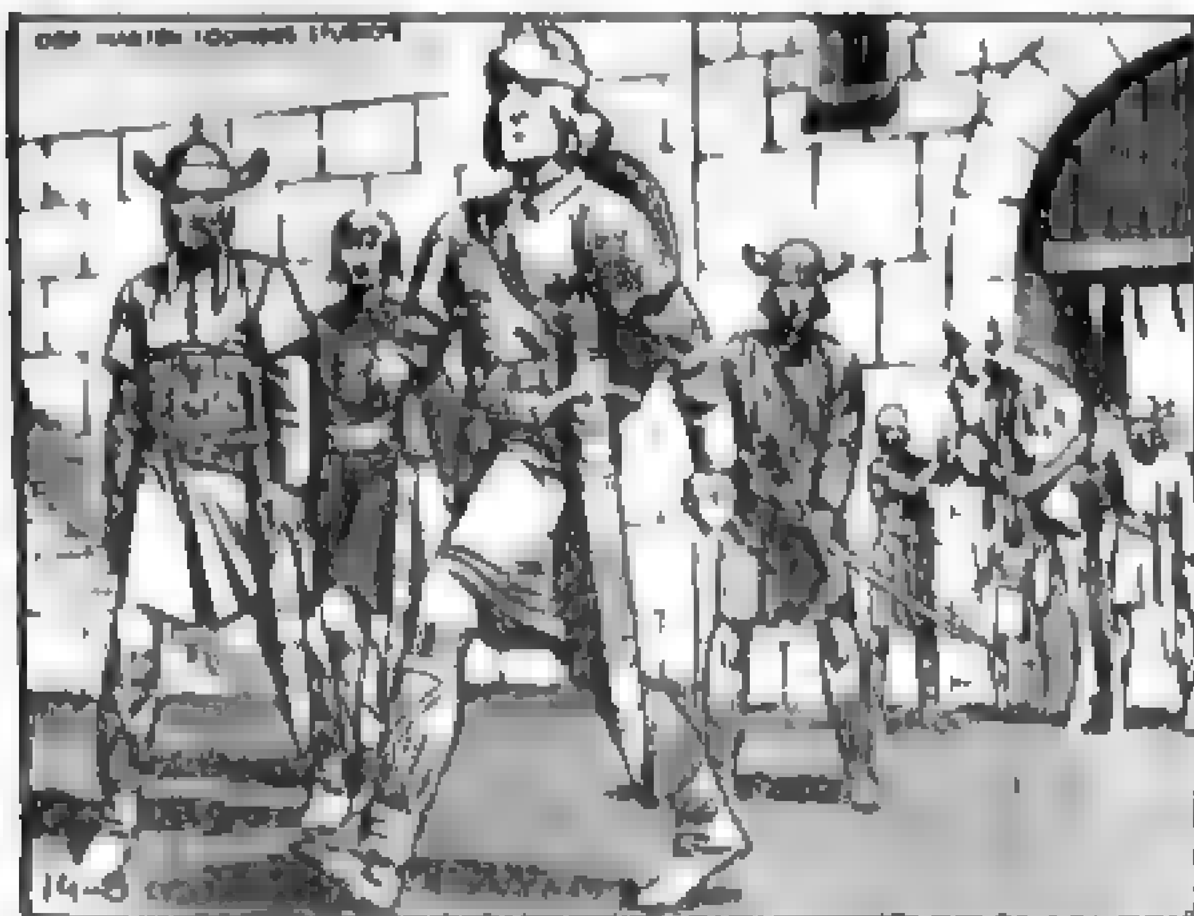

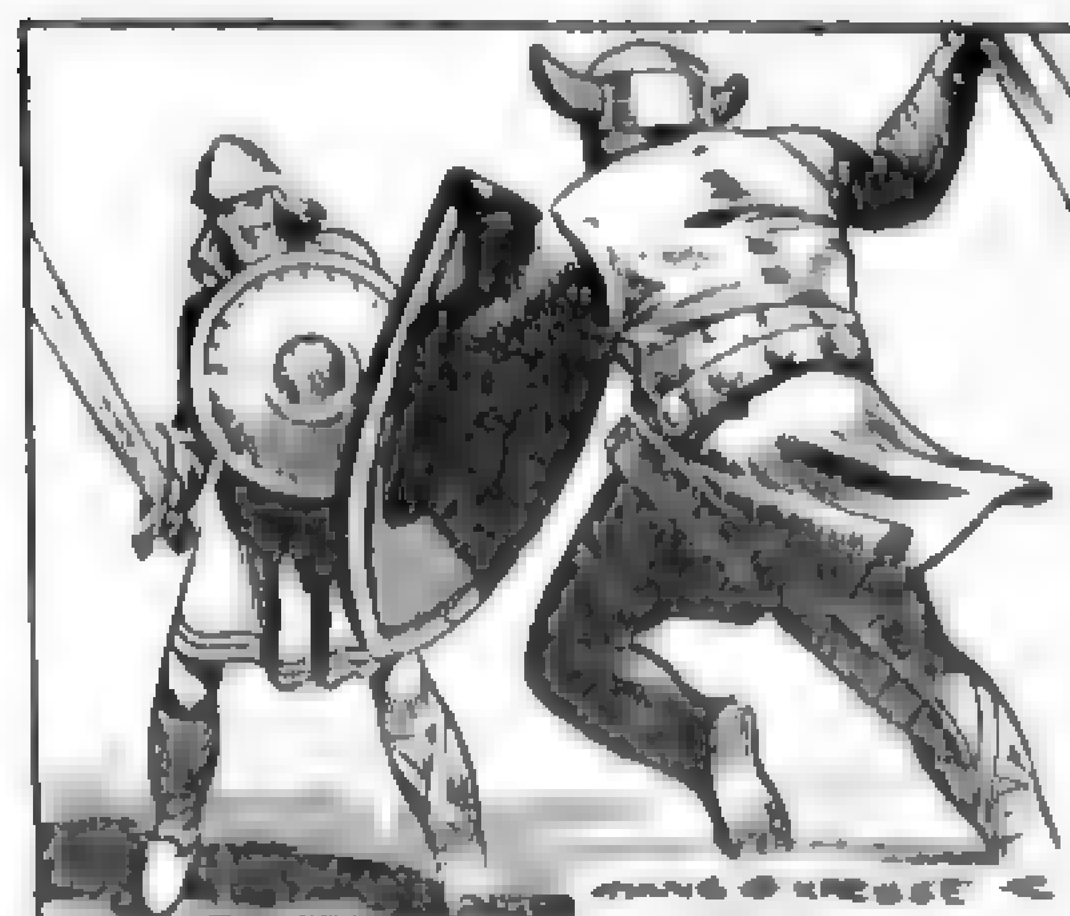

„Welke is de dienst, die gij van mij in ruil voor de uwe verlangt?" vraagt Eric. Doch de tovenaar lacht op een vreemde manier. „Er is geen haast mede, mijn vriend. Slechts uw toezegging verlang ik nu." Eric aarzelt. Hij weet niet, wat de griezelige tovenaar in de zin heeft, doch zijn tijd is kostbaar en tenslotte, met een zucht, geeft hij zijn koninklijk erewoord. „Dat is genoeg," grijnst Lauri. „Thans ben ik bereid u te helpen tegen de infame moordenaar." Met een snelle beweging gespt hij het lange, fonkelende zwaard, dat om zijn middel hangt, los en steekt het Eric toe. „Zie hier! Dit is mijn eigen zwaard ... Degeen die het bezit is onoverwinnelijk en kan de wereld bezitten ..." Veelbetekenend ziet hij onze held aan en een ogenblik kijken de beide mannen elkaar strak in de ogen, doch dan schijnt de tovenaar overtuigd. „Het is wel!" zegt hij. „Gij zult geen misbruik van uw vreselijke macht maken," en met een vreemde grijns laat hij het zwaard los. Snel gespt Eric het verschrikkelijke zwaard om en met een korte groet neemt Eric afscheid van zijn zonderlinge bondgenoot. Wanneer hij enkele minuten later weer in de buitenlucht staat slaakt hij een opgeluchte zucht. De atmosfeer in de ondergrondse werkkamers van Lauri had hem een onbehaaglijk, ongezond gevoel gegeven. Snel legt onze held nu de weg terug af. Hij stijgt op zijn trouwe schimmel en rijdt nog eenmaal langs de verblijfplaats van de Vala. Doch zij is druk aan het spinnen en schijnt zijn aanwezigheid niet te bemerken. Eenmaal buiten het woud geeft Eric zijn paard de sporen. „En nu er op los," gromt hij en met een vernietigend vuur in zijn ogen stormt hij voort, naar de burcht van Baldon.

ERIC DE NOORMAN

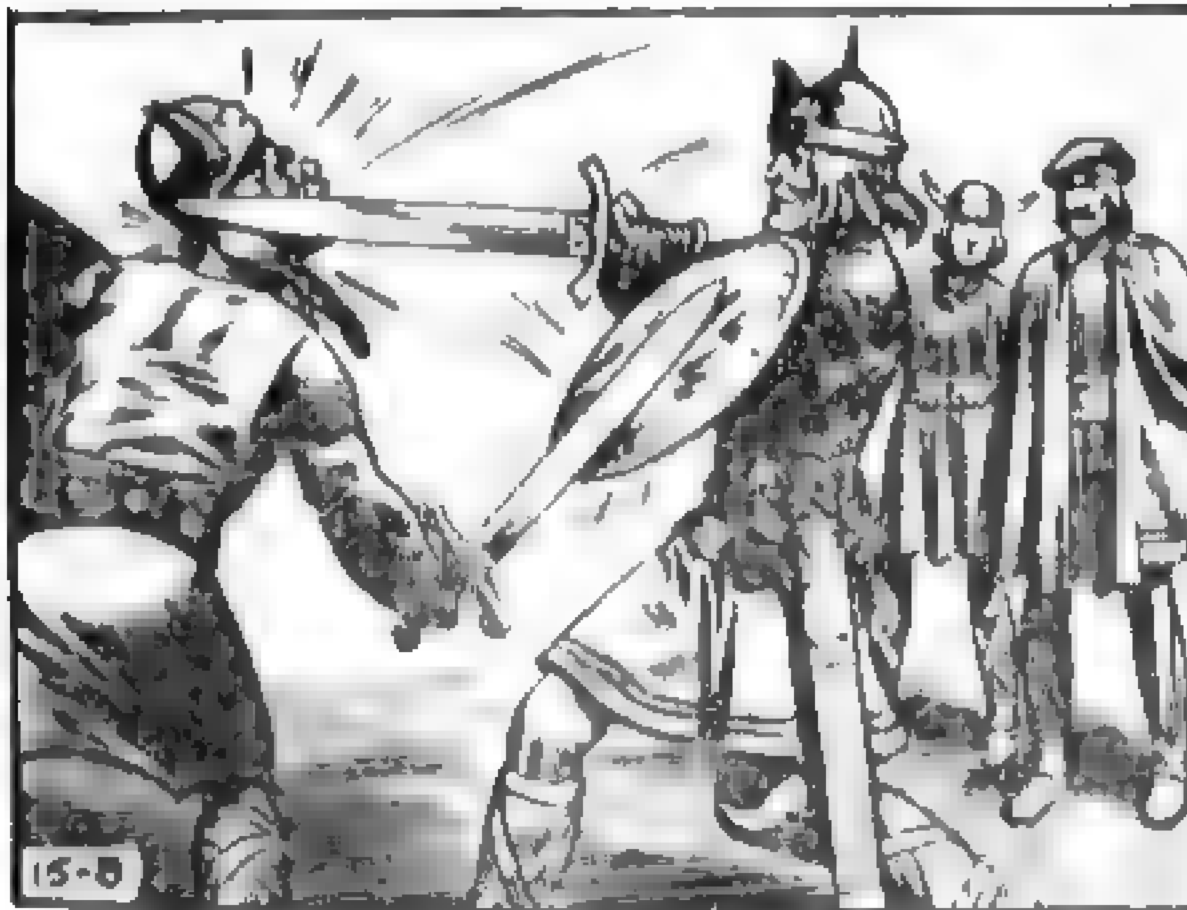

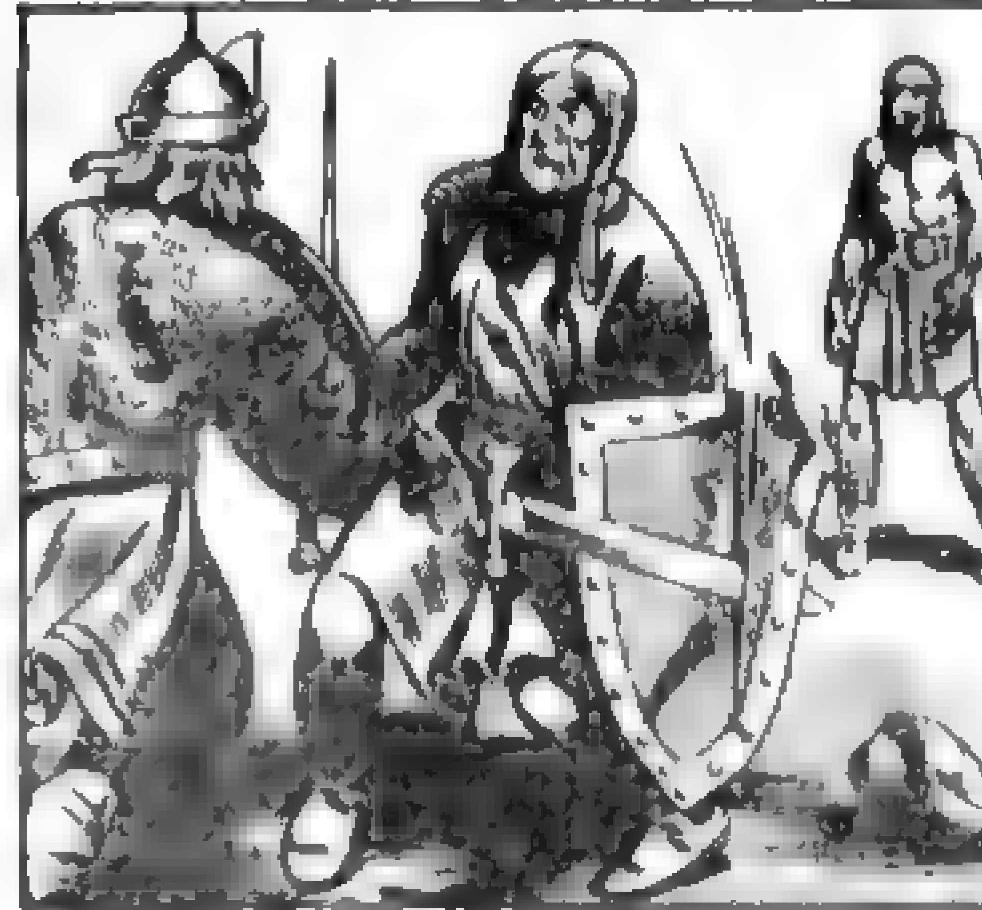

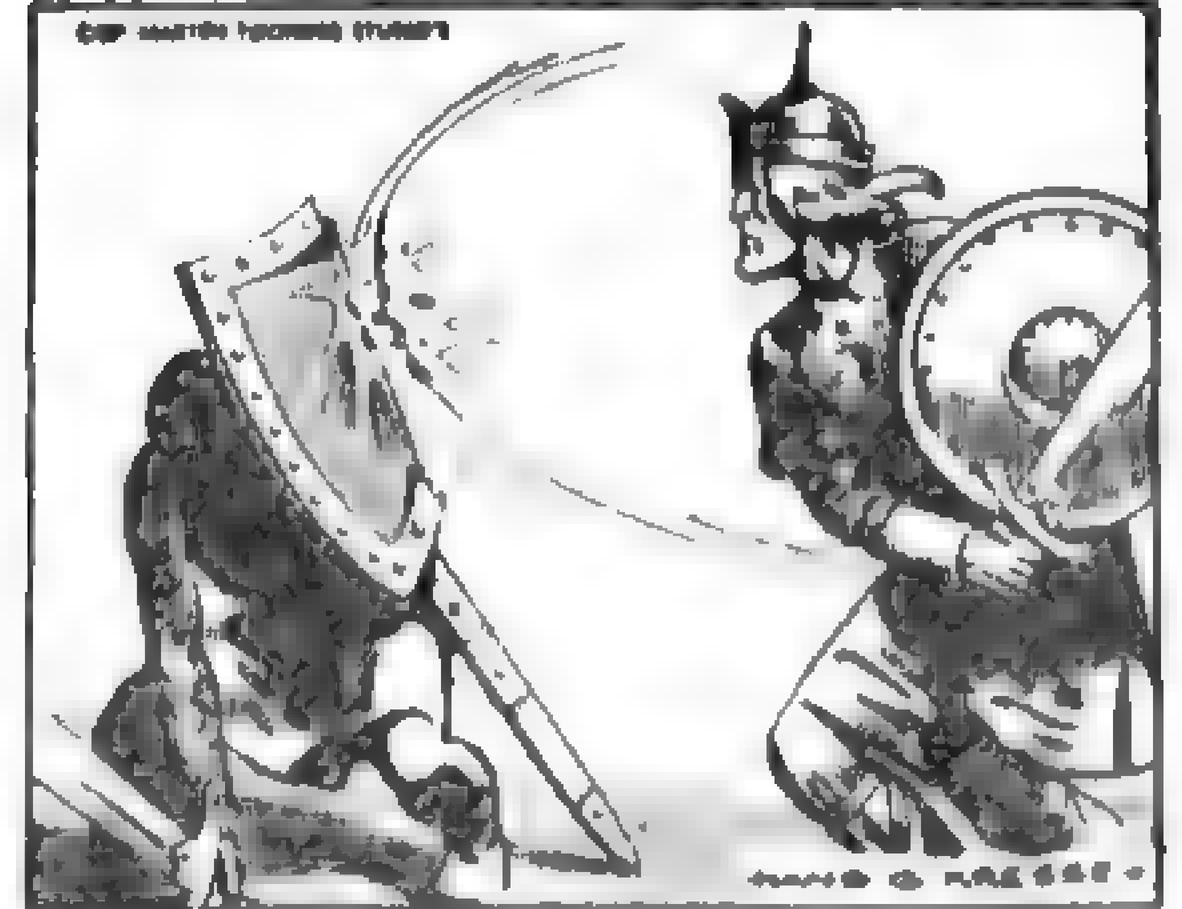
Eric kent nu de weg naar het slot van zijn tegenstander en zonder zijn paard te sparen snelt hij voort. Overdekt met schuim galoppeert hij de binnenhof op en springt uit het zadel. Hij werpt de teugels toe aan een verbijsterde schildwacht en met grote passen begeeft hij zich naar de binnenpoort. De aanwezige soldaten slaan de stormachtige aankomst verwonderd gade en op hun hoede lopen zij achter de koning aan. Een schildwacht wil hem tegenhouden bij de binnenpoort, doch Eric neemt de man met felle blikken op en zegt dreigend: „Staat gij op tegen uw koning? Laat mij door!" De woedende blik en de fiere houding van onze held hebben het juiste effect: stamelend treedt de schildwacht achteruit en Eric vervolgt zijn tocht naar het hol van de leeuw.

Baldon, de moordenaar van Wogram, en enkele andere edelen van twijfelachtig allooi, zitten bijeen aan de dis, wanneer eensklaps de grote deuren opengeworpen worden en Eric, begeleid door een onthutste schildwacht, met dreunende stap en kletterend zwaard binnentreedt ... Verwonderd en ondanks zichzelf wel wat ongerust, staat Eric's reusachtige tegenstander half uit zijn stoel op. Midden in de zaal blijft onze held staan en zijn ogen boren zich diep in die van zijn gehate vijand wanneer hij zegt: „Ik daag u uit, met mij de wapens op te nemen voor de derde en laatste maal. De moordenaar van mijn vader, koning Wogram, zal zijn gerechte straf niet ontgaan!" Een ogenblik heerst er een doodse stilte in de grote zaal, maar dan begint de moordenaar smalend te lachen, waarmede al spoedig de anderen instemmen. „Voor de derde maal, zegt gij? Welaan, ik ben bereid, doch deze derde maal zal uw schande zich vergroten!" brult de kerel en zelfverzekerd staat hij op. Met een triomfantelijke grijns omklemt de reus zijn zwaard en wanneer het sein tot de strijd gegeven is, springt hij met een woedend gebrul op onze held toe.

EEN KONINKLIJKE OVERWINNING

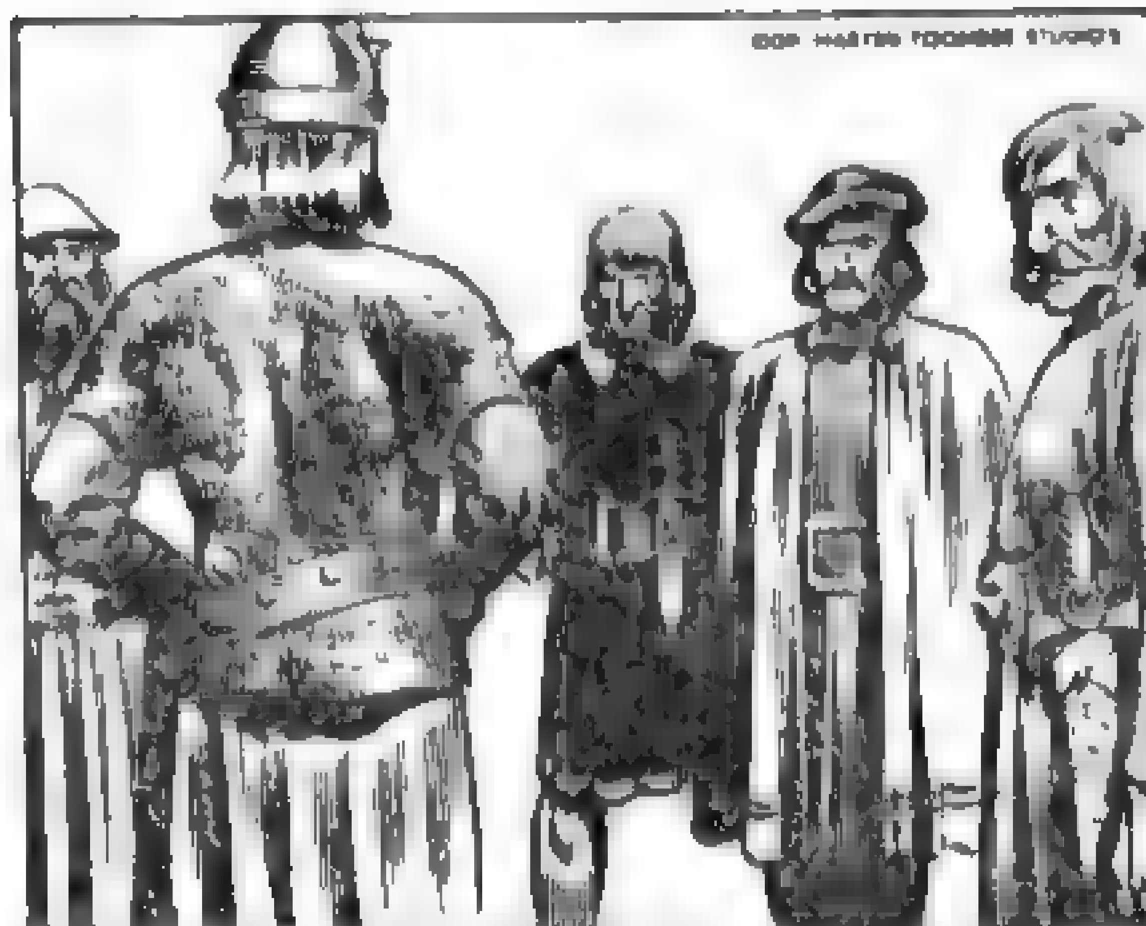

In een wijde kring staan de mannen van Baldon het gevecht gade te slaan. Geen van hen verkeert in twijfel over de afloop ervan en met nauw verholen plezier zien zij hun favoriet de aanval openen. Doch dan verandert hun zelfverzekerde vreugde al spoedig in ongerustheid, want met een listige beweging pareert Eric de slag en wat niemand verwachtte gebeurt. Het zwaard van de koning blijkt tegen dat van zijn vader bestand te zijn. Ook de reus merkt dit met verwondering en hij hernieuwt zijn poging in een wilde, onstuimige uitval. Meesterlijk vangt Eric de slag op met zijn schild en op hetzelfde moment scheert zijn zwaard bliksemsnel door de lucht. Met een onplezierig lachje neemt onze held revanche. De platte kant van het wonderlijke zwaard kletst tegen de wang van de moordenaar en door de schok verliest deze zijn hoofddeksel. Een onrustig gemompel gaat door de gelederen van Baldon, doch hun onrust zal nog stijgen. Hun favoriet, ontdaan van zijn hoofddeksel, wijkt verschrikt enkele passen achteruit en kijkt zijn tegenstander met uitpuilende ogen aan. Hij begrijpt, dat de koning een zwaard heeft gevonden, dat tegen het zijne bestand is, zodat het er nu in de eerste plaats op aankomt, wie van de twee kemphanen de beste zwaardvechter is. Op dit punt is Eric's tegenstander echter verre van gerust, want Eric's vaardigheid met dit wapen is maar al te goed bekend. Met een niets goeds belovend lachje herneemt Eric het initiatief. De reus weert zich zo goed mogelijk, doch dan klieft het zwaard van onze held het schild van zijn tegenstander en nu verschijnt er doodsangst in diens ogen. Voortdurend probeert hij nu zich aan de strijd te onttrekken, maar Eric laat hem geen moment rust en wanneer de moordenaar zich voor een geweldige slag wil dekken, wordt zijn gehalveerde schild aan splinters geslagen.

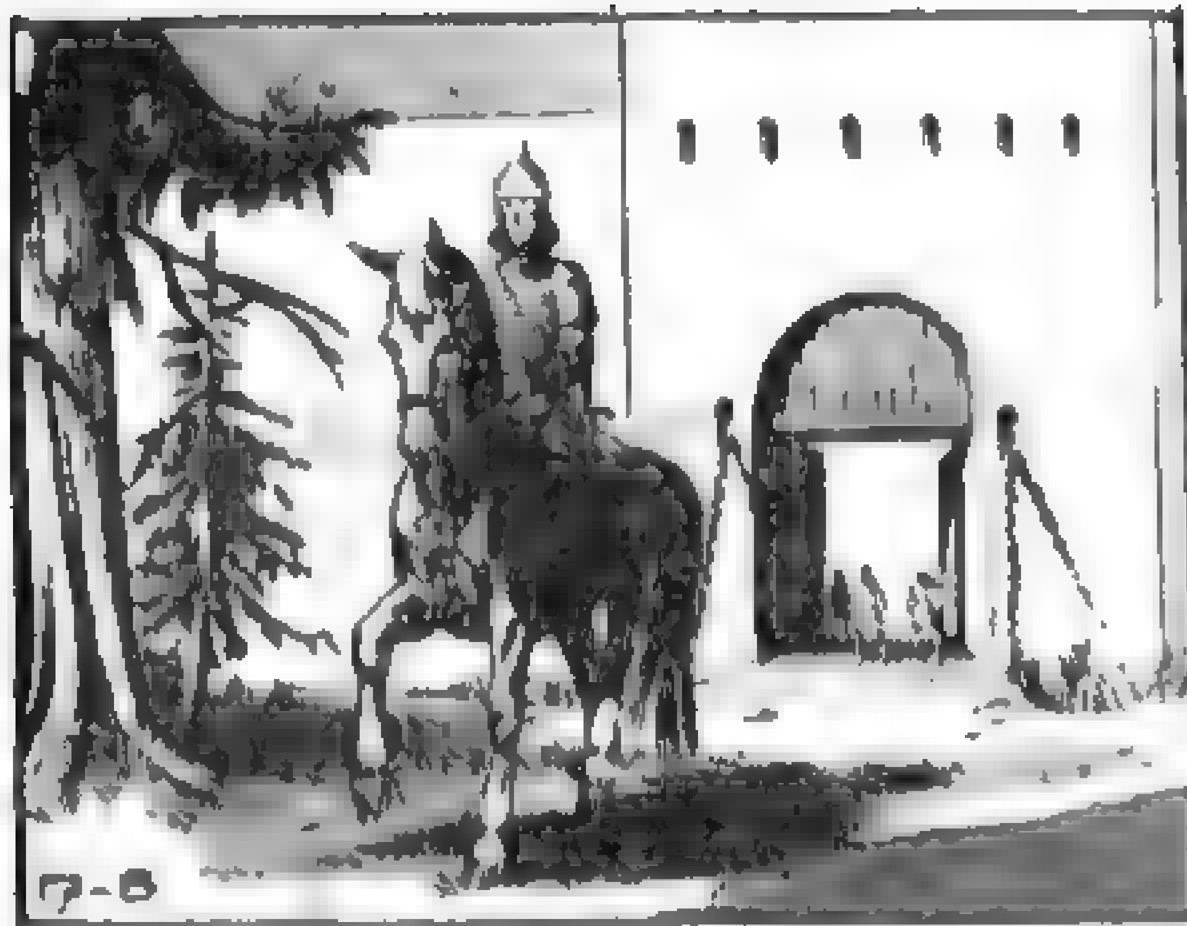
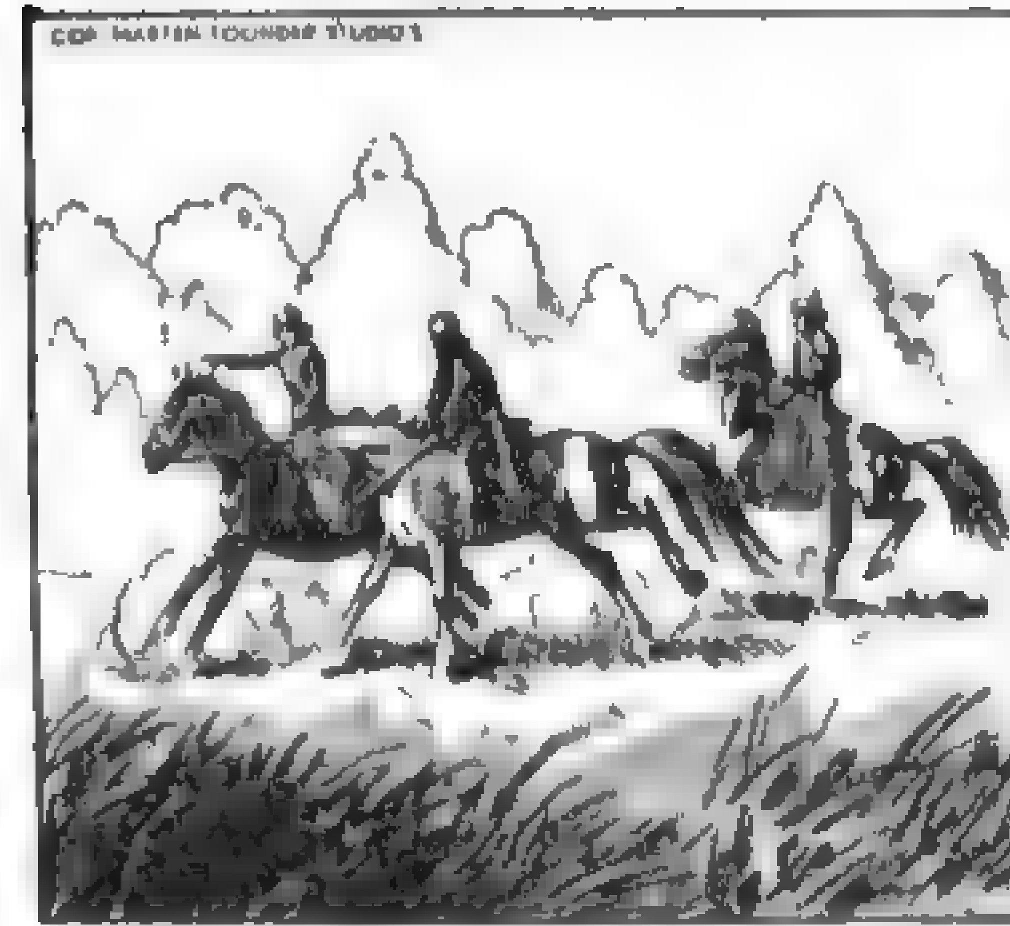
ERIC DE NOORMAN

Nu is de strijd gauw beslist. Eric vecht met het vuur van de rechtvaardige. Het geheimzinnige zwaard van Lauri doet zijn werk en als de moordenaar ontzield ter aarde ligt, is eindelijk de dood van koning Wogram gewroken. Als bij toverslag verdwijnt bij Eric alle haat jegens zijn ongelukkige vijand en met sombere blik staart hij naar het stille levenloze lichaam. ... Langzaam steekt hij het zwaard van Lauri terug in de schede en dan ontneemt hij, onder de ogen van de zwijgende Baldon en diens trawanten, de gevallen moordenaar het onrechtmatig verkregen zwaard. Met een strak gelaat wendt onze held zich naar de hem omringende mannen en zegt: „De bloedwraak is volbracht. Het zwaard, dat eens aan koning Wogram toebehoorde, is thans teruggekeerd tot zijn zoon, koning Eric. Gij staat hier tegenover uw koning, doch niet als koning spreek ik thans tegen u, maar als vriend. Laten wij de oude veten vergeten en trachten in vrede en vriendschap naast elkander te leven. De welvaart van het land is er mee gebaat en er zal blijdschap zijn in alle harten." Verwachtingsvol kijkt onze held de mannen aan en speciaal richt hij zijn blikken op Baldon ... Doch zo Eric al hoopte de vriendenhand toegestoken te krijgen, wordt hij daar diep in teleurgesteld. Slechts haat en achterdocht waren op de gezichten tegenover hem te lezen. ... Enige ogenblikken heerste er een beklemmende stilte op de binnenplaats en langzaam komt er een verbeten uitdrukking op Eric's gezicht. „Gij weigert mijn vriendschap? Het zij zo. Denk echter niet, dat dit mijn houding tegenover rovers verandert. Ik beveel u dan, uw roverspraktijken te staken. Zo ge dit bevel in de wind slaat, zal ik u met de wapens daartoe dwingen!"

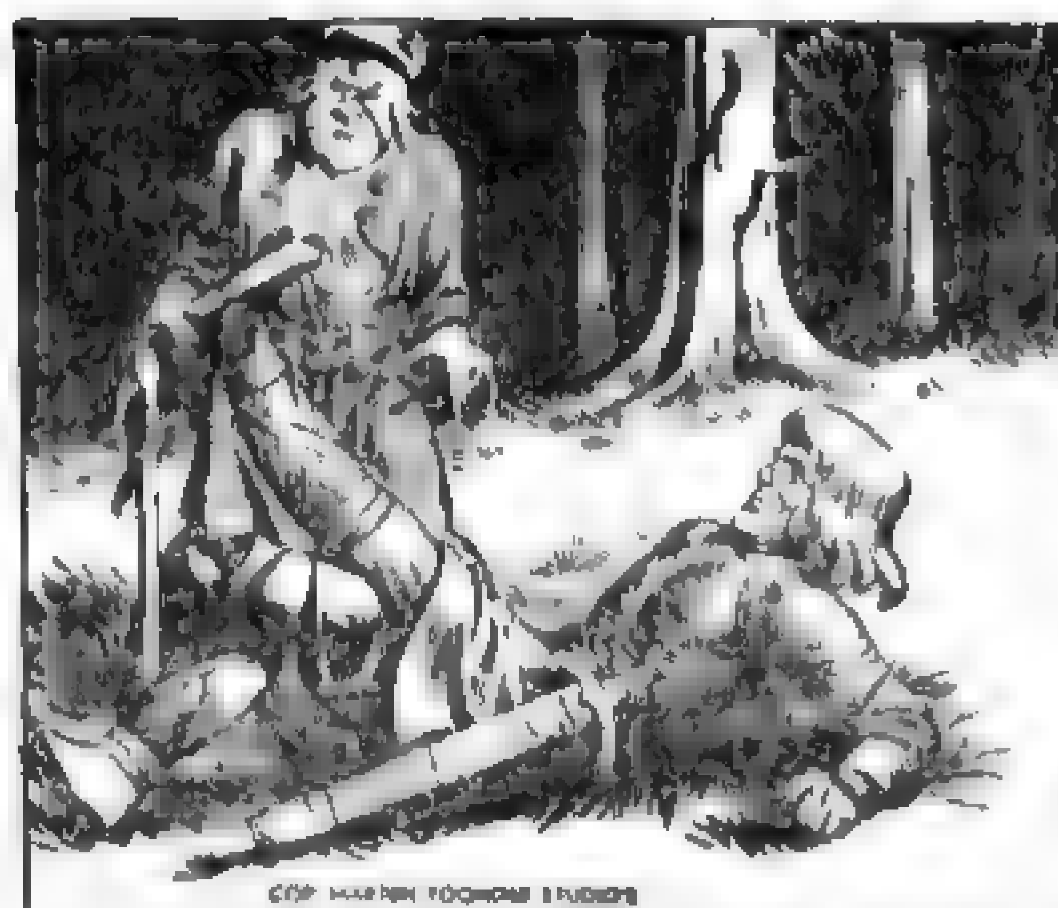

Na deze voor geen twee uitleggingen vatbare waarschuwing stijgt Eric te paard en rijdt, onder de vernietigende blikken van Baldon en zijn mannen, trots en fier de poort uit. Met dansende stappen loopt de schimmel voort en Eric heeft, nu zijn taak volbracht is, niet de minste haast. Indien hij echter geweten had wat Baldon voor snode plannen smeedde, zou hij niet zo blijmoedig geweest zijn ...

Direct na Eric's vertrek heeft Baldon zich met zijn naaste medewerkers in zijn ridderzaal teruggetrokken en men beraamt een plan om Eric uit de weg te ruimen. Door het feit dat onze held twee onoverwinnelijke zwaarden in zijn bezit heeft durfde Baldon niet openlijk zijn koning aan te vallen. Eric zou ongetwijfeld ontkomen zijn en met een leger terugkeren, om de aanslag op zijn persoon te wreken. Nee, Baldon had een ander, een beter plan! Men moest Eric onschadelijk maken, vóórdat hij in de gelegenheid was zijn zwaard te trekken en zónder dat hij wist, dat Baldon er in gemoeid was. Mislukte de aanslag dan onverhoopt toch, dan kon hij, Baldon, altijd zeggen, dat hij van niets wist. Wanneer dit plan tot in de puntjes uitgewerkt is, wordt een drietal mannen er op uitgestuurd eigens voor Eric een hinderlaag te leggen en zo rijden dan even later drie ruiters door het woud om dit snode plan uit te werken ... Het duurt niet lang of zij zien Eric, doordat zij een kortere weg genomen hebben, een flink stuk vooruit en op een geschikte plek leggen de drie rovers zich in hinderlaag. Met een katachtig geduld wachten zij af ... de uren verstrijken maar dan, ten laatste, zien zij hun slachtoffer en ongemerkt sluipen zij naderbij.

ERIC DE NOORMAN

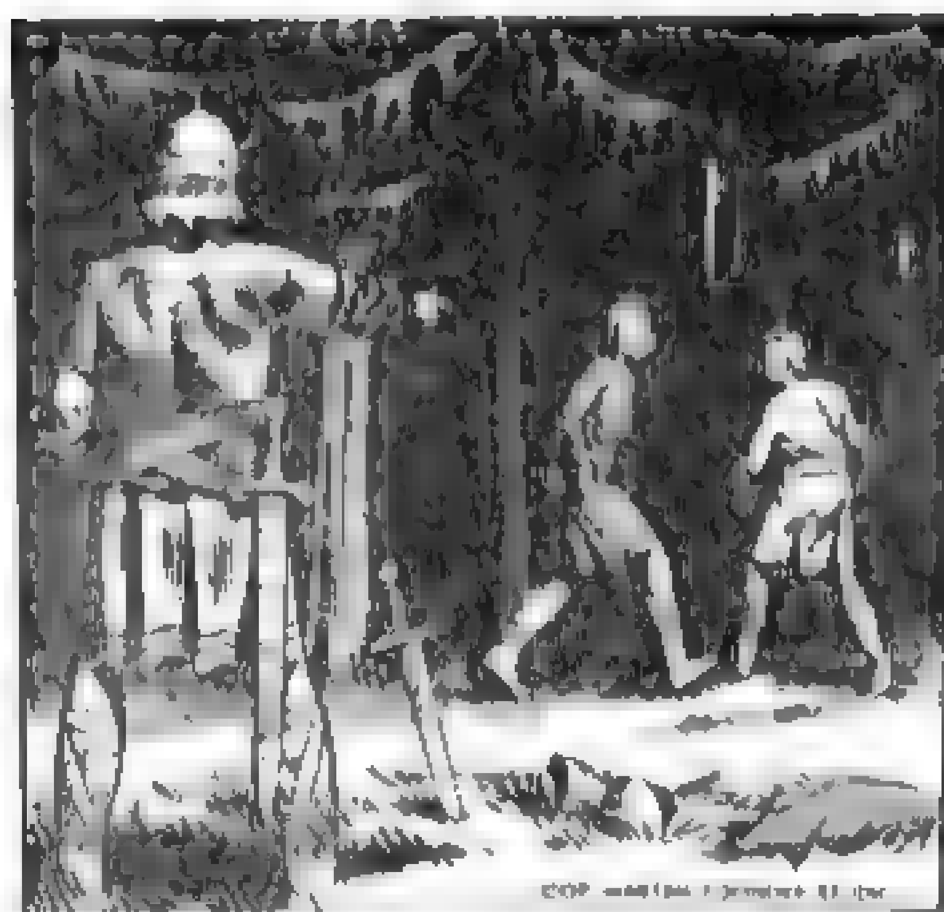

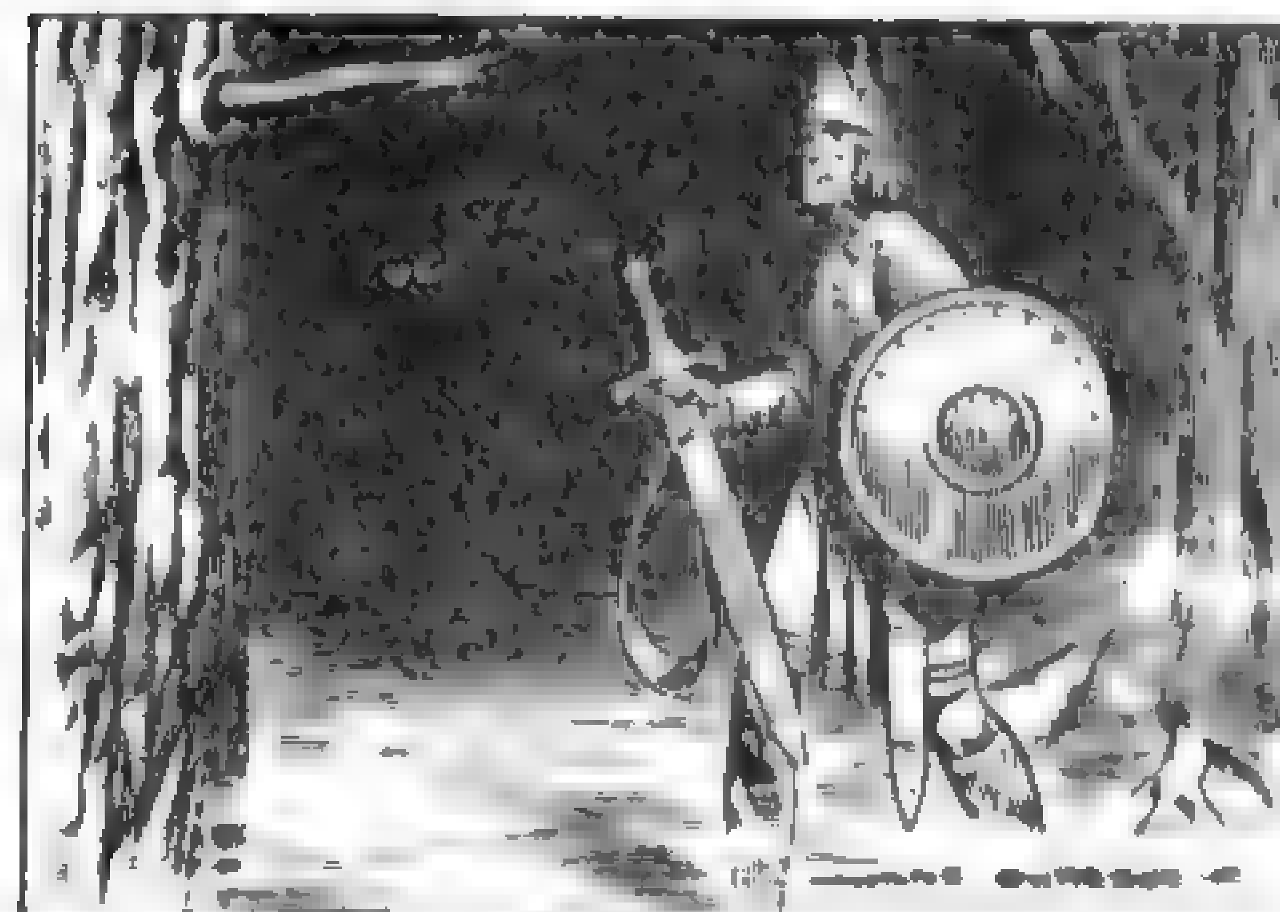

Niet kwaads vermoedend rijdt Eric in stap door het lommerrijke woud wanneer eensklaps op een donkere plek, drie kerels van achter de bomen vandaan springen.... „Rovers," schiet het onze held door het hoofd en snel grijpt hij naar zijn zwaard. Doch zijn paard speelt hem parten. Het nerveuze dier, hevig verschrikt door de plotselinge verschijning der mannen, steigert wild en de teugel ontglipt hem. Een der rovers die ziet wat er gaat gebeuren, springt snel achter Eric's paard, om daar de koning op te vangen, doch hij rekent buiten het zwaard. Onze held glijdt ruggelings van zijn paard. In een flits ziet hij de opgeheven arm met het flitsende zwaard en snel als de weerlicht tolt hij zich om. Zijn voet schiet vooruit en treft de rover, die hier niet op verdacht is, midden op diens kaak. Met een ondefinieerbaar geluidje laat de man zijn zwaard vallen en zakt bewusteloos op de grond. Maar nu stormt ook de tweede rover naderbij en het ziet er even gevaarlijk voor onze held uit. Met het zwaard geheven voor een beslissende stoot, springt de kerel op Eric toe. Bliksemsnel trekt deze Lauris zwaard en terzijde vallend steekt hij zijn been voor dat van zijn aanvaller, die het evenwicht verliest en op de grond tuimelt ... Zonder naar de man om te kijken maakt Eric zich gereed de derde rover op te vangen, maar deze blijkt inmiddels verdwenen te zijn. Niet zodra had de kerel gezien, dat Lauris zwaard uit de schede flitste, of bij hem verdween alle lust op een ontmoeting met onze held en zijn makkers in hun ongeluk latend was hij snel en ongemerkt gevlucht.

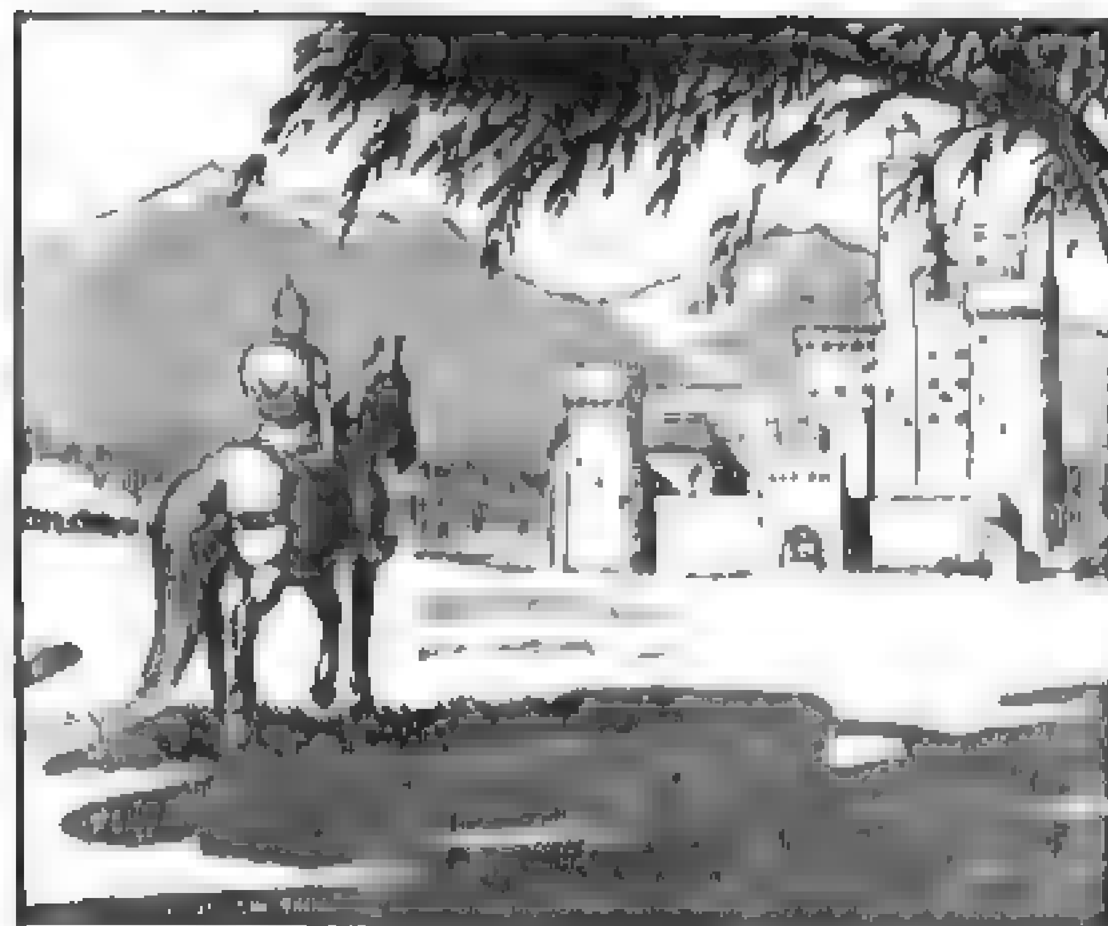

Een beetje verwonderd door het feit dat hij er zonder kleerscheuren afgekomen was en nog bovendien twee zijner tegenstanders uitgeschakeld had, keek Eric in het rond. Zijn eerste aanvaller, de man die de punt van Eric's voet met zijn kaak tegenhield, begon langzaam overeind te zitten en snel stapte Eric op hem toe. Wanneer hij echter het stom verwonderde gezicht van de kerel ziet, kan onze held een lachje niet onderdrukken. 's Mans hoofd optillend zegt Eric grinnikend: „Zo komen rovers te pas!" Maar met een verontwaardige trek op zijn gezicht zegt de man: „Ben geen dover, ben soldaat van didded Baldon. Moest koning Edic uit de weg duimen, maad de bliksem lijkt ingeslagen te zijn." De door de klap opgezette tong van de man schijnt diens uitspraak danig te belemmeren en Eric heeft moeite zijn lachen in te houden. Maar dan brengt de mededeling van de soldaat hem tot nadenken. Dus Baldon zit er achter. Baldon blijkt tot een boel in staat te zijn. Wanneer de beide boeven weer een beetje hun positieven bij elkaar hebben zegt Eric streng: „Ga naar ridder Baldon terug en zeg hem, dat koning Eric der Noormannen deze attentie te zijner tijd op een gepaste wijze zal belonen. Verdwijn!" Schielijk springen de mannen op en willen het bos insnellen met medeneming van hun wapens, maar de stem van Eric houdt hen terug. „Laat je wapens hier achter, daar zorg ik voor," zegt hij zo grimmig mogelijk. Schaapachtig volgen de kerels dit bevel op en dan verdwijnen zij met spoed achter de stammen. In zichzelf grinnikend neemt Eric de wapens op en vervolgt zijn tocht. Bij een klein riviertje ontdoet hij zich van deze last en zet hij in galop zijn tocht voort. Tegen de avond bereikt hij het duistere woud weer. Van de Vala is geen spoor te bekennen en te voet gaat hij verder, om Lauri zijn zwaard terug te geven. Er hangt een dikke grondnevel en het woud is donker en stil. Vergeefs wacht Eric op de verschijning van een der gedrochten, die het wapen van hem zou kunnen overnemen. Hij bemerkt niet, hoe hij vanuit het duister door ontelbare paren glinsterende ogen bespied wordt.

ERIC DE NOORMAN

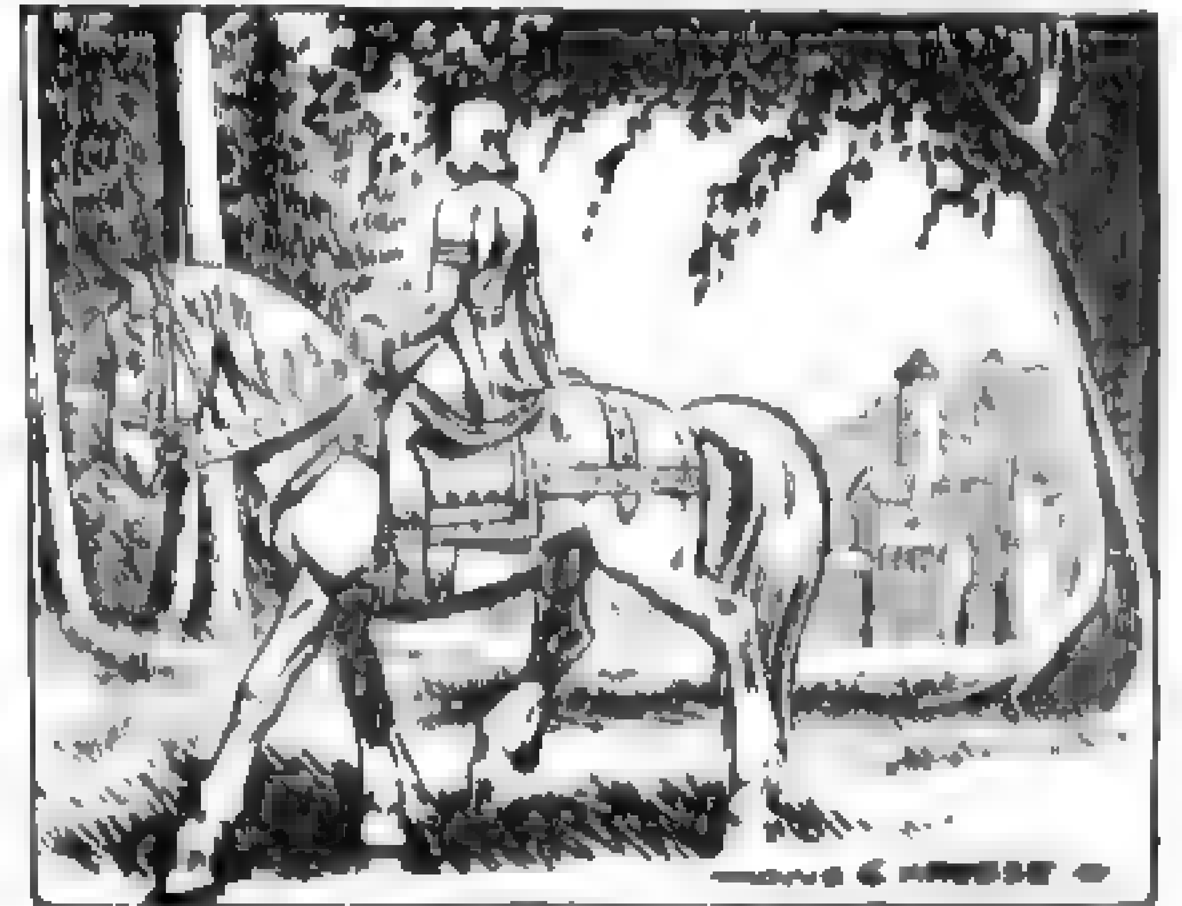
Tevergeefs wacht Eric op de komst van Lauri of een zijner knechten en daar het gaandeweg donkerder wordt, besluit Eric het geleende zwaard ergens op een in het oog lopende plaats neer te zetten. Voorzichtig plaatst hij het wapen tegen een dikke boom en dan ontwaart hij een paar flikkerende ogen, welke hem vanuit het duister onbeweeglijk aanstaren. Deze ontdekking brengt hem danig in de war en schielijk keert hij op zijn schreden terug, om het kostbare zwaard voor eventuele kwade elementen te behoeden, wanneer een zachte stem hem toeroept: „Het is wel! Ga thans, het zwaard is veilig!" Aarzelend verwijdert Eric zich en met een zeker gevoel van spijt overdenkt hij, welk een macht dit zwaard hem had kunnen bezorgen indien hij het gehouden had. Doch deze gedachte vervliegt even spoedig als zij gekomen is en snel keert Eric nu naar zijn paard terug. De gehele nacht rijdt hij door en in de prille morgen van de volgende dag bereikt hij eindelijk zijn koninklijk slot. Met gejuich wordt hij begroet. Lachend schrijdt Eric tussen zijn mannen door en stormt dan de trappen op naar zijn vrouw. Het weerzien is vol blijdschap en ook Pum-Pum deelt in de vreugde. „Eric," zegt Winonah dan zacht, „is het nu uit met je wilde haren? Blijf je nu eindelijk thuis en word je een gewone, gezellige man?"

„Ja, meisje!" glimlacht onze held, „ik blijf bij jou, bij mijn volk, bij Noorwegen. Hoewel — hm — die wilde haren ... je kan nooit weten, misschien zit er zo hier en daar nog wel eentje .. " Heel indiscreet gluurt Pum-Pum om het gordijn, maar dan trekt hij zich tevreden terug. Het kleine kereltje glimlacht ondeugend en met een gesnuif zegt hij: „Veel goed! Wilde haren weg, meester nou thuis. Nou koning blijft bij meesteres; wordt gezellige man, alles mooi en waar. Maar meester nooit worden gewone man!"

EINDE VAN HET EERSTE VERHAAL:
HET WAPENGERICHT

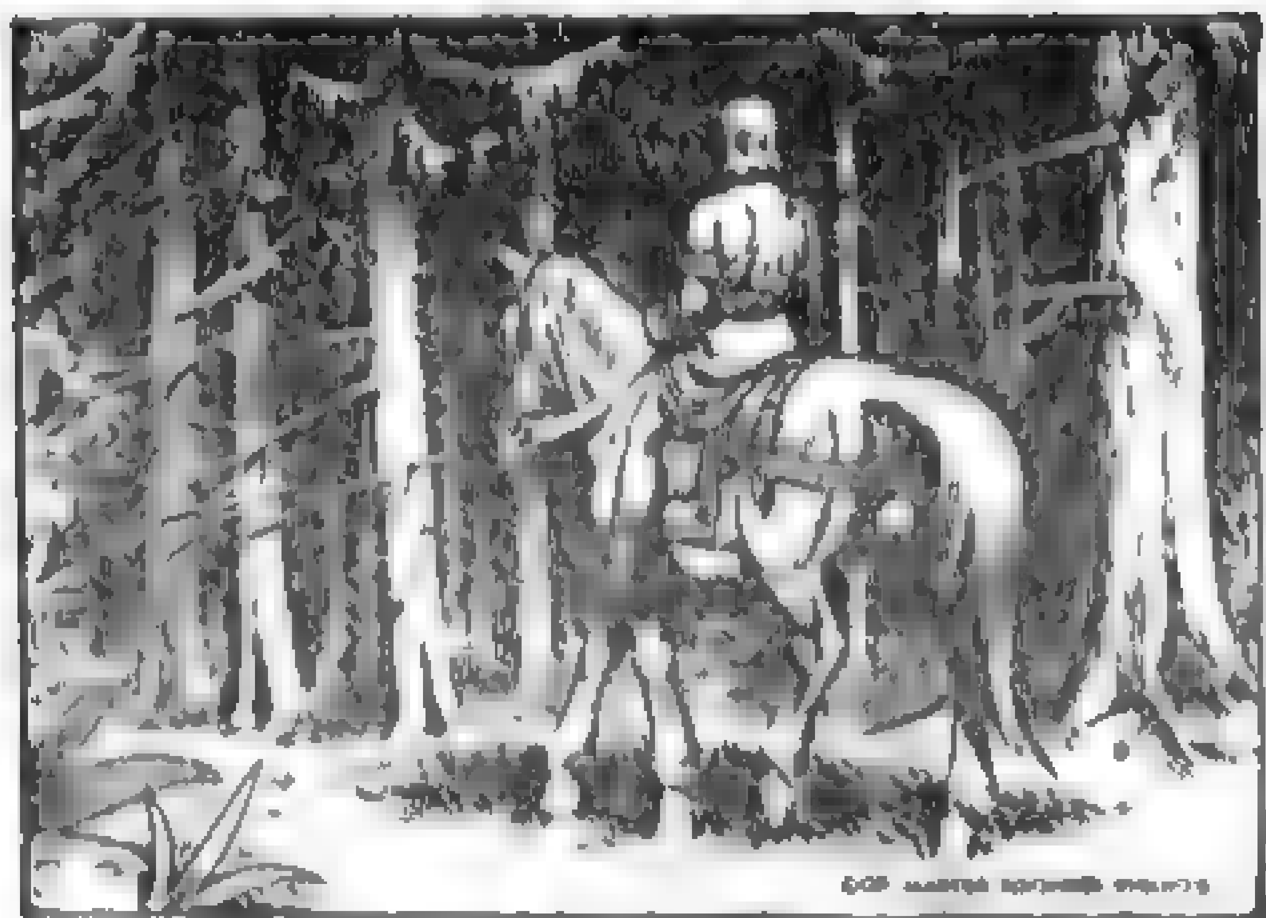

Weken regen zich aaneen tot maanden, terwijl de jonge koning Eric al zijn kracht en energie aan het bestuur van zijn rijk gaf. Tezamen met de oude Gundal, die als raadsman van zijn vader reeds zijn sporen verdiend had, wist hij een uitmuntend georganiseerd bestuursapparaat op te bouwen, dat het land op rechtvaardige wijze bestuurde. Maar terwijl orde en welvaart in zijn rijk toenamen, bemerkte Winonah dat haar echtgenoot zijn oude opgewektheid begon te verliezen. Vaak, als zij 's avonds laat nog de slotzaal binnentrad, vond zij hem met lege ogen in het vuur staren en eens betrapte zij de jonge vorst in de hoogste torenkamer van de burcht, uitkijkend naar de eindeloze wouden aan de horizon, terwijl een vreemd heimwee in zijn grijze ogen lichtte. Zodra hij haar hoorde naderen, wendde hij zich om en trachtte te glimlachen.

„Doe dat niet," zei ze zacht. „Het geeft toch niet of je het probeert te verbergen. Ik ken je zo goed, Eric. Je verlangt weer naar avonturen, nietwaar?" Hij knikte zwijgend. „Ik heb het reeds geruime tijd gevoeld," zei ze. „Jij kunt niet aarden binnen de vier muren van een burcht, zomin als een arend ooit zal wennen in een stalen kooi. Je mag hier niet om mijnentwil blijven, Eric. Gundal kan het bestuur wel een tijdlang waarnemen. Waarom neem je je paard niet en trek er een poosje op uit?"

En de volgende ochtend wuifde een klein figuurtje de Noorman na, toen hij, opgewekter dan hij in maanden was geweest, het woud inreed....

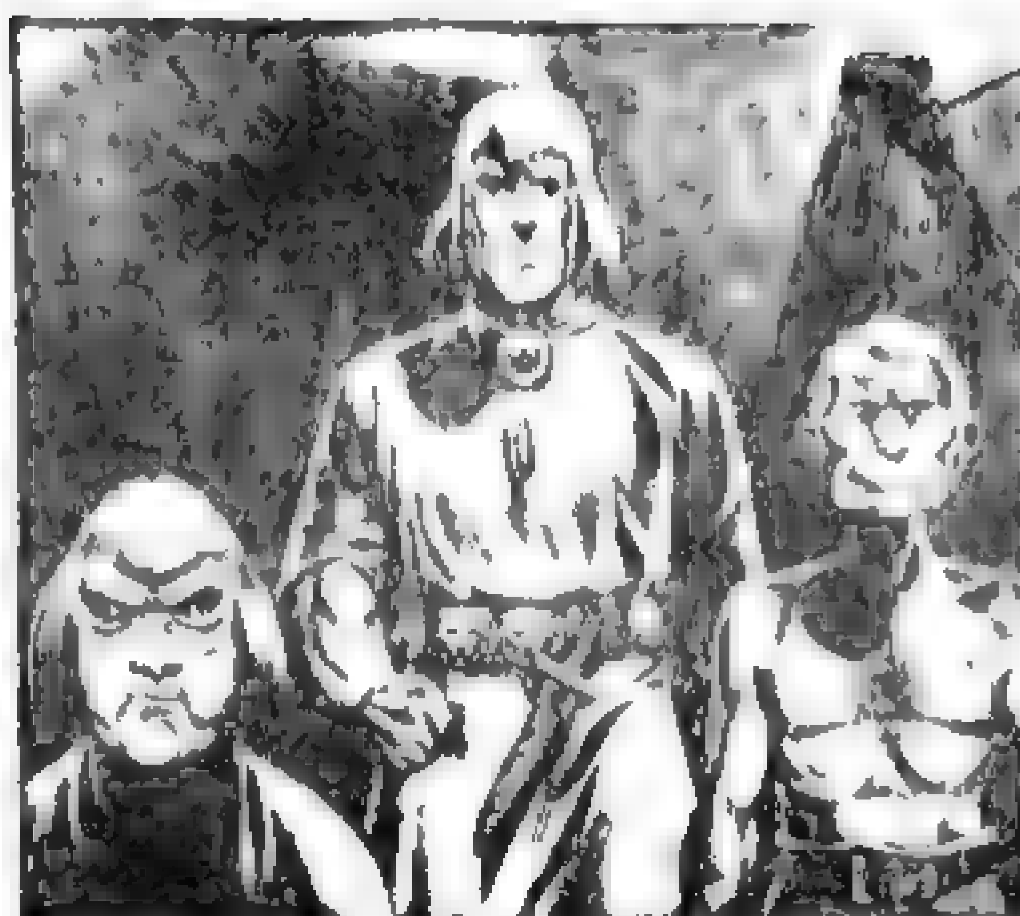

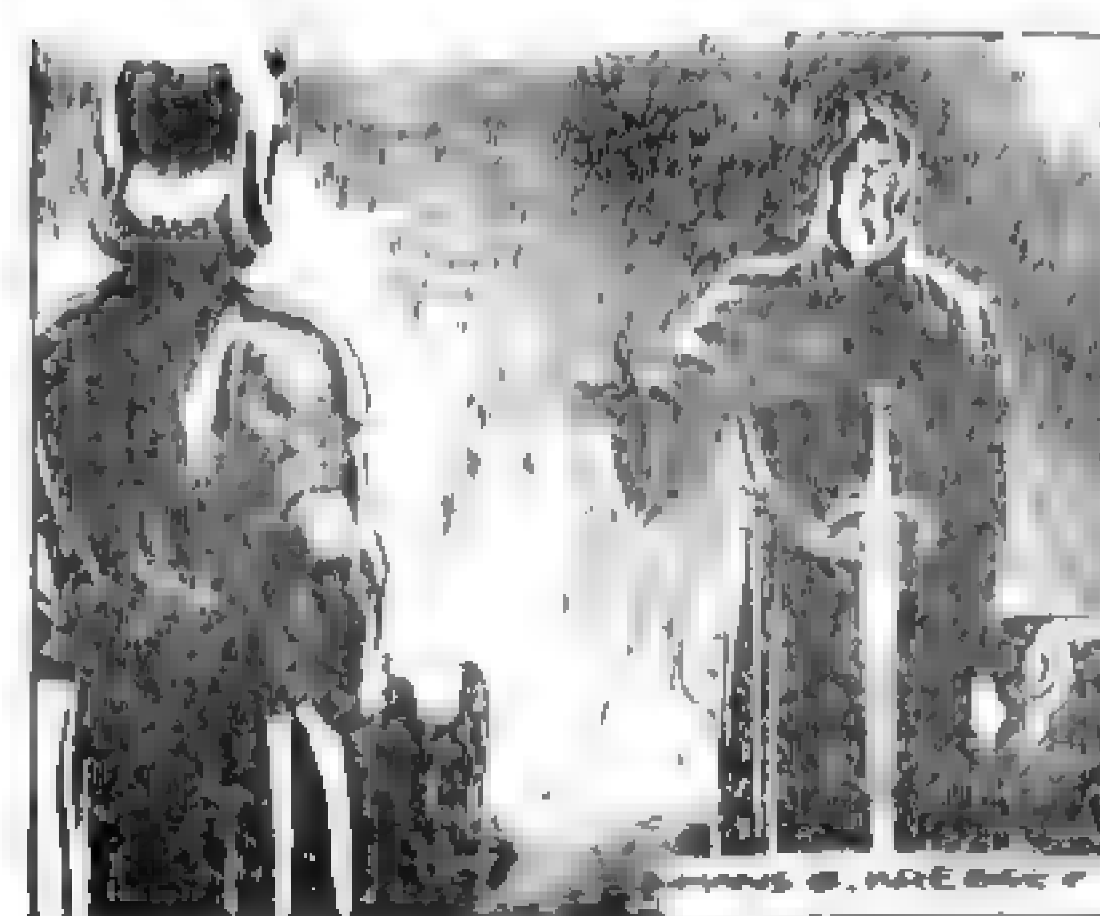

Gelukkig stuurde Eric zijn rustig stappend paard het woud in. Herinneringen uit vroeger dagen, toen hij er niet als nu op uit was getrokken, kwamen in hem op. Diep snoof hij de geurige dennenlucht op en langzaam viel de drukkende sfeer van hem af en voelde hij zich jonger en krachtiger dan ooit. Allereerst besloot hij de Vala op te gaan zoeken, zeker dat zij hem raad zou kunnen geven. En zijn voorgevoel bleek waar te zijn, want toen hij tot de schuilplaats van de profetes was doorgedrongen, wachtte ze hem reeds op, terwijl een raadselachtige glimlach om haar lippen speelde.

„Ik wist dat ge komen moest, koning Eric," zei ze. „Ge zijt in een ondernemende gemoedsstemming. Ge zoekt het onrecht te bestrijden. Welaan, onrecht ligt met uw levensdraad saamgesponnen. Ge zult het bestrijden, uw hele leven lang ...." Zij zweeg een ogenblik en keek de jonge koning spottend aan. „Avontuur brengt het gevaar mee, heer, en het gevaar loopt uiteindelijk uit op de dood." Tevergeefs vroeg Eric haar deze raadselachtige woorden uit te leggen ondanks zichzelf verontrust door de onheilspellende toon, waarop ze uitgesproken werden. Doch de Vala schudde afwijzend het hoofd. „Ik spreek niet verder, heer. Reeds is te veel gezegd. Ga thans naar de tovenaar Lauri. Hij heeft u nodig en zal zorgen dat ge het onrecht kunt bestrijden. Meer dan u lief zal zijn...."

In gedachten verzonken verliet Eric de profetes, terwijl haar onheilspellende woorden nog in zijn oren naklonken. „Ga thans naar de tovenaar Lauri. Hij heeft u nodig en zal zorgen dat ge het onrecht kunt bestrijden, meer dan u lief zal zijn."

Hij stuurde zijn paard door het donkere woud in de richting waar hij uit vroegere ervaringen de sinistere werkplaats van de tovenaar wist. Het feit dat Lauri hem nodig had herinnerde hem er aan dat hij de tovenaar eens op erewoord beloofd had hem een tegendienst te bewijzen. Toen hij bij Lauri's verblijf van zijn paard sprong en door het struikgewas verder drong, werd het hem duidelijk dat de tovenaar inderdaad zijn komst verwachtte. Twee van Lauri's creaturen, vaalbleke, gedrongen dwergen, wachtten hem reeds op en beduidden hem met een handgebaar hen te volgen. Door donkere gangen, slechts spaarzaam verlicht door een enkele walmende toorts, gingen zij hem voor. Vreemde, ondefinieerbare geluiden stegen uit de duisternis op. De Noorman voelde zich steeds onrustiger worden. Eindelijk hield een der gedrochten een gordijn terzijde en beduidde Eric binnen te treden. Toortslicht bescheen enkele zetels. Een klein vuur brandde flakkerig. Het hele vertrek scheen gevuld met een fijne nevel, een vreemd waas, dat zich over alle dingen legde, de vormen verdoezelde en de indruk wekte of het vertrek door geen enkele muur begrensd werd. Met gefronste wenkbrauwen bleef Eric in de deuropening staan. Dan, als een spookverschijning, doemde eensklaps de lange gestalte van de tovenaar voor hem op en de hoge stem van Lauri sprak: „Ga zitten, geëerde gast. Uw bezoek is mij zeer welgevallig. Reeds enige tijd verlangde ik er naar u hier te zien .... Ik heb dingen van groot gewicht met u te bespreken ...."

Op uitnodiging van Lauri nam Eric plaats in een der stoelen, die vlak bij het geheimzinnig flakkerende vuur geschoven waren. „Allereerst een verfrissing," glimlachte de tovenaar, terwijl hij bevelend in de handen klapte. Op dat ogenblik kreeg Eric een gevoel of zijn keel dichtgeknepen werd. Want vlak naast hem verschenen met een licht sissend geluid twee wasbleke armen uit de nevel, die een schaal met fruit torsten .... Met afgrijzen staarde Eric naar de tovenaar, doch toen hij diens spottende grimlach zag, nam hij met een verbeten gezicht een appel van de schaal. „En thans terzake," klonk de hoge stem van Lauri. „Ge herinnert u ongetwijfeld de belofte, dat ge mij voor de hulp welke ik u eens mocht verlenen, een wederdienst zoudt bewijzen. Welnu, thans kom ik de inlossing van deze belofte vragen. Ik waarschuw u echter, dat deze inlossing zeer zwaar zal zijn, zo zwaar zelfs, dat ik u toe wil staan haar af te kopen." Lauri boog zich voorover. Zijn fletse oogjes lieten Eric's gelaat geen ogenblik los. „En waaruit moet die afkoop bestaan?" informeerde Eric strak. „Die afkoop bestaat ... uit uw eerstgeboren kind, dat ge na zijn geboorte aan mij moet afstaan ...." Een woede, zoals hij die nog nimmer gekend had, maakte zich van de jonge koning meester. „Nooit! Nog liever ....!" Zijn hand schoot reeds naar zijn zwaard, doch Lauri hield hem tegen. „Uitstekend," fluisterde de tovenaar, „ge wenst uw belofte dus niet af te kopen. Luister dan wat ik van u vraag. Binnen zeven dagen zult ge vertrekken naar een ver land, dat in mijn boeken beschreven staat als Goudland. Daar zult gij heen varen en een scheepslading goud voor mij veroveren." Deze opdracht beviel Eric volstrekt niet. In plaats van het recht te dienen, was hij hier min of meer gedwongen een rooftocht te ondernemen. „Deze reis zal de gevaarlijkste worden, die ge ooit ondernomen hebt," vervolgde de tovenaar. „Neem uw beste krijgers mee en verlies nimmer het flitsende zwaard van Wogram uit het oog...."

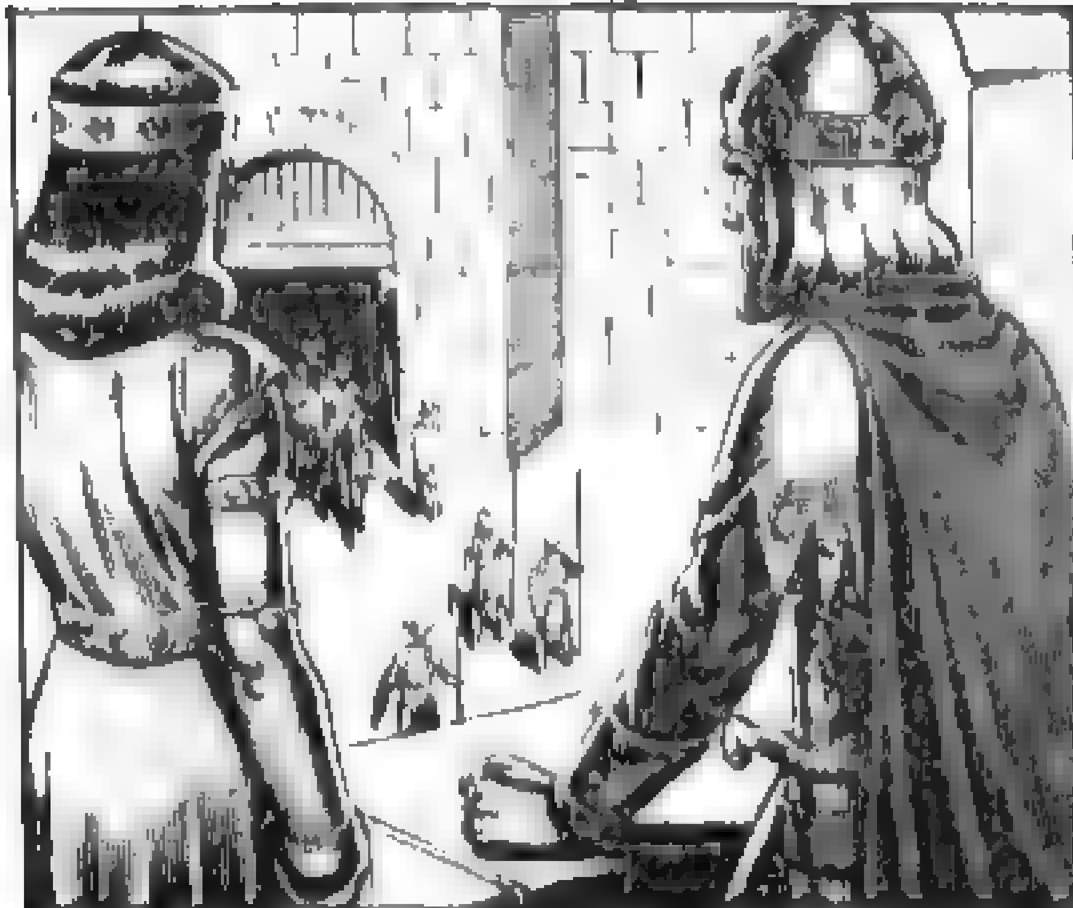

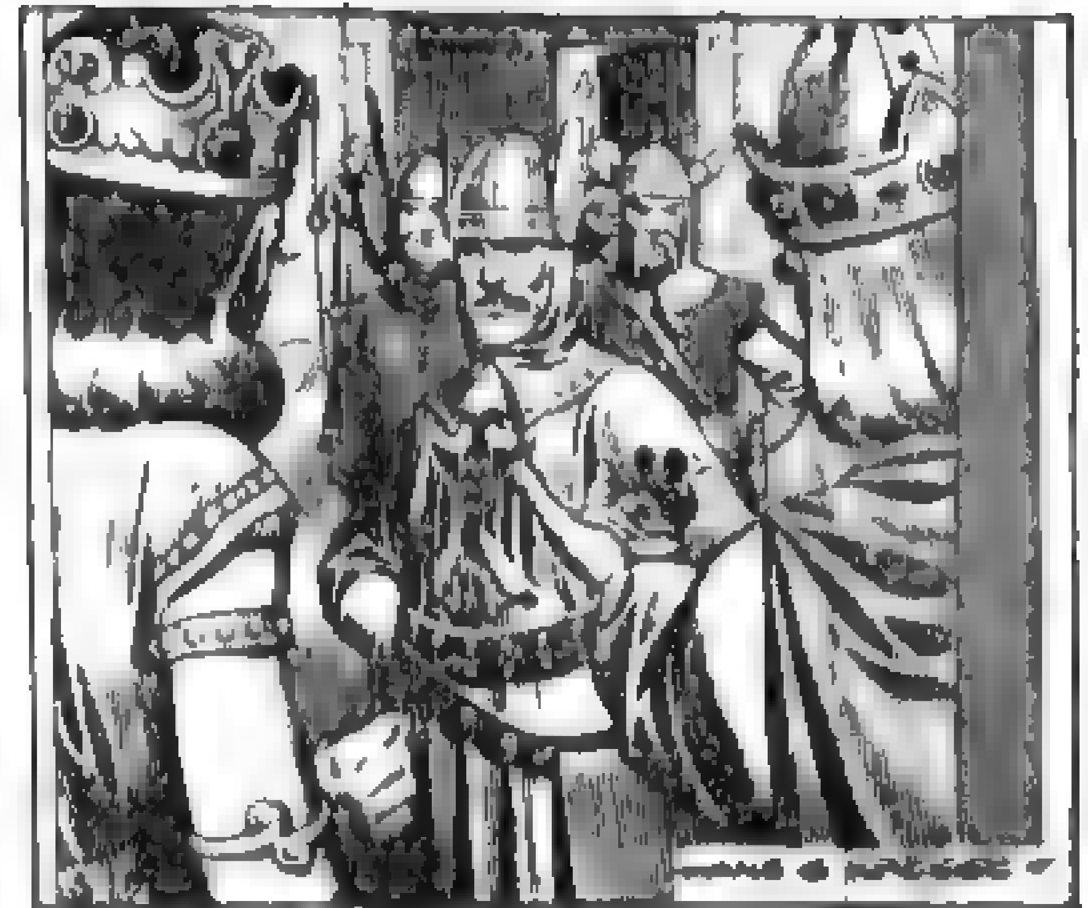

Toen Eric weer te paard zat en zich van Saurl's sinistere verblijfplaats verwijderde, waren zijn gedachten somber. Door zijn koninklijk erewoord gebonden aan een opdracht van de tovenaar om hem een scheepslading goud uit het verre Goudland te halen, was hij thans genoodzaakt binnen enkele dagen zijn rijk, zijn vrouw, alles wat hem dierbaar was, te verlaten. Maar het had geen zin dingen die niet meer veranderd konden worden te betreuren. Datzelfde merkte Winonah op, toen hij haar zijn belevenis vertelde en haar met zijn op handen zijnd vertrek op de hoogte bracht. Was zij verwonderd geweest haar gemaal reeds zo spoedig weer de ruime slotzaal te zien betreden, waar zij met de dwerg Pum-Pum zat te handwerken; voelde zij een knagend gevoel van verdriet toen zij van zijn reis hoorde, zij liet daar in ieder geval weinig van merken. Beheerst nam zij deel aan de bespreking, welke Eric met zijn oude raadsman Gundal beleade, en alleen als zij meende dat niemand op haar lette werden haar ogen ver en afwezig en staarde zij roerloos voor zich uit. „Er is een groot gevaar aan uw vertrek verbonden, majesteit," merkte Gundal op. „Zodra u weg bent zal uw vazal Baldon, oproerig als hij is, zeker proberen de macht in het rijk in handen te krijgen. U weet net zo goed als ik dat uitsluitend de vrees voor u hem er van weerhouden heeft dit niet reeds lang te pogen. Als hij hoort dat de enige man die hij vreest vertrokken is . . ." Hij maakte een veelzeggend handgebaar. „Ik acht mij in staat het bestuur over uw rijk waar te nemen tot u terugkeert, maar Baldon jaagt mij angst aan." „Ik heb hier al over nagedacht," zei Eric nadenkend. „Baldon is inderdaad een gevaar. Maar misschien is er een mogelijkheid hem zonder strijd — waarvoor ons overigens ook de tijd ontbreekt — onschadelijk te maken. Zend hem een boodschapper die hem verzoekt naar mijn hof te komen." En toen hij Gundals verwonderde blik opmerkte, voegde hij er met een veelbetekenend glimlachje aan toe: „Ik geloof wel dat ik er iets op weet . . ."

De ontvangst, die de koninklijke boodschapper op de burcht van Baldon ontving, was echter verre van vriendelijk.
„Zo," schamperde de roofridder. „Koning Eric verzoekt mij aan zijn hof te willen verschijnen? Wat een eer!" Hij staarde de boodschapper enkele ogenblikken doordringend aan, als wilde hij de bedoeling peilen, welke achter deze boodschap verborgen was. Een der aanwezigen fluisterde hem spottend enkele woorden in, doch hij wendde zich met een ruk van hem af. „Nee, een valstrik is dit niet! Ik ken Eric! Tot iets oneervols is hij niet in staat, zijn verzoek garandeert mij in ieder geval een ongehinderd vertrek ...." Hij nam plotseling een besluit. „Zeg je meester dat ik zijn uitnodiging aanvaard!" snauwde hij de boodschapper toe. „Dat zal de enige manier zijn om er achter te komen wat hij van mij wil!"
En zo kon het gebeuren dat Eric twee dagen later de forse figuur van Baldon aan het hoofd van zijn mannen over de binnenhof van de koninklijke burcht zag naderen. Arrogant en zelfbewust schreed de oproerige vazal tot vlak voor zijn vorst, en sprak op koude toon: „Wat wenst ge van ons, heer Eric. Zeg het snel, opdat ik spoedig weer kan vertrekken...."

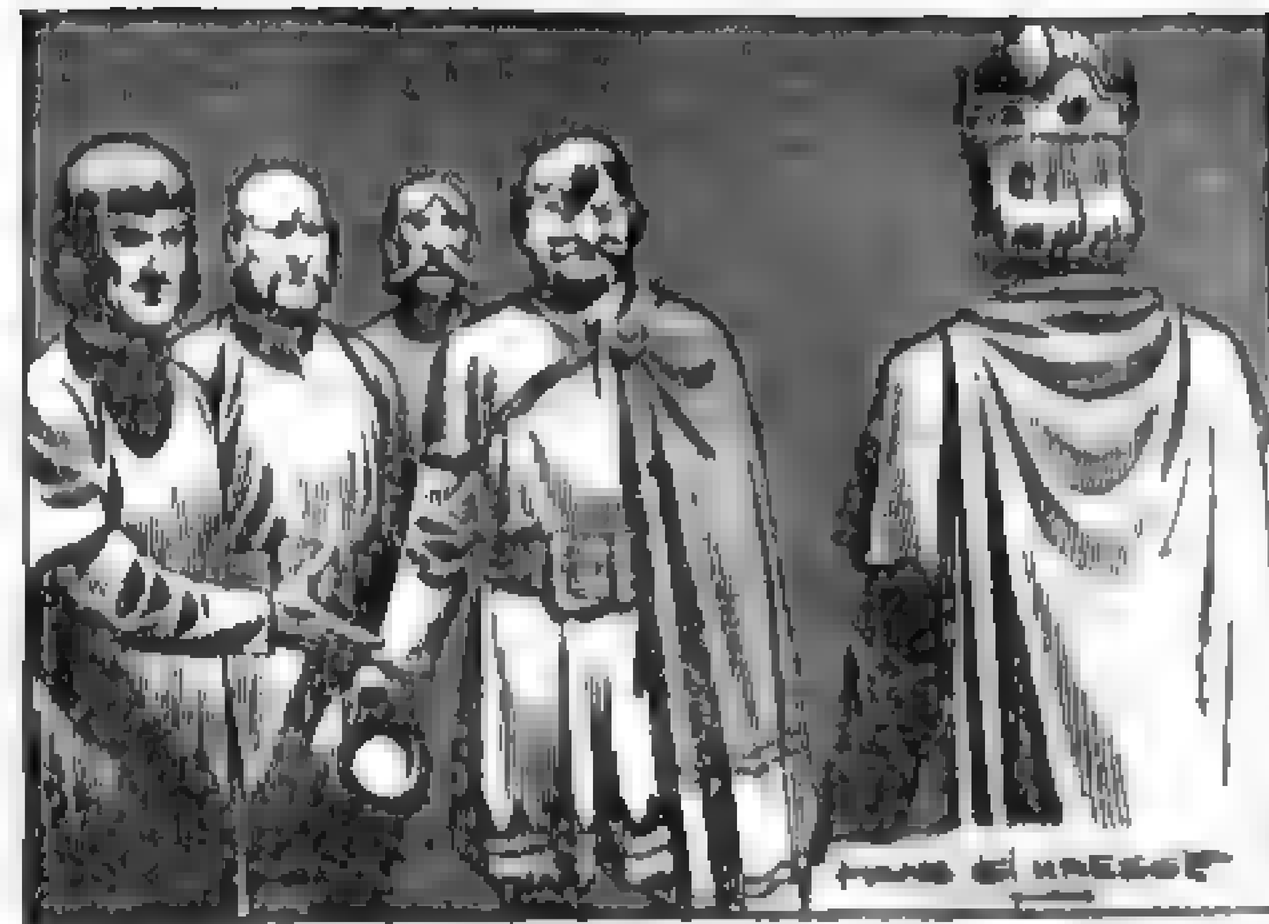

Baldon's houding getuigde zeker niet van vriendschap, doch dat had de jonge koning ook allerminst verwacht. Daarom negeerde hij het norse optreden van zijn onbetrouwbare vazal dan ook volkomen en nodigde hem vriendelijk uit zich van zijn wapenrusting te ontdoen. Zijn mannen zouden in de burcht een gastvrij onthaal vinden. Enigszins verward door deze onverwachts vriendelijke reactie van de jonge vorst, voldeed Baldon aan diens verzoek en volgde hem dan naar zijn werkvertrek. Een ogenblik nam Eric de ander nadenkend op. Alles, de gehele rust in zijn rijk, de veiligheid van zijn vrouw, hing er thans vanaf of hij Baldon op de goede manier aanpakte. „Onze verhouding is de laatste tijd niet bijzonder vriendelijk geweest," begon Eric dan. „Wat niet wegneemt, dat ik u, heer Baldon, steeds gewaardeerd heb als een dapper krijgsman. En het is vooral deze eigenschap, die mijn oog op u heeft doen vallen, nu ik op het punt sta een gevaarvolle tocht te ondernemen. Mij is de overzeese route bekend gemaakt naar een ver land, dat buitengewoon rijk aan goud is, en ik sta op het punt uit te varen en mij een scheepslading goud te veroveren." (Tot zijn genoegen zag hij Baldon's ogen hebzuchtig schitteren bij het horen van het woord „goud".) „Nu wil ik u vragen mij op deze tocht, te vergezellen met het keur van uw mannen." Eric zweeg en staarde Baldon onderzoekend aan. Als het lukte, als Baldon zich met hem inscheepte, was het gevaar voor opstand in zijn rijk bezworen. Weliswaar zou zijn tocht aan risico winnen, wanneer hij zijn doodsvijand bij zich aan boord nam, maar daar stond tegenover, dat zijn rijk gedurende zijn afwezigheid onmogelijk enige aanslag van deze oproerige vazal kon hebben te duchten. — Maar Baldon, hoezeer hij zich ook tot het goud aangetrokken mocht gevoelen, ging niet onmiddellijk met Eric's voorstel accoord. Urenlang moest de jonge vorst praten en overreden en eerst toen hij Baldon de helft van de buit had beloofd sloeg deze toe.

„Het zij zo, heer, ik zal mijn beste mannen dadelijk voor u brengen . . ."

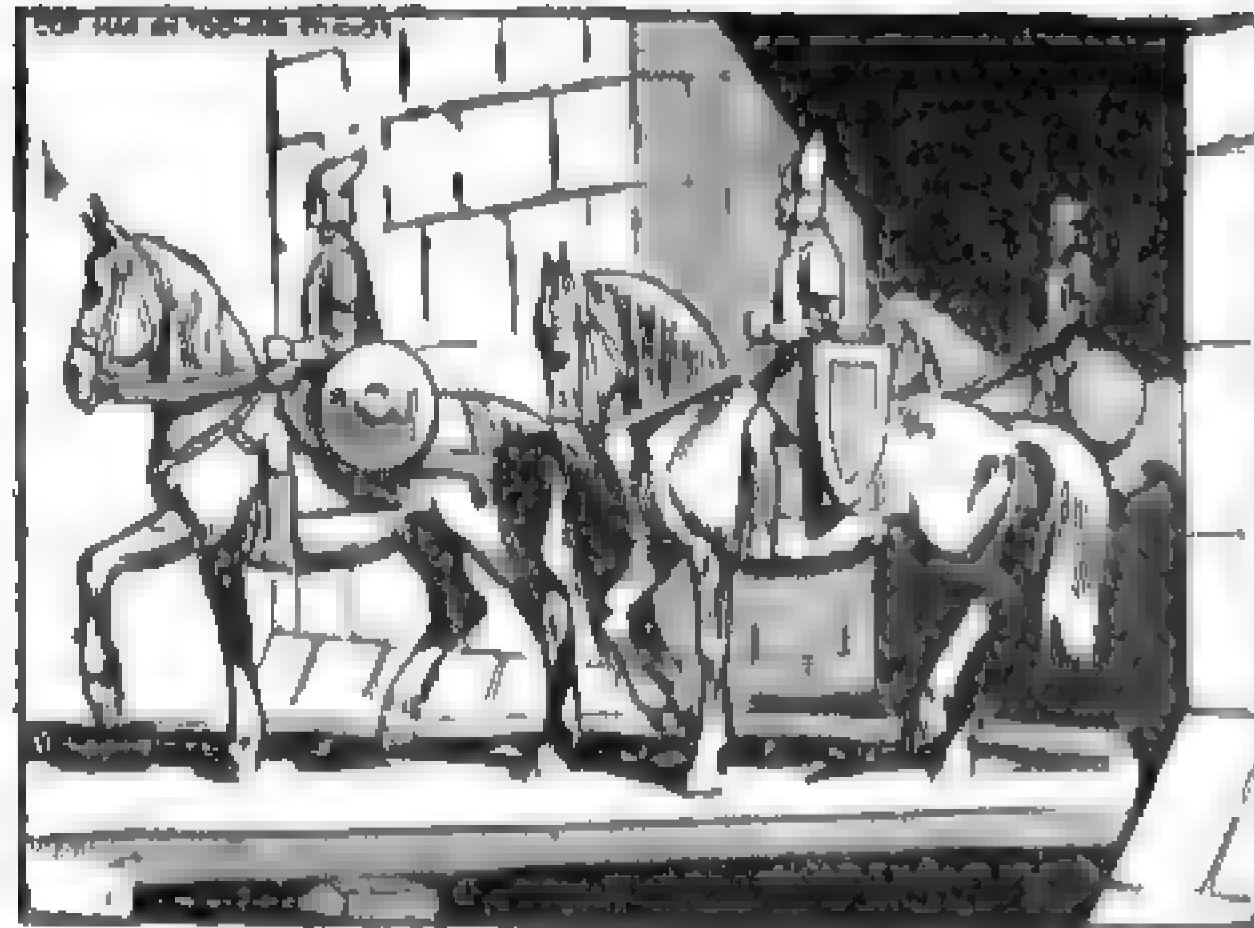

Terwijl Baldon zich door de gangen van Eric's burcht spoedde naar de vertrekken waar hij zijn mannen had achtergelaten, koos hij in gedachten reeds de meest geschikten uit. Het mochten er niet te veel zijn. Met de hem eigen handigheid slaagde hij er in vier van zijn mannen van de rest af te zonderen en ging hen voor naar een klein, afgesloten vertrek. Stuk voor stuk was zijn keus gevallen op ruwe, onbehouwen kerels, die reeds jaren onder hem gediend hadden. Daar was de kaalhoofdige Alder, die voor weinig terugdeinsde, Gunnar, die zich niet voor niets de bijnaam de Dief had weten eigen te maken, de dikke Olaf, wreed en onbetrouwbaar, en Mordegai de Mongool, over wie slechts fluisterend gesproken werd. Met enkele woorden legde Baldon Eric's voorstel hem te vergezellen naar Goudland aan zijn mannen uit, om dan, op gedempte toon, te vervolgen: „En al is ons nu een halve scheepslading goud beloofd, waarom zouden wij niet met de hele lading terug kunnen keren? Als wij onze ogen openhouden zal zich gedurende de reis zeker een gelegenheid voordoen Eric onschadelijk te maken ... Ben ik duidelijk genoeg?" Een goedkeurend gemompel steeg op.

Maar toen Eric enige ogenblikken later de mannen bekeek, die Baldon hem als „trouwe en enthousiaste volgelingen" voorstelde, kon hij, hoewel hij geen vermoeden had welke plannen er achter zijn rug gesmeed waren, toch een instinctief gevoel van afkeer en argwaan niet onderdrukken.

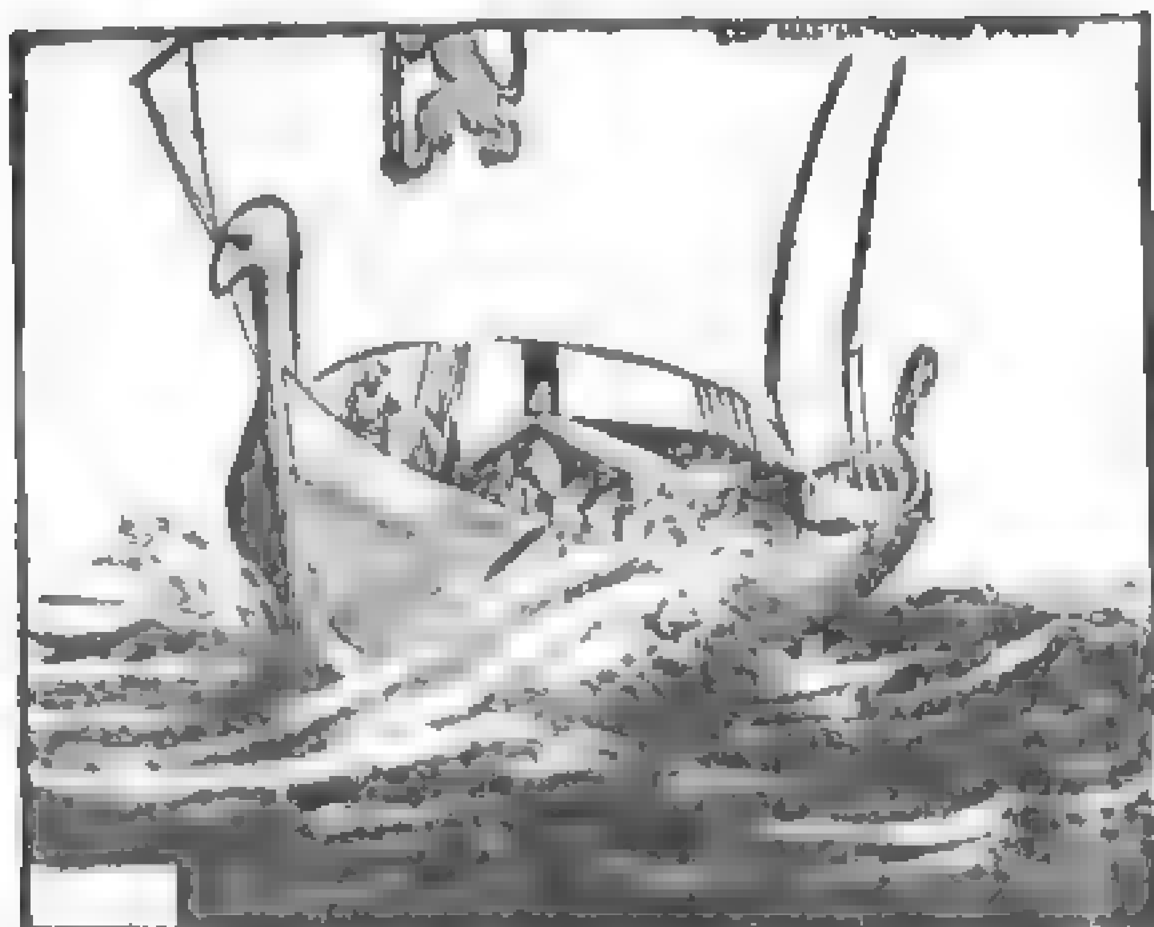

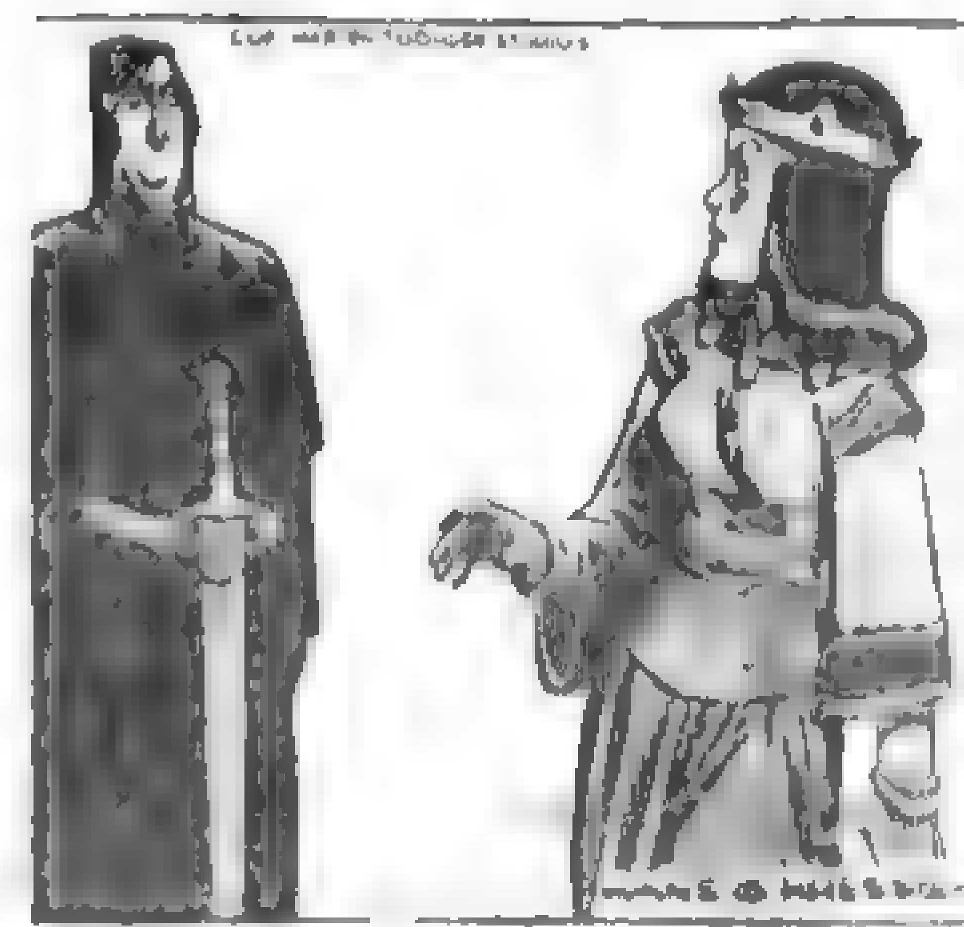
De ongure types, die Baldon zich tot volgelingen had gekozen, bevielen Eric geenszins. Maar desondanks vervulde het feit dat zijn gevaarlijke tegenstander hem op zijn zeereis zou vergezellen hem met een gevoel van diepe opluchting. Nu was het onmogelijk dat Baldon achter zijn rug om enig onheil in het rijk kon aanrichten. Deze zekerheid maakt het hem enige dagen later aanmerkelijk lichter om afscheid van zijn vrouw te nemen

„Waarom zo bedroefd?" vroeg hij bij zijn vertrek „Binnen een jaar kan ik immers terug zijn?"
Zij zweeg, en keek uit haar hooggelegen venster zwijgend toe hoe de zeventien mannen, Eric aan het hoofd, de slotpoort uitreden, op weg naar het schip dat voor hen in gereedheid was gebracht.

ERIC DE NOORMAN

Schuimspattend sneed het trotse Vikingschip door de golven, op zoek naar het vreemde land dat zo rijk aan goud moest zijn. Maandenlang zwierven zij tussen lucht en water. Eenmaal hadden zij op de Faroer-eilanden nog gelegenheid gehad voedsel en drinkwater in te slaan. Daarna zagen zij niets anders meer dan zon, golven en schuim, hoorden slechts de wind die hoog in het touwwerk zong.

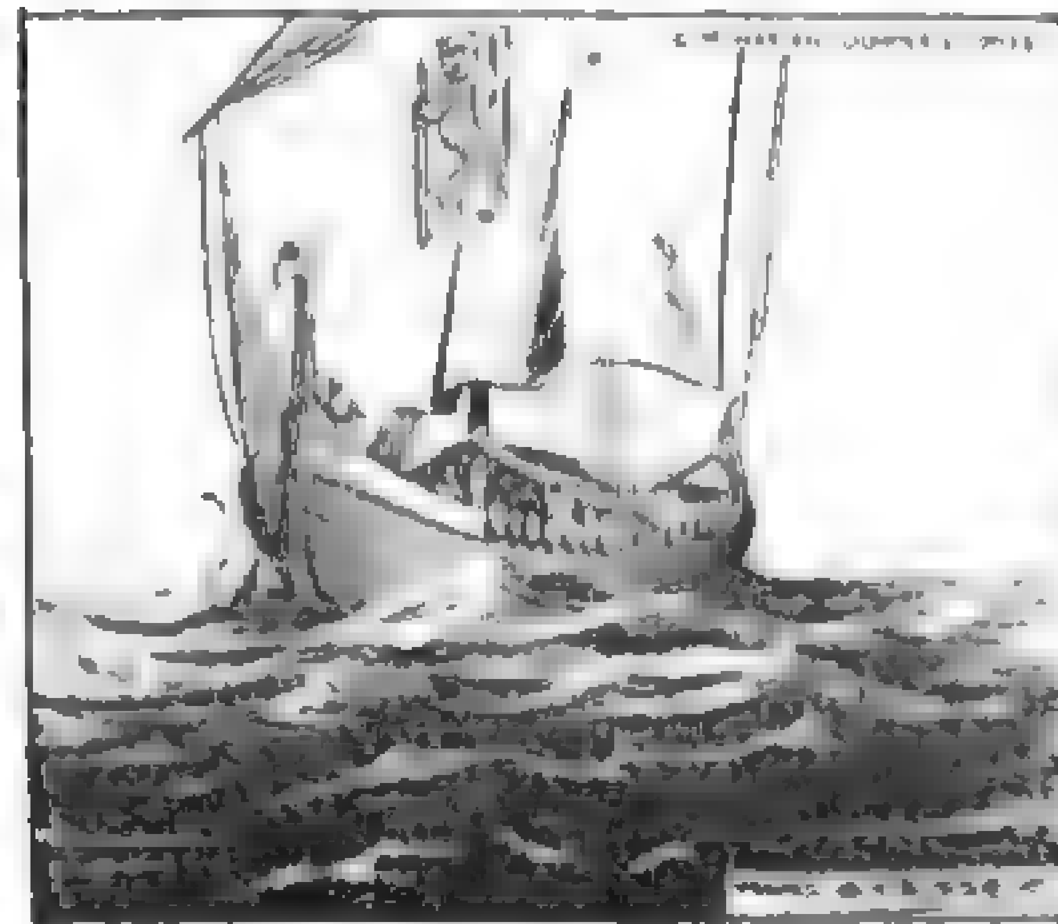
Een ander hoog geluid, somtijds huilend, klonk zo nu en dan op in Eric's machtige burcht in Noorwegen. Daar hief Winonah teder een kraaiend kind op, Eric's zoon, die de naam Erwin gekregen had. Dagenlang had het land feest gevierd. Het enige dat Winonah treurig stemde was Eric's afwezigheid. Zo graag had ze zijn jonge zoon in zijn sterke armen gelegd. Doch zij troostte zich dat haar gemaal had beloofd binnen een jaar terug te zullen keren. Toen gebeurde het dat zij, terugkerend uit het vertrek waar zij haar zoon te slapen had gelegd, plotseling een vaag gerucht achter zich hoorde. En zich omkerend, zag zij tot haar schrik een grote, in het zwart gehulde gestalte achter zich, die haar met een spottende glimlach aankeek. Hoe de man tot hier had kunnen doordringen, zonder door de wachten te zijn aangehouden, was haar een raadsel. Angst maakte zich van haar meester.

„Wie zijt ge....?"

„Ik ben Lauri, de tovenaar," antwoordde een hoge stem. „Het doel van mijn komst betreft Erwin, uw eerstgeborene...."

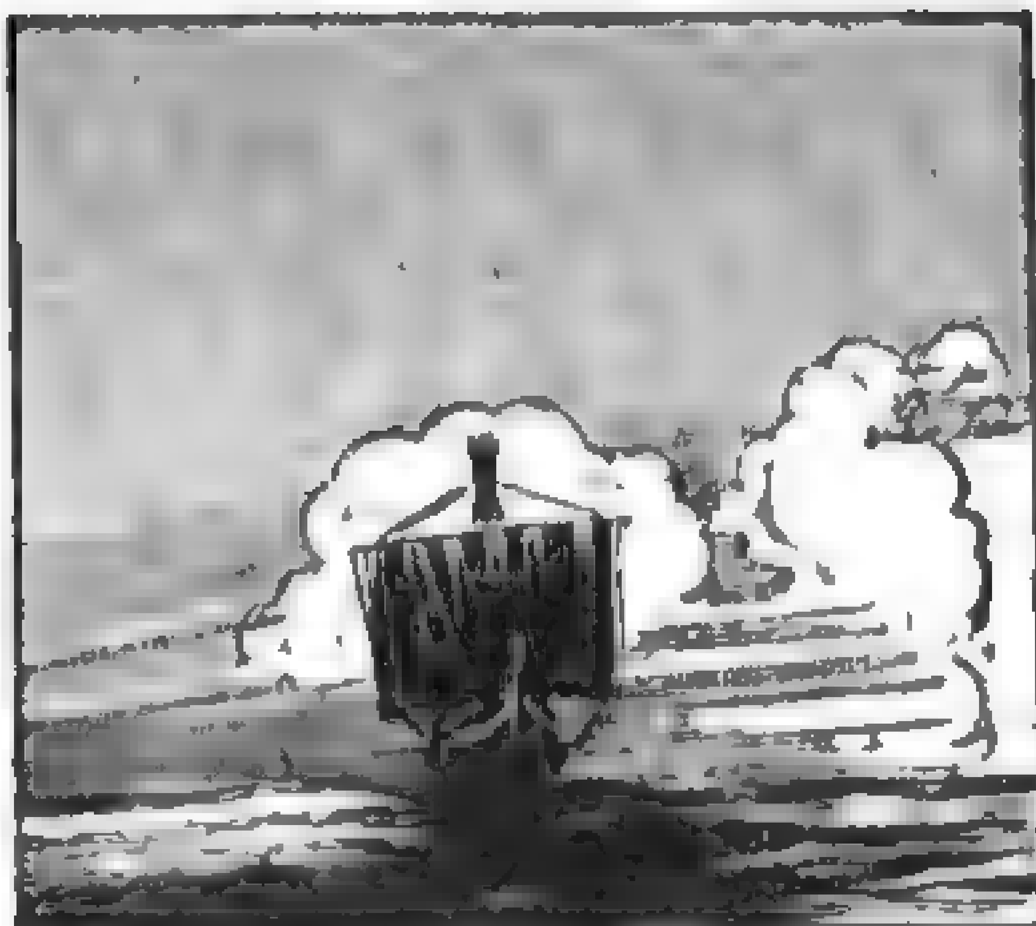

Het was of een kille hand zich rond Winonah's hart sloot, toen zij hoorde dat Lauri's komst verband hield met haar jonge zoon. Duizelig liet zij zich in een stoel zakken, terwijl ze mompelde, „Hoe ... Wat is er met Erwin?" „Rustig," gebood Lauri's hoge stem spottend. „De geboorte van een koningszoon was een heuglijk nieuws, dat ook mij in mijn afzondering heeft weten te bereiken. ..." Even zweeg de man, terwijl hij haar met zijn vreemde ogen scherp opnam, om dan te vervolgen: „Eens bewees ik koning Eric een dienst, waarna hij mij een dure eed zwoer mij een tegendienst te zullen bewijzen. Haha, een dure eed, ja. In de edelmoedigheid mijns harten liet ik hem de keus: of zijn eerstgeboren zoon aan mij af te staan, óf een scheepslading goud voor mij uit Goudland te halen. Koning Eric is nu uitgevaren om te trachten deze scheepslading goud voor mij te bemachtigen, maar... zo hij binnen twee jaar nog niet mocht zijn teruggekeerd, lijkt mij overduidelijk gebleken, dat hij niet in staat was zijn belofte te houden. Dan zal ik mij dus genoodzaakt zien uw zoon Erwin alsnog voor mij op te eisen. In dat geval zult ge hem echter mogen behouden tot zijn zevende levensjaar. Maar dan zal ik ook op een dag hier verschijnen om mijn rechten te doen gelden."
Vol walging en afschuw hoorde Winonah Lauri's woorden aan. Dan scheen het haar toe dat de hele kamer om haar heen begon te draaien, tot een zware bewusteloosheid zich over haar ontredderde gemoedsrust ontfermde. Toen zij weer bijkwam was de tovenaar verdwenen.
Geheel onkundig van deze gebeurtenissen vervolgden Eric en zijn mannen hun tocht. Het scheen echter dat de elementen hun nu minder gunstig gezind waren geworden, want nadat zij op de Bermuda's nog eenmaal water en vruchten hadden ingenomen, nam de wind geleidelijk af, tot zij op het laatst over het blauwe watervlak schenen te kruipen....

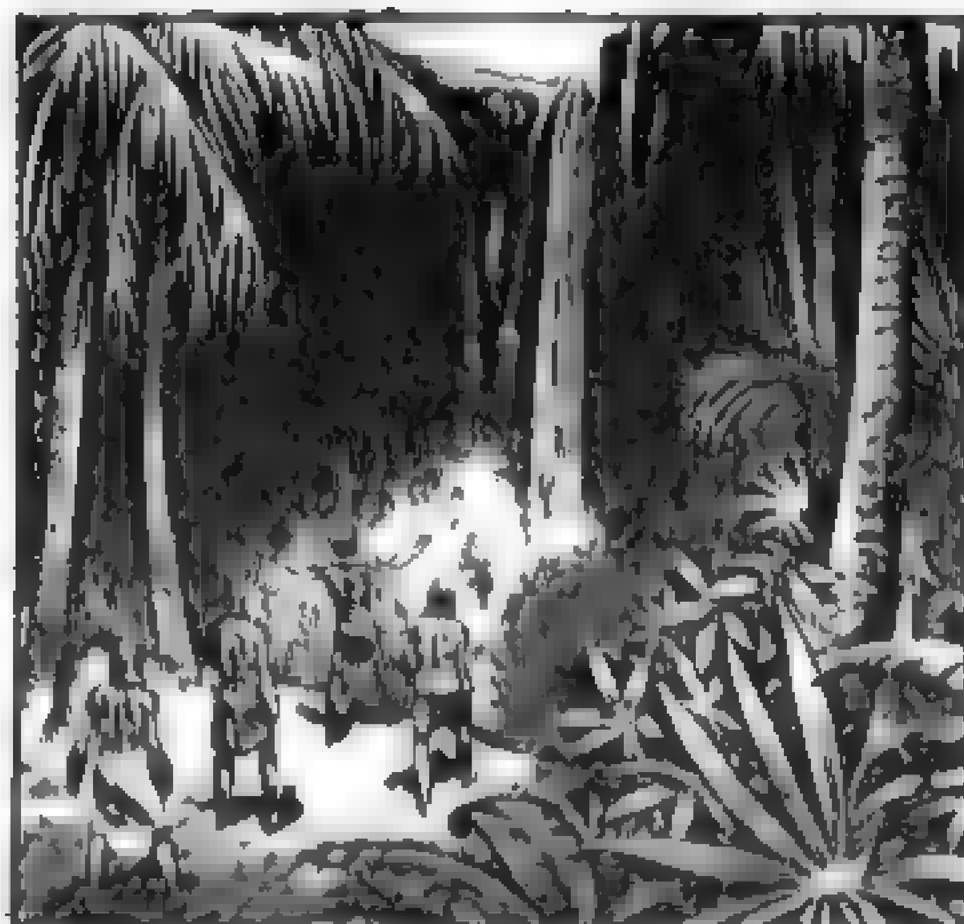

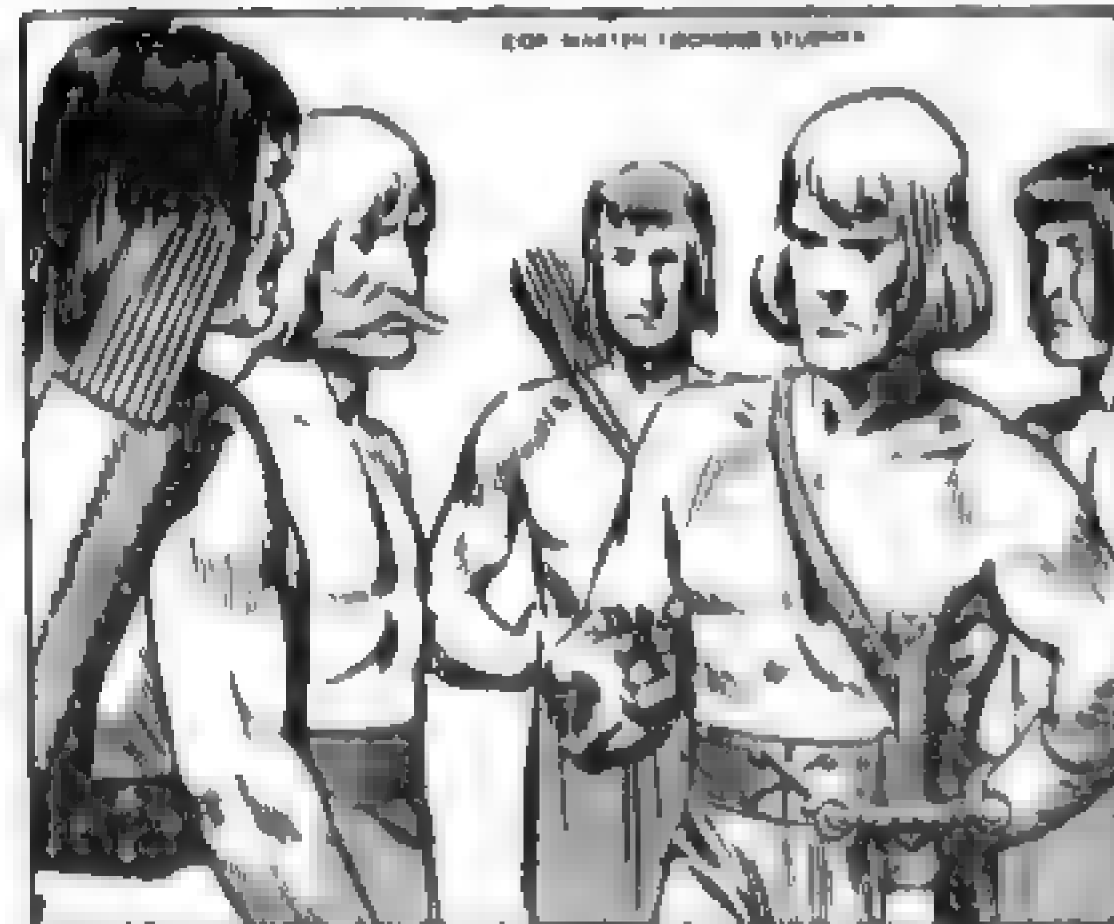

Vruchteloos tuurden de mannen zonder ophouden naar het brede zeil, teneinde op het minste windvlaagje te kunnen reageren. Doch de windstilte hield aan en tenslotte dobberde het Vikingschip onmanoeuvreerbaar op de trage eeuwige deining van de oceaan. Onvermoeibaar voerde Eric de leiding. Telkens klonken zijn bevelen en log plonsde de zware stuurriem heen en weer in het water, teneinde het schip tenminste enigszins in de juiste koers te houden. Zo gingen eindeloze dagen, ja weken voorbij. De zon zengde en blakerde het schip en de bemanning op de meest meedogenloze wijze. De drinkwatervoorraad begon op te raken en onder de mannen ontstond gemor. De onruststokers waren natuurlijk in de eerste plaats Baldon en zijn volgelingen. Strak hield Eric het bevel in handen. De waterrantsoenen werden tot het uiterste beperkt en hij deed alles om de stemming onder de mannen zo goed mogelijk te houden. Maar zelfs toen er weer wind kwam, bleef deze stemming gedrukt en onrustig. Want nog steeds was er te weinig water, te weinig voedsel, en zelfs dat weinige begon op te raken. Tot het moment kwam waarop de laatste waterzakken kurkdroog waren geworden en Eric slechts met de uiterste moeite enkele wanhopigen kon beletten zeewater te drinken, wat een onverbiddelijke afschuwelijke dood voor hen zou hebben betekend. Zijn woordenwisseling met hen werd gestoord door een kreet van de uitkijk. „Land" schreeuwde hij schor. „Land! Land!"

EEN LAFHARTIGE OVERVAL

Knerpend schuurde de boot over het strand. Met hun laatste krachten sprongen de mannen aan land. Aandachtig nam Eric een ogenblik de bergcontouren op de achtergrond op en de aard van de plantengroei. Het kwam allemaal sterk overeen met de gegevens, die de tovenaar Lauri hem had verstrekt. Zou hij eindelijk het legendarische goudland bereikt hebben? Zijn mannen waren in onstuimige stormloop al verder landinwaarts gedrongen en opgewonden geroep gaf aan, dat zij water gevonden hadden. Water waarnaar zij in de afgelopen weken zo wanhopig hadden gesnakt. Dol van vreugde stonden de mannen voor de waterval, die tussen palmen en struikgewas neerkletterde. Zij dompelden zich geheel onder, dronken met gulzige teugen, vulden de waterzakken. Eric vatte het plan op een kleine verkenningstocht verder landinwaarts te ondernemen. Hij zocht daarvoor enkele betrouwbare mannen uit. Berka, een krijger die hij van vroeger kende, en Heisa, een man op wiens onbeperkte trouw en strijdvaardigheid hij had leren vertrouwen. Ook droeg hij het bevel over het schip tijdens zijn afwezigheid over op een loyale onderbevelhebber. „Ik weet niet wat wij in het binnenland zullen aantreffen," zei hij tot deze bij het afscheid. „Alles is mogelijk en ik wil niet het leven van de gehele bemanning voor mij in de waagschaal stellen. Daarom als wij binnen tweemaal vier en twintig uur niet zijn teruggekeerd, neem dan aan dat wij zijn omgekomen en zeil terug." Hij stond op het punt met zijn beide tochtgenoten in het oerwoud te verdwijnen, toen plotseling Baldon, gevolgd door zijn mannen, hem tegemoet trad. Eric had reeds opgemerkt, dat zij geruime tijd met elkaar hadden staan fluisteren, en vermoedde dat zijn oude vijand iets in het schild voerde. Toch was hij verwonderd toen hij Baldon hoorde vragen: „Heer, laat mij u met mijn mannen vergezellen. Men weet niet welke gevaren het binnenland in zich bergt en ik wil niet dat men later van Baldon zal zeggen, dat hij zijn koning op een beslissend moment in de steek heeft gelaten...."
Doch de blik, die deze woorden vergezelden, beviel Eric helemaal niet

Eric aarzelde even. Het idee de onbetrouwbare Baldon en diens handlangers op de verkenningstocht mee te nemen, lokte hem hoegenaamd niet aan. Maar om Baldon met zijn groep bij het schip te laten, scheen nog minder aantrekkelijk. Men kon nooit weten wat zij achter zijn rug om bij het schip zouden uitvoeren.

„Het zij zo, heer Baldon," zei Eric. „Ge kunt mij vergezellen met uw mannen." Zodoende zou hij hen tenminste in het oog kunnen houden.

Zwijgend begaf de verkenningstroep zich op weg. Voorop liep Eric. Halsa en Berka bevonden zich in zijn onmiddellijke nabijheid. Achteraan kwamen Baldon en zijn mannen. Eric hoorde hen een onverstaanbaar mompelend gesprek voeren, doch hij kon er niet uit opmaken, waar het over ging. Het gesprek had trouwens slechts kort geduurd.

Steeds dieper trokken zij het oerwoud in. Met hun zwaarden baanden zij zich een weg door woekerend struikgewas en slingerende lianen. Behalve het geluid van de kappende zwaarden was het doodstil om hen heen. Eensklaps hoorde Eric Baldon's stem een kort afgebeten „Nu!" roepen. Hij wilde zich nog omwenden om te zien wat er aan de hand was, doch op hetzelfde ogenblik kwam een zware knuppel van een van Baldon's trawanten met een harde klap op zijn achterhoofd. Zonder zich nog een ogenblik te kunnen verweren zonk de Noormannenkoning ter aarde.

Bewusteloos viel Eric neer. Maar op hetzelfde ogenblik sprongen Halsa en Berka woedend naar voren. Baldon stond reeds met opgeheven zwaard naast de gevallen Eric, klaar om hem te doorboren. Hij vond er echter de tijd niet meer voor, want de trouwe Halsa stond met getrokken zwaard voor hem. IJlings deinsde hij terug. Een fel gevecht ontbrandde. Twee man tegen velen... de uitslag kon niet twijfelachtig zijn. Fel drongen de mannen op elkander in, Halsa en Berka verwoed strijdend voor het behoud van hun bewusteloze koning. Alle opgekropte haat en afgunst, die de laatste maanden onder de troep van Baldon hadden geheerst, brak hier los. Met zware houwen sloegen zij de zwaarden om zich heen; staal kletste op staal; vuisten vatten een tegenstander in een meedogenloze, dodelijke greep. En opzij lag Eric, nog steeds weerloos tussen de hoge varens.

Op dat ogenblik slopen dieper in het oerwoud drie bronskleurige mannen. Eensklaps hielden zij stil. Hoorden zij daar niet een menselijke stem schreeuwen? Andere verwarde geluiden drongen tot hen door.... De drie mannen wisselden enige woorden. Dan stapten zij in het dichte lover en slopen geruisloos voort in de richting vanwaar het gerucht scheen te komen.

ERIC DE NOORMAN

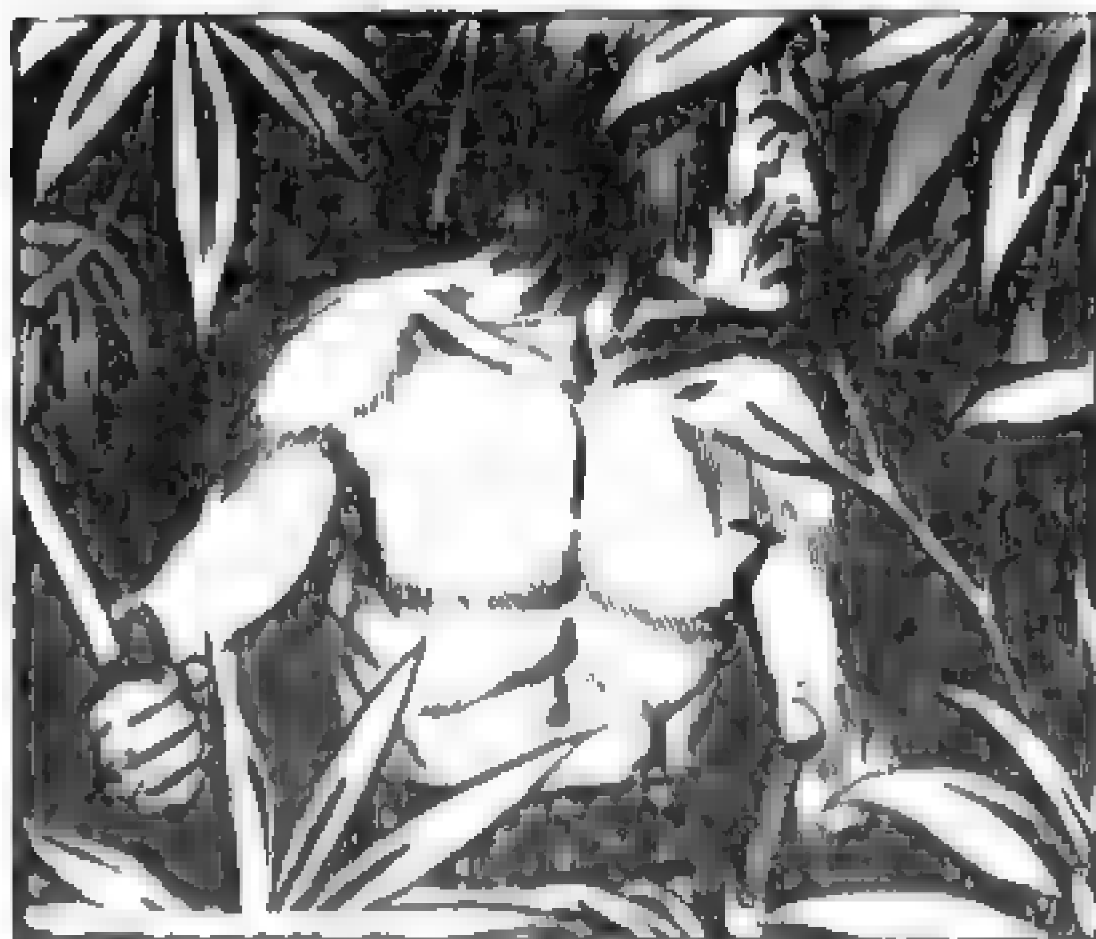

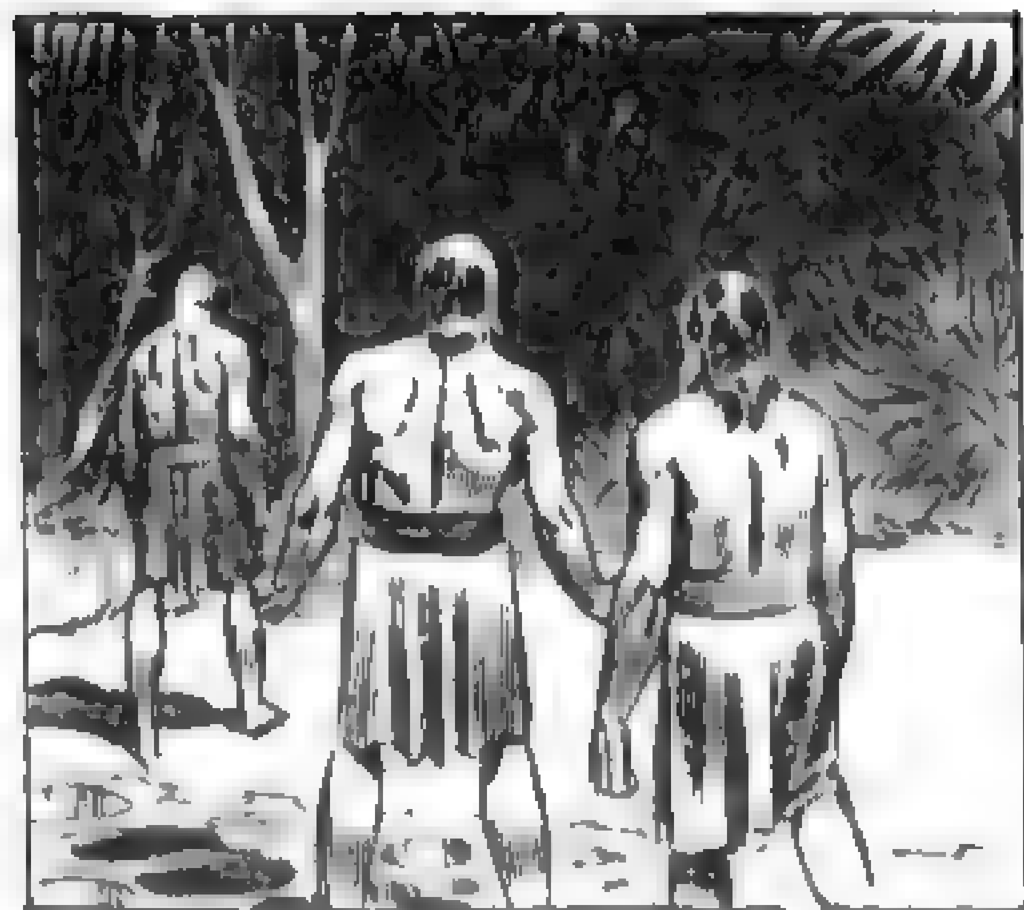

Intussen woedde de strijd op het wildpad nog in onverminderde mate voort. Meer en meer werden Halsa en Berka weggedrongen uit de buurt van Eric, die nog steeds bewegingloos op de grond lag. Baldon's bedoeling was overduidelijk. Zodra hij er kans toe zag, zou hij de weerloze koning Eric doden. Dan zou hij van zijn grootste vijand verlost zijn. Wie zou hem, de machtige Baldon dan nog een strobreed in de weg durven leggen? Met een schok realiseerde Berka zich de wanhopige toestand en met hernieuwde moed viel hij op de vijand aan. Doch dit werd zijn ongeluk. Een lichtflits van fel zonlicht blonk op glad staal.. Zo was het einde van een trouw en dapper volgeling van Eric. Halsa kreeg het nu extra zwaar te verduren. Met de moed der wanhoop verdedigde hij zich, maar van alle kanten schoten de vijanden op hem toe. Snel deinsde hij terug en dit betekende zijn behoud. Want door deze beweging ontweek hij op een haar een pijl, die eensklaps uit het struikgewas kwam aansnorren. Onmiddellijk daarop floot een tweede pijl door de lucht en met een kreet stortte een van Baldon's mannen op de grond. Gedurende een moment stonden de overgeblevenen als aan de grond genageld, een gemeenschappelijk gevaar bedreigde hen en een ogenblik vergaten zij hun onderlinge vijandschap.

Plotseling stormden drie bronskleurige krijgers uit het struikgewas te voorschijn en een nieuwe strijd ontbrandde. Nimmer nog hadden de Noormannen tegenover dergelijke ontembare, woeste strijders gestaan. Baldon keek snel om zich heen. Achter Halsa's rug om gaf hij zijn mannen een teken en in een oogwenk was hij met zijn mannen in het dichte struikgewas verdwenen. Op hetzelfde ogenblik dat Halsa bemerkte op wat voor lafhartige wijze zijn landgenoten hem in de steek hadden gelaten, trof hem een zware slag op zijn hoofd. Alles werd zwart voor zijn ogen en langzaam zakte hij in elkaar.

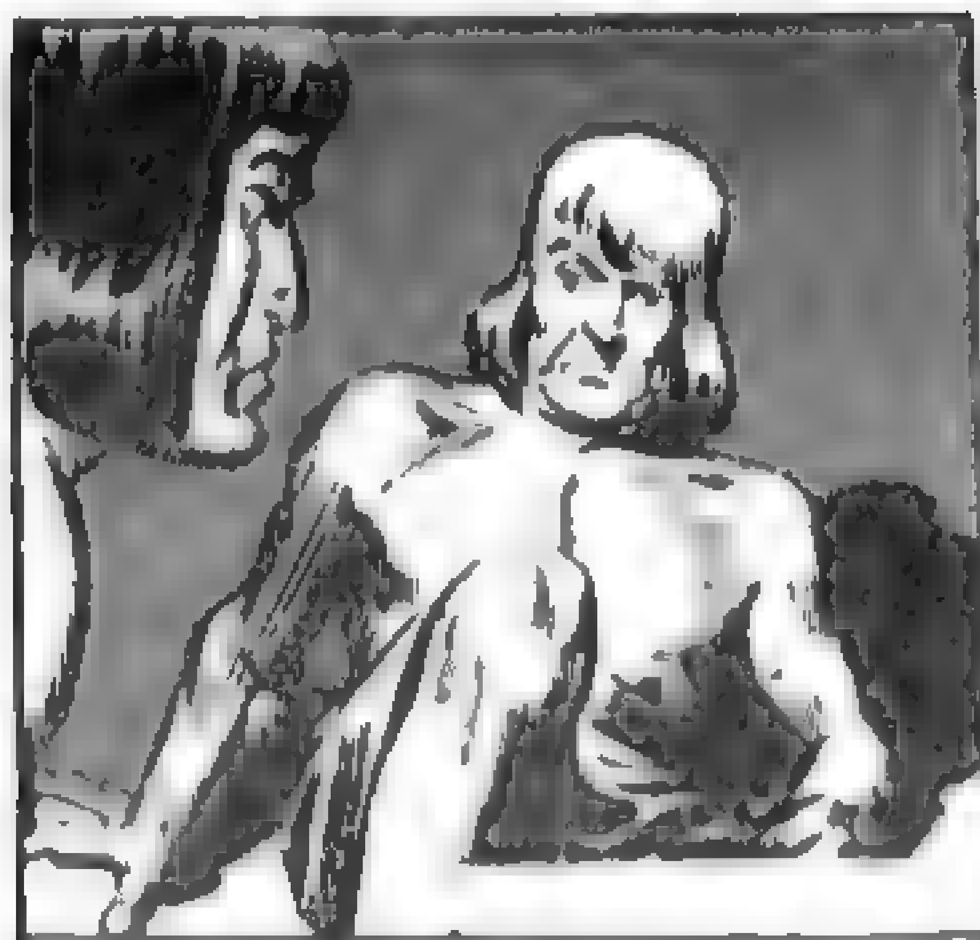

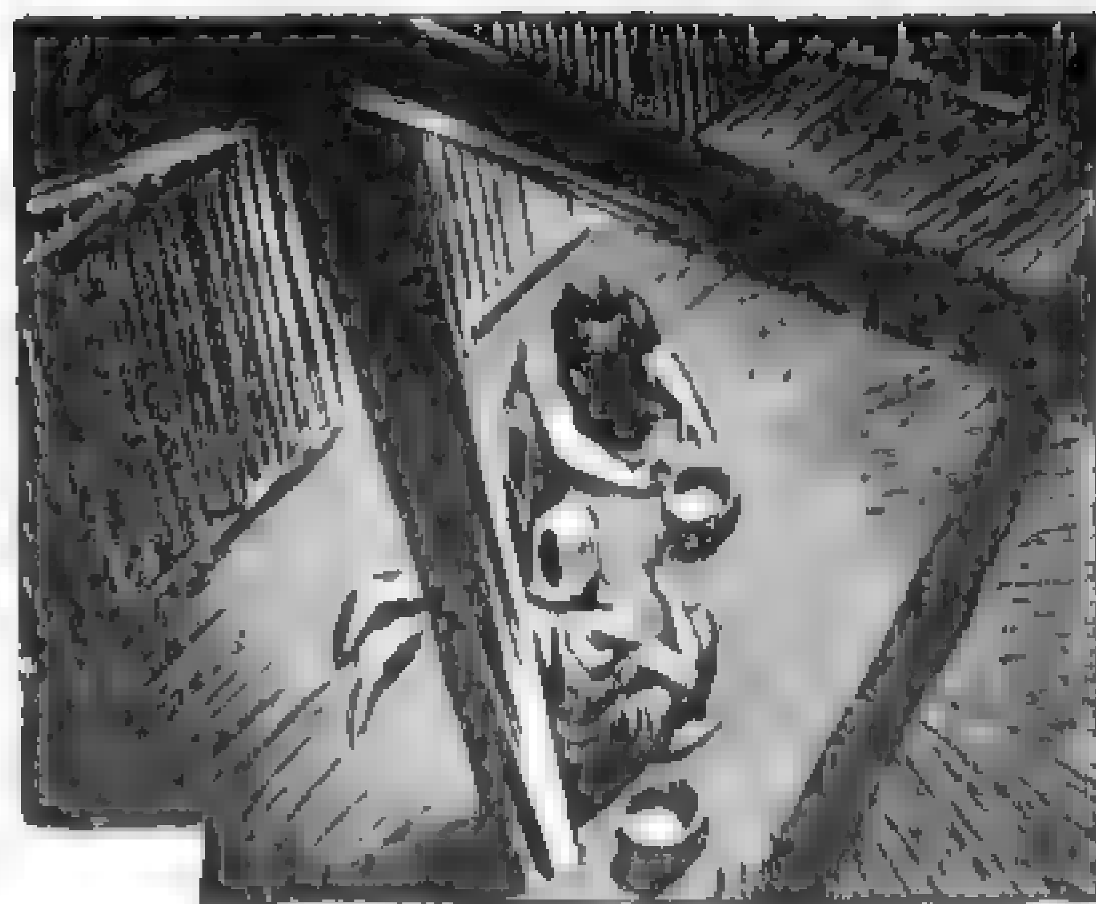

Gejaagd liepen Baldon en zijn mannen door het struikgewas. Tijdens hun wilde vlucht hadden de mannen er niet op gelet waarheen zij renden. En nu konden zij de merktekens, die zij op hun verkenningstocht in de bomen hadden gesneden, nergens terugvinden. Bezorgd kruisten zij in alle richtingen door het oerwoud. Doch tevergeefs. Zij waren verdwaald! Hopeloos verdwaald! De angst sloeg hen om het hart. De avond was reeds gevallen en zij hadden niet het flauwste idee in welke richting zij moesten gaan. Zouden zij er ooit nog in slagen, hun schip terug te vinden? En zo zij al de kust zouden weten te bereiken, zou het dan niet te laat zijn? In dit onherbergzame oerwoud kon men wel weken of maanden achtereen zwerven zonder ook maar de minste kans te hebben er weer levend uit te geraken. In grote ongerustheid brachten zij de nacht door. Bij het krieken van de morgen begaf men zich weer op weg. In de loop van de middag kwam een riviertje in zicht. „Een rivier is een weg naar de zee" zei Baldon en aanmerkelijk vrolijker gestemd trokken de mannen langs de rivier. En inderdaad, tenslotte bereikten zij de zee! Maar inmiddels was het weer nacht geworden. Ze zouden moeten doorlopen, want de volgende morgen zou het schip vertrekken. Indien zij dan niet terug waren, zou men hen als verloren beschouwen en naar het Noormannenland terugkeren. Maar tevergeefs zette Baldon zijn mannen steeds tot groter spoed aan. Ze waren uitgeput. Het begon alweer lichter te worden toen zij op het strand opeens de plaats herkenden waar zij met het schip geland waren. Doch er was geen schip meer! En met wanhoop in hun hart zagen de mannen in het grauwe morgenlicht over de zee een zeiltje schuiven dat steeds kleiner werd, een Viking-zeil, dat regelrecht de horizon tegemoet voer.... Baldon was in gedachten verzonken. „Goudland ...." mompelde hij. „Rijkdom...."

„Maar met alle rijkdommen ter wereld kunnen we hier nog geen schip kopen om naar huis terug te varen!" snauwde een van zijn mannen hem woedend toe. En met diepe ontzetting realiseerde Baldon zich, dat zij thans alleen waren achtergebleven, alleen in een onmetelijke wildernis...

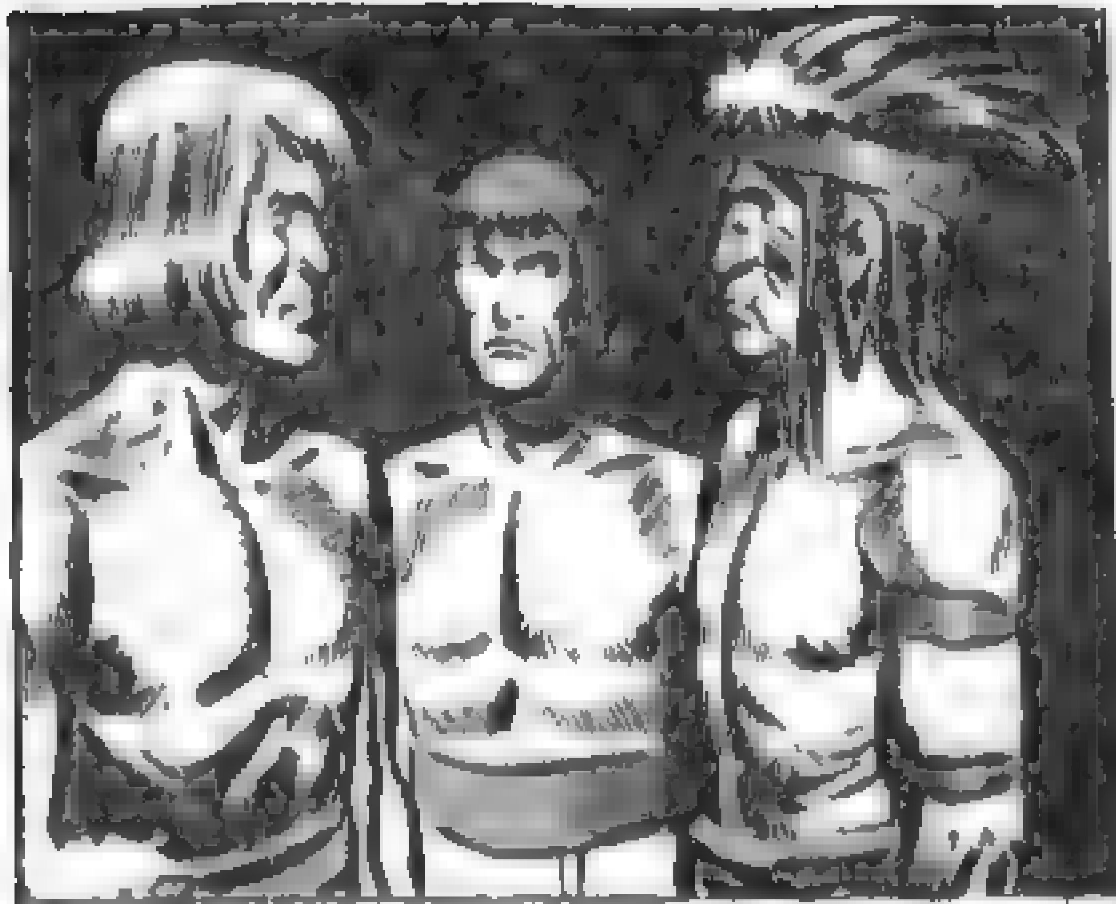

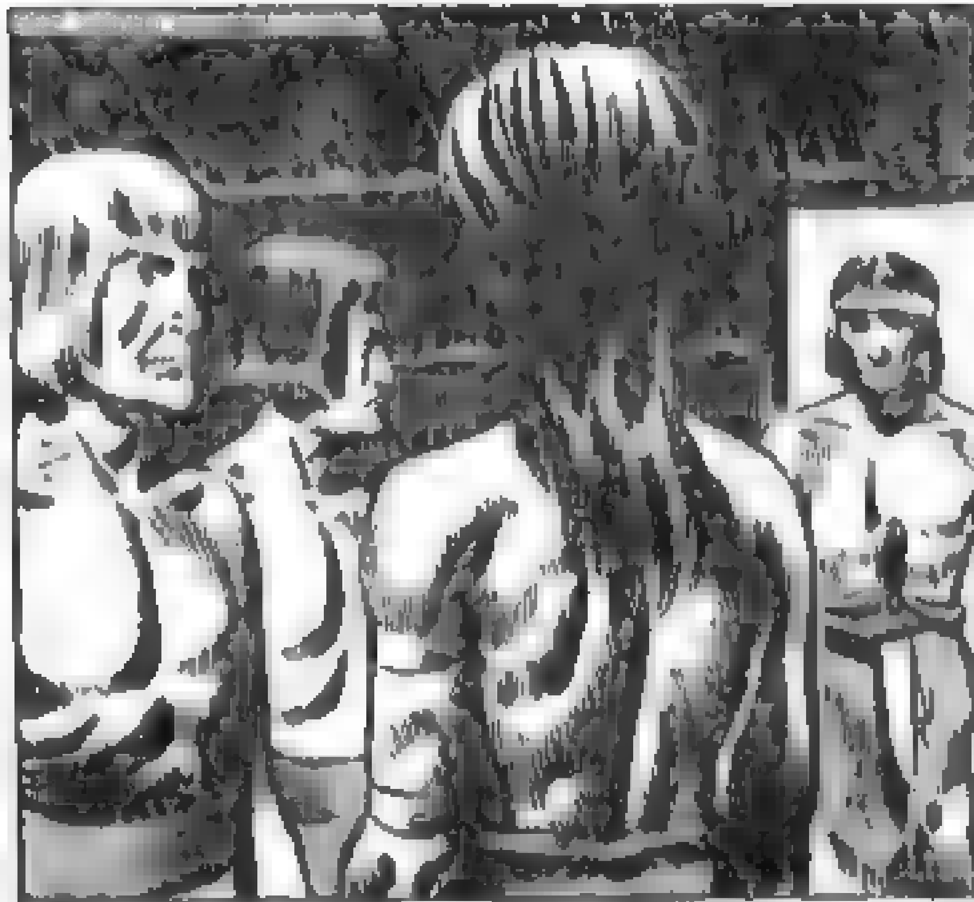

Langzaam ontwaakte Eric uit zijn verdoving. Wild hamerde het in zijn slapen en hij had het gevoel dat zijn schedel ieder ogenblik kon barsten. Automatisch voelde hij naar zijn zwaard, maar met een schok ontdekte hij dat hij het kwijt was. Ontwapend ... Toen boog zich iemand over hem heen. Eric keek op.

„Halsa!" riep hij verheugd. Maar Halsa zag zijn koning bezorgd aan. „Wij zijn gevangenen, heer Eric," zei hij. En nu pas bemerkte Eric, dat hij zich niet meer in de open lucht in het oerwoud bevond, maar in een soort van primitieve hut. „Wij zijn gevangenen der inboorlingen," vervolgde Halsa. „Wat zij met ons voorhebben, weet ik niet. Gij zijt lang bewusteloos geweest, heer." Buiten de hut klonk enig gerucht. De deur ging open en in de opening verscheen een man, die hun een kan water en enig voedsel bracht. De beide Noormannen trachtten een gesprek met hem aan te knopen, doch de man ging er geheel niet op in. Zwijgend, zoals hij gekomen was, verdween hij weer. En later op de dag gebeurde ditzelfde nog eens. „Dit duurde zo enige dagen door. Eric bekwam langzamerhand weer van de verraderlijke slag die hem door Bardon's mannen was toegebracht. Tevergeefs vroegen de beide mannen zich af wat hun lot zou zijn en of zij ooit van hun leven de hunnen zouden weerzien. Af en toe drongen van buitenaf geluiden tot hen door. 's Avonds dreunde vaak een macaber tromgeroffel, waar bovenuit soms een woest geschreeuw klonk.

Op een morgen ging de deur van hun schemerige hut open en trad een donkere figuur binnen. De man had een lange verentooi op zijn hoofd en zijn gehele voorkomen en verdere versierselen deden vermoeden, dat dit de hoofdman was. Met een ondoorgrondelijk gezicht keek het opperhoofd Eric en Halsa beurtelings zwijgend aan. Er ging iets dreigends van deze verschijning uit en onwillekeurig voelden de Noormannen een huivering door zich heengaan.

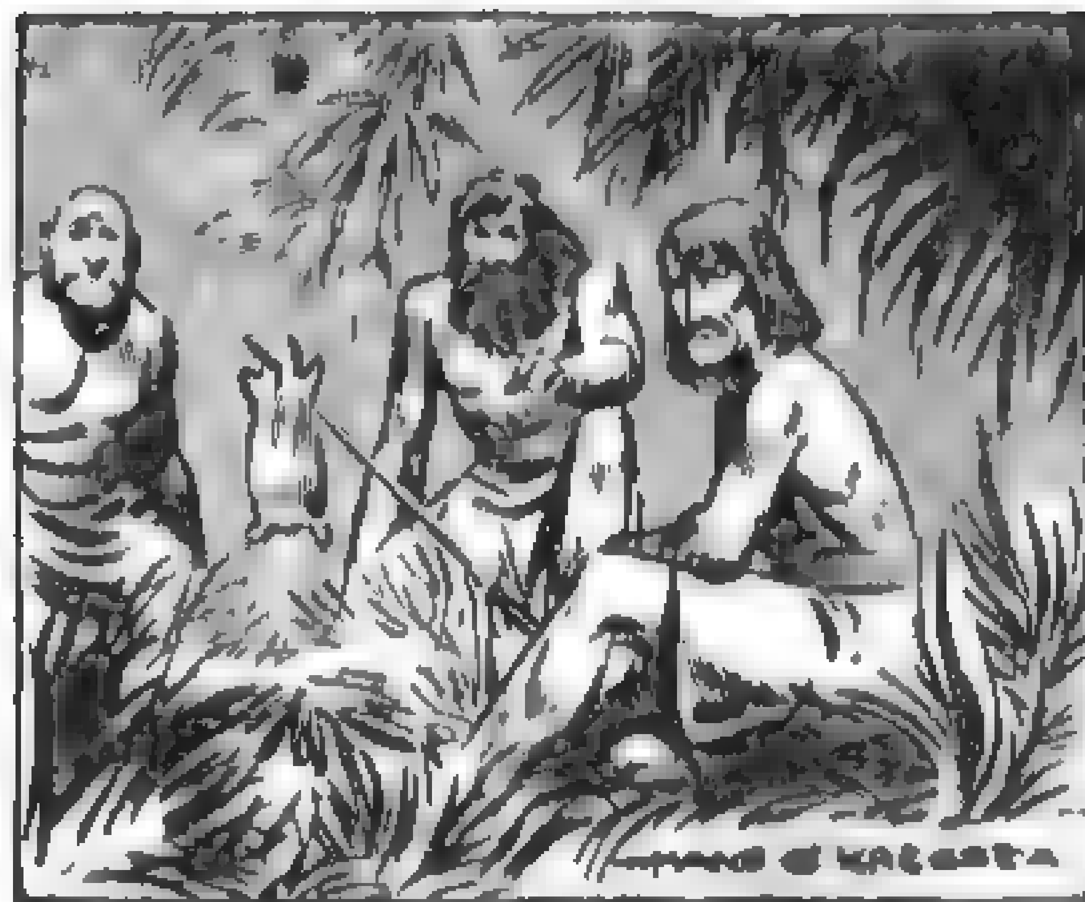

Toen de hoge inboorling op hen toetrad stonden Eric en Halsa op. Een ogenblik keken de drie mannen elkander zwijgend aan. Doch toen de ander eindelijk het woord nam, maakte een gevoel van verwarring zich van Eric meester. Want het opperhoofd sprak een taal, die hij herkende, en die hij voor het eerst gehoord had in dat vreemde, verloren rijk, waarheen vroegere avonturen hem eens gevoerd hadden: Atlantis. „Ge zijt hier vreemden," sprak het opperhoofd langzaam. Het maakte op Eric de indruk, dat hij naar woorden moest zoeken, zoals iemand doet die niet zijn eigen taal spreekt. „Wezens als gij zagen wij nimmer tevoren. De raad der ouden heeft lang vergaderd wat met u aan te vangen. Hij heeft besloten dat gij, wezens-met-het-glanzende-haar zonnewezens moet zijn. Ge zijt afgezanten van de zon, dezelfde zon die door onze oer-vijanden, de Ozmecs, wordt vereerd. Het is duidelijk," ging hij verder, „dat ge naar deze aarde gekomen zijt om de Ozmecs te helpen en u voor hen verdienstelijk te maken." Zijn blik werd dreigend. „Nog steeds vergadert de raad van onze stam. Zo dadelijk zult gij vernemen wat deze over u heeft besloten." Tevergeefs trachtte Eric het opperhoofd van hun goede wil te overtuigen en van het feit dat zij niets uit te staan hadden met de Ozmecs, ja deze stam zelfs in het geheel niet kenden. Er werd weinig of geen acht op zijn woorden geslagen. Hij bleef echter vol en was nog druk bezig het opperhoofd uit te leggen waar zij in werkelijkheid vandaan kwamen, toen een donkere krijger haastig de hut binnentrad. Eric's ogen staarden strak naar het gezicht van de nieuw aangekomene. Kort knikte deze het opperhoofd toe, en deze wendde zich met een beslist gebaar tot de beide Noormannen. „De raad der ouden heeft beslist. Gij moet sterven! Door de zonen-van-de-zon te doden zullen wij de bovennatuurlijke kracht van de Ozmecs breken en in staat zijn hen te verslaan...."

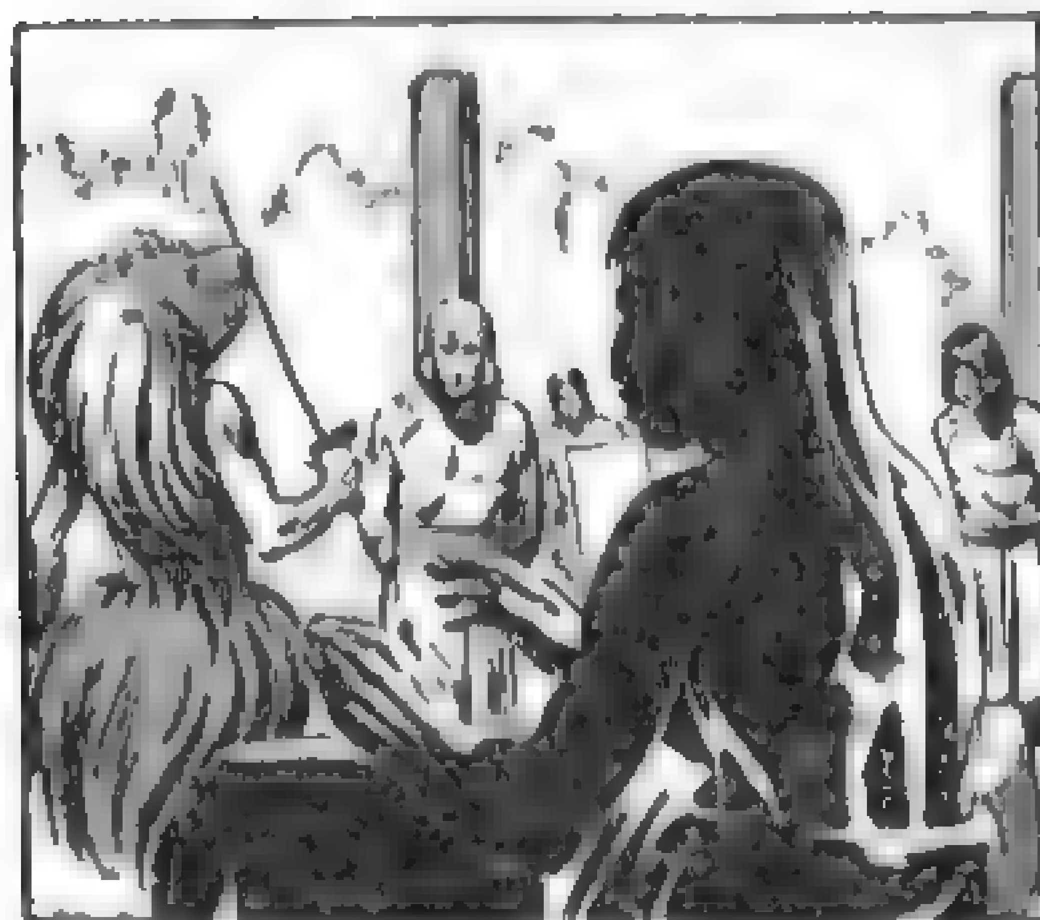

Er scheen haast gemaakt te worden om het vonnis uit te voeren. De gehele nacht dreunden de trommen en 't opzwepende gezang der inboorlingen drong het door tot in de donkere hut waarin zij lagen. Eenmaal had Eric nog een poging gedaan om te ontvluchten, doch zij waren ogenblikkelijk opgemerkt en teruggedreven door de haag van krijgers, die rond hun verblijf stonden opgesteld. De inboorlingen schenen op alles voorbereid.

Eric haalde zijn schouders op en keek Halva aan. „Het is nutteloos met hen te redeneren. Het heeft geen zin hen aan het verstand te brengen, dat wij menselijke wezens zijn die nog nooit van de Ozmecs hebben gehoord en zeker geen „zonen-van-de-zon" zijn. We zitten er ellendig tussen!"

De hele nacht luisterden zij naar de trommen en het gezang. Toen het ochtendlicht over het oerwoud gleed werd het rhythme heviger. Enige krijgers kwamen de hut binnen, dwongen hen op te staan en brachten hen naar buiten. Anderen, afzichtelijk geschilderd, omringden hen en dansten om hen heen. Zo voerde men hen naar twee grote palen, waaraan zij, met plechtig ritueel werden vastgebonden. Steeds opwindender werd het rhythme der tam-tam, steeds feller de kreten van de hen omringende krijgers. Eric begreep dat het niet lang meer kon duren.

Op datzelfde ogenblik hieven drie mannen, die diep in het oerwoud rond een klein vuur geschaard zaten, hun hoofden op. Het waren Baldan en zijn mannen. De gehele nacht hadden zij reeds het van veraf komende geroffel der trommels beluisterd, doch nu voelden zij instinctief dat het onheilspellende geluid naar een climax steeg. „Kom," gromde Baldan dan, „Volg me. Ik wil weten wat daar aan de hand is." En behoedzaam slopen zij nader

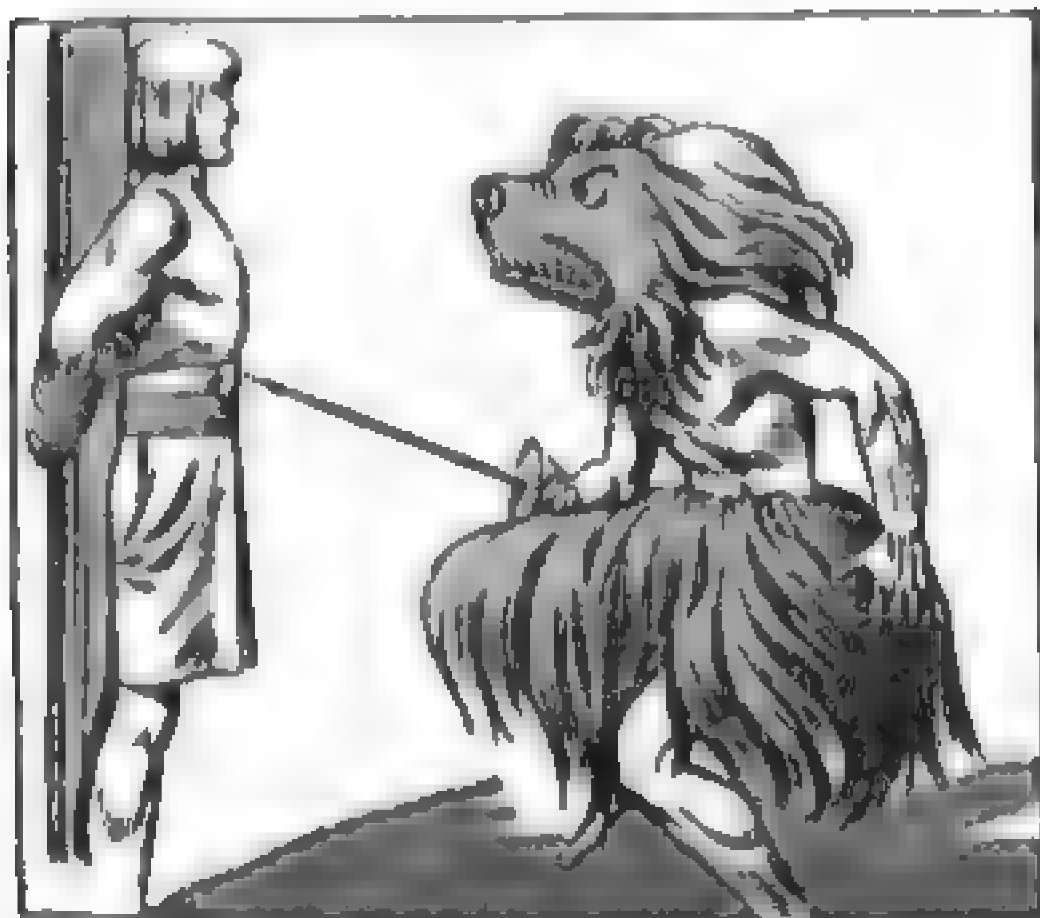

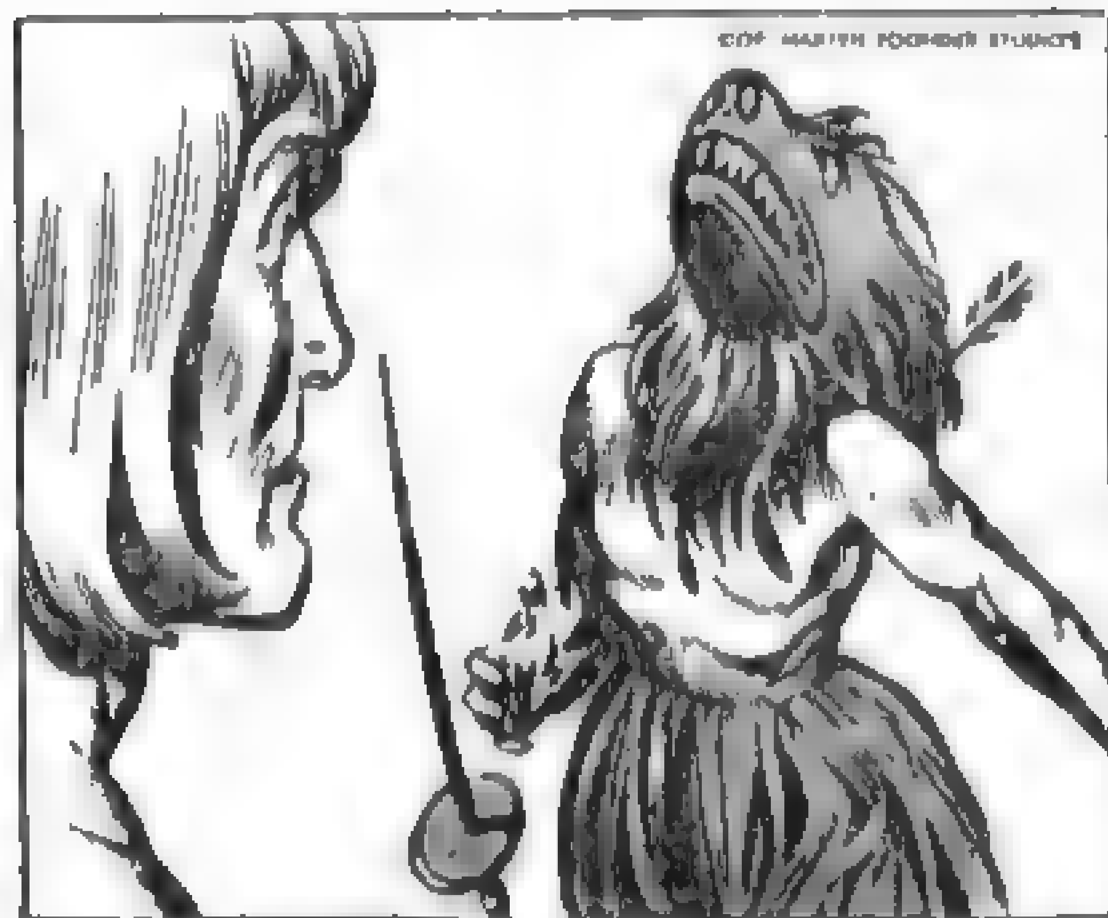

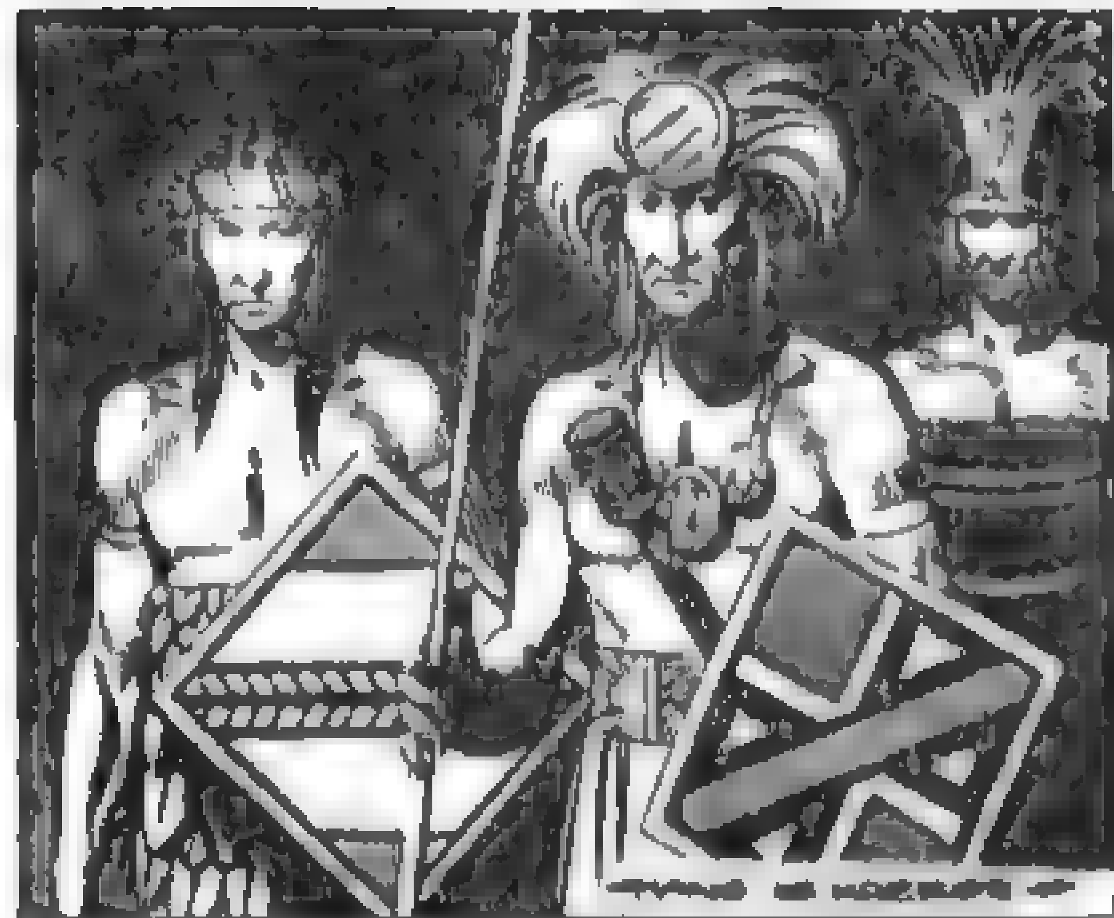

In een waanzinnige, eentonige cadans beukten de vuisten der donkere trommelslagers op de tam-tams. Steeds wilder werd het rhythme. Toen hield het zingen plotseling op. Slechts de trommen handhaafden hun opzwiepend gedreun. De rijen openden zich en een grotesk gemaskerde figuur, in wie zonder moeite de tovenaar te herkennen viel, danste langzaam op de palen toe waaraan zij gebonden stonden. In zijn hand klemde hij een dunne, vlijmscherpe degen. Behoedzaam, nu eens terugspringend, dan weer met lange, lenige pasen nadersluipend, kwam hij op hen toe. Het grote, afzichtelijke masker schudde heen en weer en het lichaam van de danser glom van de olie. Bij iedere beweging schoof de degenpunt omhoog, als tastend naar een geschikt doel. Eric voelde angst en afgrijzen in zich opkomen. Zijn ogen vestigden zich op de punt van het deinende staal. Iedere spier in zijn lichaam stond gespannen. Hij zou hun niet de voldoening gunnen enige angst te tonen. Dan, met een plotselinge uitval, sprong de dansende gestalte wild op Eric toe en het koude staal raakte een moment zijn hals....

En door het woud, nog grotendeels verborgen door de ochtendschemering, naderde Baldon met zijn handlangers. Als schimmen gleden zij door de struiken in de richting vanwaar het gedreun der trommels opklonk. Eindelijk toen zij door de takken iets zagen bewegen, lieten zij zich voorzichtig op de grond zakken en slopen nader.

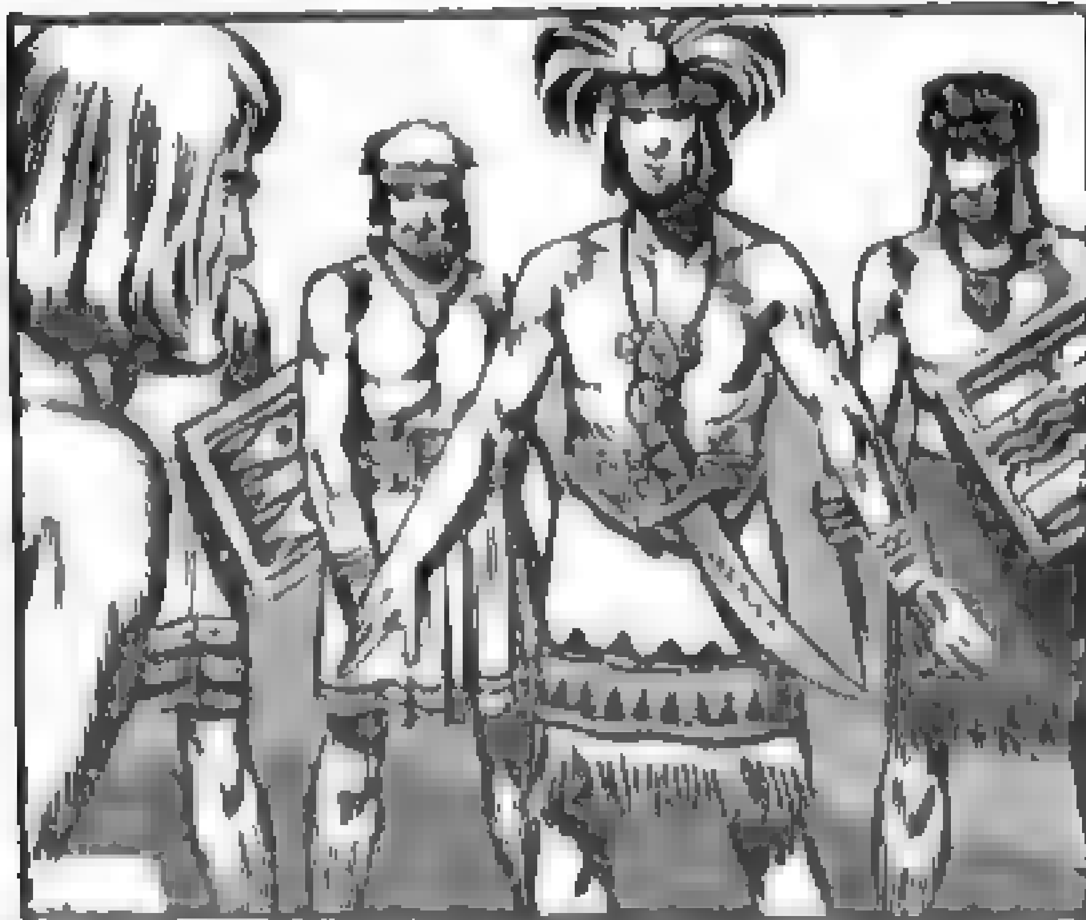
Als een razende danste de tovenaar voor Eric op en neer. Er was een stilte gevallen. Slechts één trom roffelde zachtjes door. Eric hield de punt van de degen in het oog. Hij trachtte nog de koorden die hem bonden te breken, maar deze waren te sterk. Zweet parelde langzaam op zijn voorhoofd. Eensklaps stond de tovenaar roerloos. Ook de laatste trom zweeg. Stilte, geladen met de spanning van vele blikken, lag bijna tastbaar over het gehele toneel. Langzaam, met soepele, katachtige passen naderde de gemaskerde danser, en ditmaal besefte Eric dat dit zijn laatste, alles beslissende handeling was. Hij klemde de tanden opeen en staarde de ander recht in de ogen. Niemand zou kunnen zeggen dat een Viking niet wist te sterven. De degen was thans horizontaal gericht, de punt wees recht op het hart van de Noorman. Nog vijf passen! Nog vier! Nog drie! Nog....

Een hoge gil doorsneed plotseling de stilte. Met ogen groot van verbazing zag Eric hoe de grotesk-gemaskerde figuur verstarde. De degen viel uit zijn hand, en met een half gesmoorde kreet zakte hij in elkaar, getroffen door een pijl die uit het oerwoud suisde. Eric staarde strak naar de pijl die zijn leven redde, en voor een ogenblik vergat hij alles om zich heen.

De pijlpunt was van zuiver goud!

Een geschreeuw van de inboorlingen deed hem haastig opzien. Zij vluchtten. In paniek hadden zij zich omgedraaid en renden weg in wilde angst voor de troep vreemd uitgedoste krijgers, die nu uit het oerwoud trad, krijgers wier wapenen, sieraden, hoofdbanden en gordels glansden in de zon ...

VOORLOPIGE REDDING

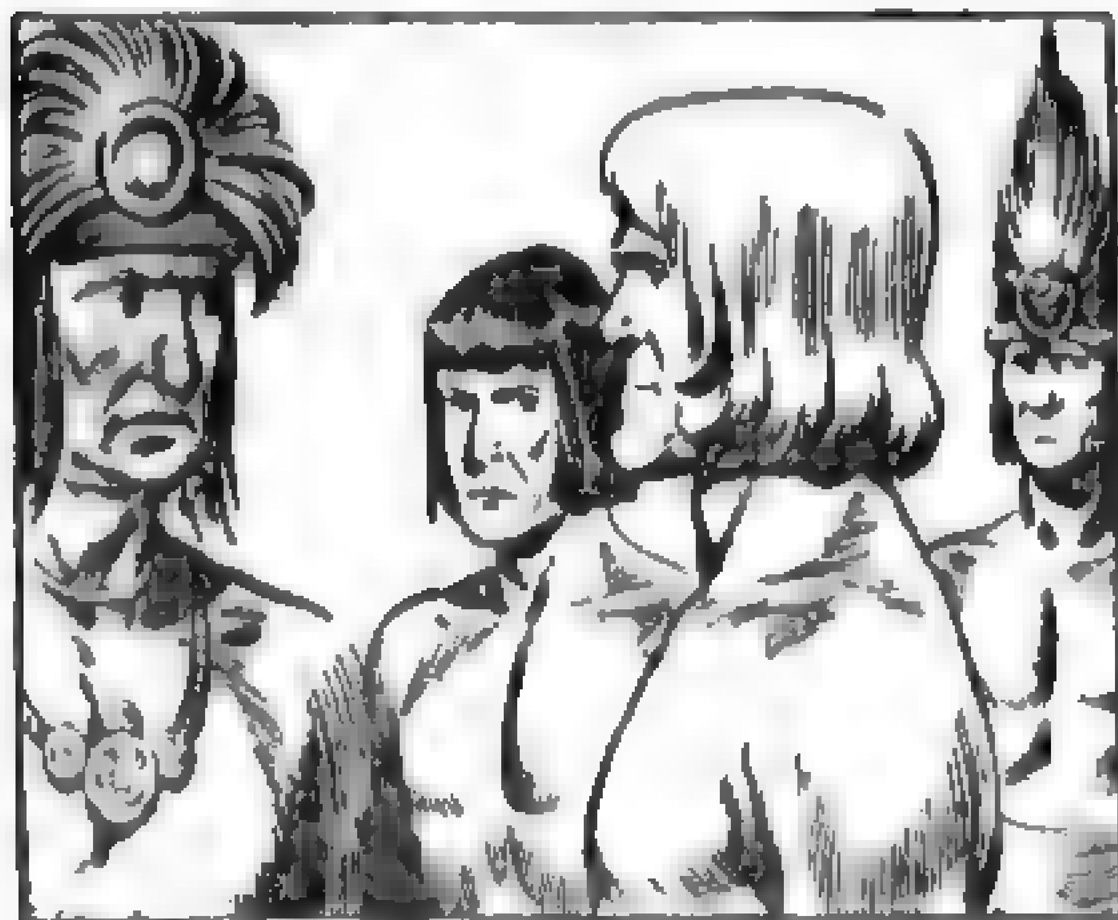

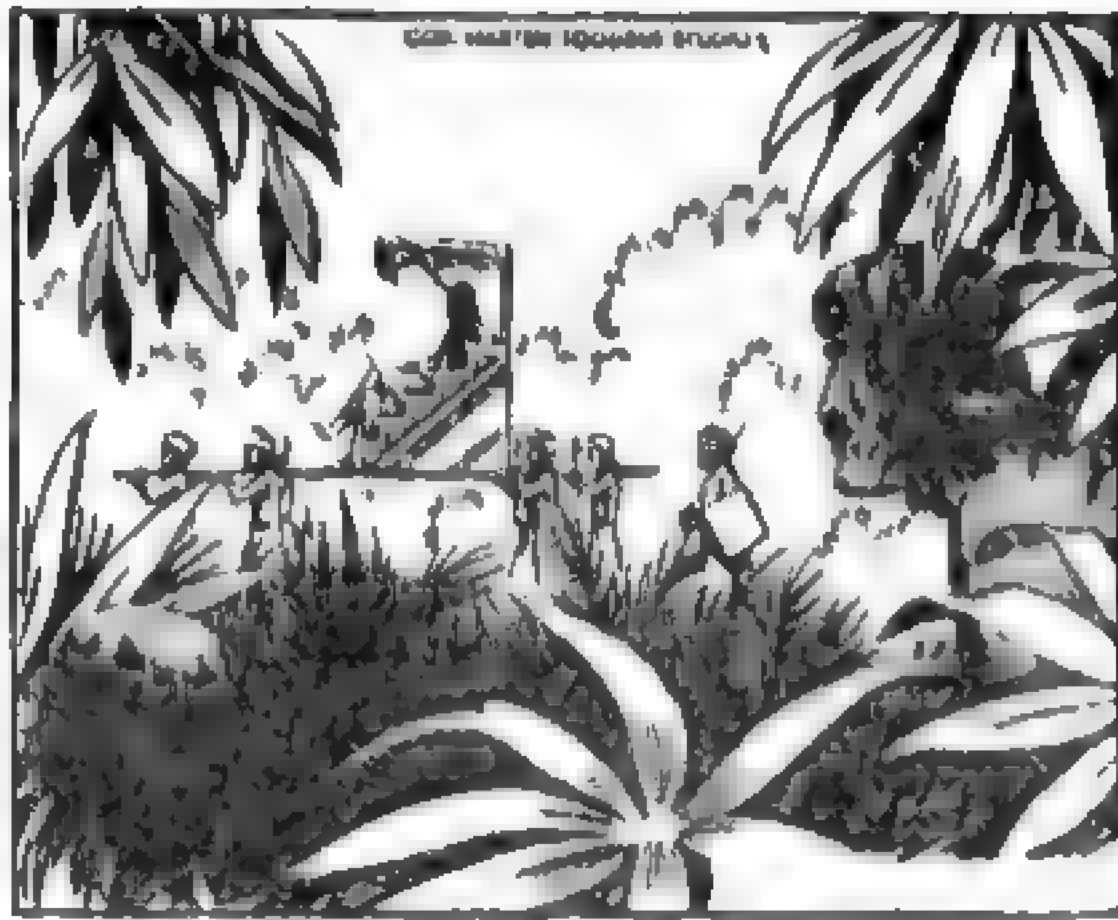

Gespannen wachtte Eric de nadering van de vreemde krijgers af, die zwijgend op hem toekwamen, hun ogen strak gericht op de Noorman. Dan trad de hoofdman naar voren en maakte een kort handgebaar. Tot zijn grote verwondering zag Eric hoe al zijn volgelingen voor hem neerknielden. Langzaam, plechtig haast, richtten de vreemde krijgers zich tenslotte weer op en de aanvoerder trad onderdanig enkele stappen op hem toe, onderwijl enige mannen een teken gevend, dat zij de Noorman los moesten maken.
Eric trachtte een ogenblik scherp na te denken. Zouden dit de aartsvijanden der inboorlingen zijn, waarover het opperhoofd gesproken had, de Ozmers? Zijn blik gleed tersluiks naar hun uitrusting en kleding. Te oordelen naar de overvloed van goud, waarmee zij zich behangen hadden, zou dit het volk kunnen zijn, waarover Lauri hem gesproken had. Eindelijk zou hij dan het doel van zijn reis bereikt hebben?

„Wij begroeten u, o machtige zoon van de zon!" sprak de aanvoerder. „Onze harten zijn verheugd u te mogen aanschouwen. Juist op tijd kwamen wij om u uit de handen van onze vijanden te redden. Kom thans met ons, o wentelaar van het zonnewiel, opdat uw aanwezigheid het volk van Naalti moge verblijden!" Doch terwijl Eric nadenkend deze woorden aanhoorde, staarden vanuit het struikgewas begerige ogen naar de spreker. Gedekt door de weelderige plantengroei waren Baldwin en zijn mannen behoedzaam genaderd. Als gebiologeerd staarde de man, die Eric meer haatte dan iets anders op deze wereld, naar de gouden sieraden en wapens van de vreemde krijgers, en een tevreden grijns trok over zijn gelaat ... ook voor hem was het doel van de tocht bereikt.

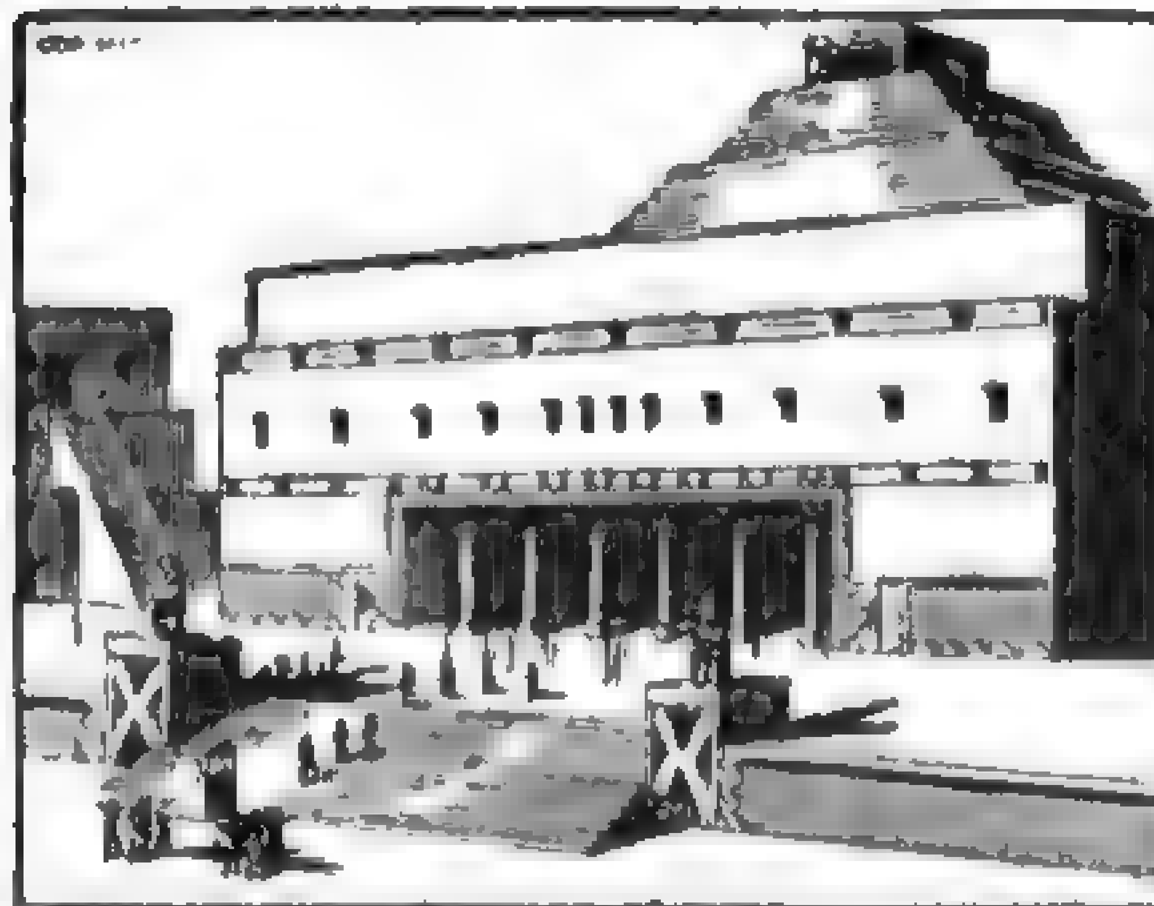

Terwijl de aanvoerder van de Ozmecs, die hem op het laatste ogenblik gered hadden, sprak, luisterde Eric aandachtig toe. Hij begreep, dat hier een kans lag om zijn vrijheid te herwinnen, een enkele kans: hij moest ten koste van alles de rol blijven spelen van Zoon-van-de-Zon. Alleen dan zouden de Ozmecs hem al de hulp en steun verlenen, die hij zozeer nodig had. Daarom dwong hij zichzelf, ondanks zijn aanvankelijke onzekerheid, neerbuigend te glimlachen en een gezicht te trekken of al dit eerbetoon hem volkomen toekwam. „Het is goed," sprak hij afgemeten — en dankte inwendig de hemel, dat hij de taal van Atlantis nog zo vloeiend sprak: de oeroude taal, die hij zich tijdens een vroeger avontuur had eigen gemaakt en die in niets met die van de Ozmecs verschilde. „Het is goed. De Zoon-van-de-Zon wil grootmoedig zijn en zich onder zijn kinderen begeven. Gij moogt mij en mijn dienaar — hij knikte in de richting van Halsa — naar uw volk voeren."
Een eerbiedig gemompel steeg uit de verzamelde krijgers op. De aanvoerder uitte een scherp bevel en snel werd een draagstoel voorgebracht, waarin Eric verzocht werd plaats te nemen. Halsa bleef dicht naast hem. Langzaam zette de stoet zich in beweging, terwijl het zonlicht fel schitterde op de gouden hoofdtooien en wapenen der krijgers.

Verwonderd en met afgunst sloegen Baldon en zijn mannen Eric's aftocht gade. Dan gromde Baldon hees: „Komt, mannen, er achter aan! Wij moeten hen volgen om te weten waar al dit goud vandaan komt . . . !"

Urenlang droegen de dragers Eric voort. Langzaam begon de tropische wildernis plaats te maken voor een berglandschap, tot men eindelijk een hoogvlakte bereikte. En daar ontvouwde zich voor Eric's verbaasde blikken een eigenaardig gebouwde stad, waarvan de huizen en gebouwen, hoe ongebruikelijk hun architectuur ook mocht zijn, van een hoge beschaving getuigden. Kleine en grote pyramidevormige gebouwen rezen op tussen de palmen, waarnaast een aantal kubusvormige complexen scherp afstaken. Alles baadde in het felle zonlicht, en weer moest Eric bij het zien van deze stad aan Atlantis denken. Blijkbaar was het nieuws dat de „Zoon-van-de-Zon" zijn intrede hield, hem al vooruit gegaan, want uit de eenvoudige hutten, die in een wijde krans om de hoge, stenen gebouwen lagen, kwamen mensen te voorschijn, die eerbiedig in het stof hurkten wanneer de draagstoel hen passeerde. Doch ondanks deze eerbiedige ontvangst kon de Noorman zich toch niet losmaken van een zeker gevoel van angst. Wat zouden zij doen, wanneer zij tot de ontdekking mochten komen dat hij in het geheel niet de „Zoon-van-de-Zon" was? En hoe lang zou hij deze pose nog vol kunnen houden? Zijn onrust groeide toen de draagstoel eindelijk voor een geweldig gebouw stilhield en men hem beduidde uit te stijgen. Langzaam en plechtig voerde een stoet kleurig geklede edelen hem langs de imposante marmeren trappen omhoog. Eric's ogen zwierven snel over het kostbare interieur terwijl men hem door de hoge gangen voerde. Dit kon niet anders zijn dan het koninklijk paleis; zelfs de vloeren waren van zuiver goud. Uiterlijk geheel koel en onbewogen trad hij de enorme zaal binnen, aan welker uiteinde een kleine figuur gezeten was op een met vreemdsoortig mozaïekwerk ingelegde troon. Een ogenblik staarden de koning en de grijsogige Noorse Viking elkander aan. Dan bogen de andere aanwezigen met een zacht gemompel het hoofd — tot zijn opluchting zag Eric hoe de koning dit voorbeeld volgde

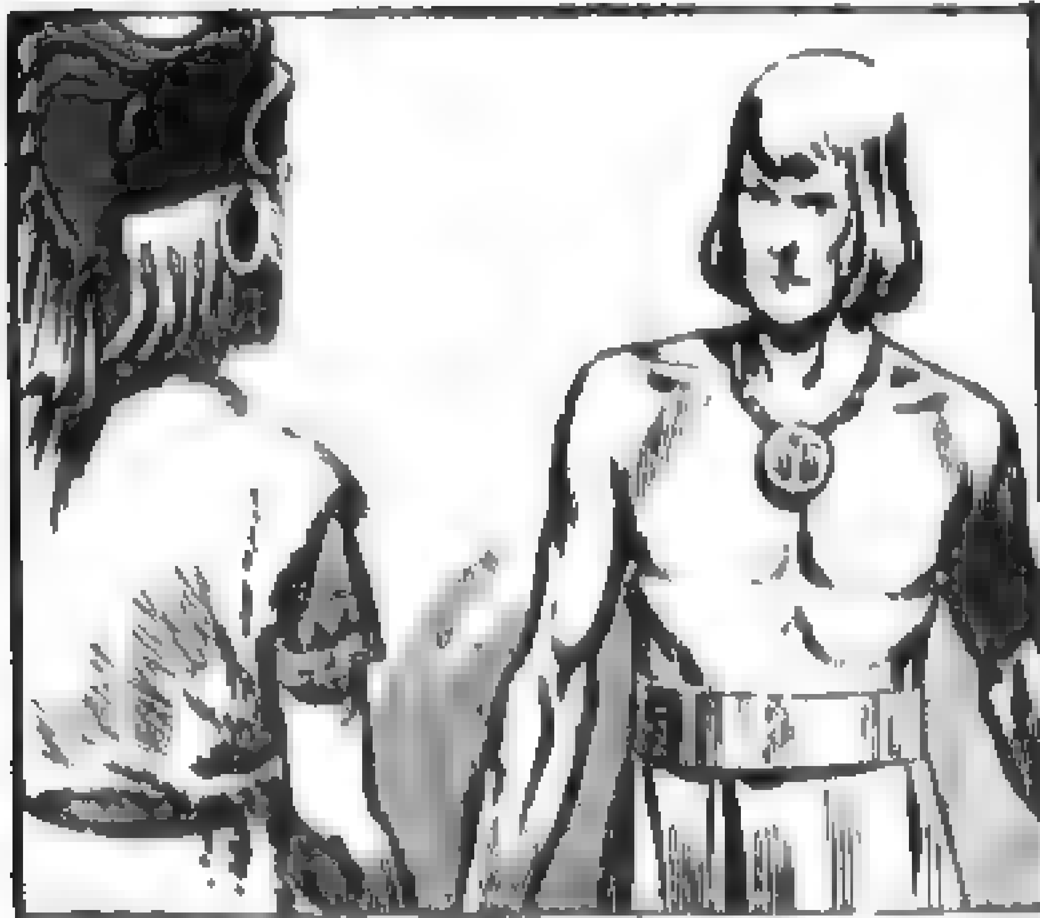

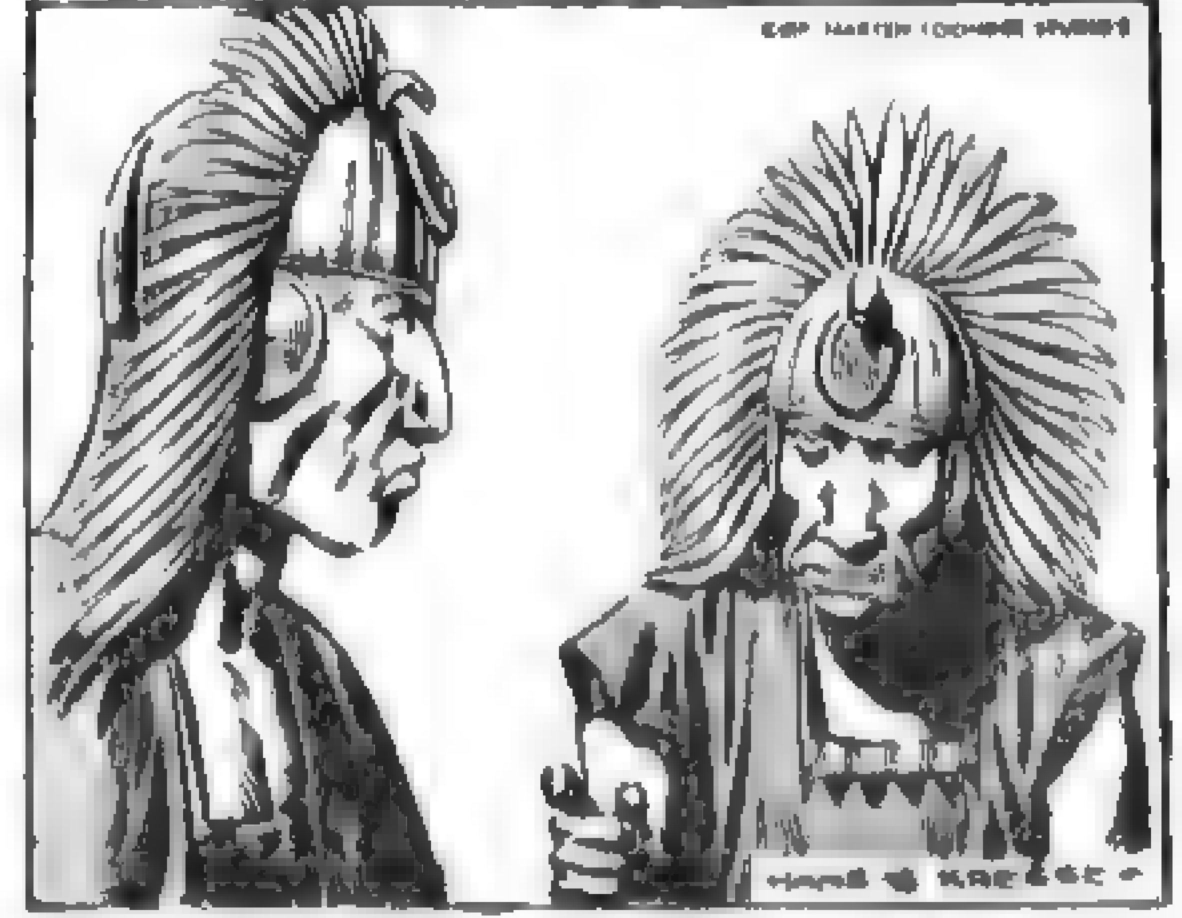

Heimelijk keek Eric een ogenblik de troonzaal rond. Hij kon zijn ogen nauwelijks geloven. Dit vreemde volk scheen een overvloed aan goud te bezitten, die bijna legendarisch aandeed. De vloer van de reusachtige zaal was één spiegelend veld van roodachtig goud. Grote ornamenten sierden de wanden en het plafond. De helmen der aanwezigen, de troon des konings, alles was uit ditzelfde kostbare metaal vervaardigd. Doch de Noorman waakte er zorgvuldig voor iets van zijn emoties te laten blijken, want de oude koning had zijn troon verlaten en kwam nu, gevolgd door enkele hoogwaardigheidsbekleders, op hem toe. Het gezicht van de heerser beviel de Noorman - die een intuïtief gevoel had mensen op hun juiste waarde te schatten — ogenblikkelijk, doch het gevolg boezemde hem, zonder scherp te weten waarom, afkeer in. Een van hen scheen gekwetst te zijn aan het ene oog, hetgeen zijn gezicht een onheilspellend voorkomen gaf, en de anderen zagen er weinig aantrekkelijker uit. Zij waren allen gelijk gekleed: gouden, gevederde helmen en purperen gewaden. Langzaam naderde de kleine groep over de gouden vloer. Onwillekeurig kwam Halsa dichter naast Eric staan. „De Zoon-van-de-Zon groet de heerser der Ozmeca," sprak Eric waardig toen zij op enige afstand van hem stilhielden. Hij wierp weer een blik op de gezichten der in purper geklede volgelingen, waarop een half smalende, half wantrouwige uitdrukking was verschenen, en had eensklaps het gevoel dat hij vrijer zou kunnen praten als zij niet aanwezig waren. „De Zoon-van-de-Zon vraagt een vertrouwelijk gesprek met u te mogen voeren, o vorst," voegde hij er daarom aan toe. Een moment scheen de oude koning te aarzelen. Dan, met een handgebaar, beval hij zijn gevolg te verdwijnen, dat met een gemompeld protest gehoorzaamde. Eric wachtte tot de troonzaal verlaten was.

„De Zoon-van-de-Zon . . ." begon hij eindelijk, doch werd onmiddellijk afgesneden door de vorst. „Ge behoeft mij niet te bedriegen," zei de oude man nors, terwijl hij Eric doordringend aanstaarde. „Ik weet immers, dat ge niet de Zoon-van-de-Zon zijt!"

Eric's adem stokte een ogenblik toen hij de oude koning zo onomwonden zijn twijfel hoorde uitspreken. Een ogenblik stond hij onbeweeglijk, terwijl duizend gedachten door zijn brein woelden. Dit was het moment dat hij steeds gevreesd had. Reeds verwachtte hij de oude vorst met een enkele kreet de wacht te horen alarmeren, toen de heerser der Ozmecs hem voor de tweede maal voor een verrassing stelde. „Vrees niet," klonk zijn zachte stem. „Ik kan een geheim bewaren. En zeker wanneer het mijn eigen belang is . . ." Eric's ogen vernauwden zich een ogenblik. „Ge bedoelt . . . ?" vroeg hij hard. „Ik bedoel, dat ge niet de Zoon-van-de-Zon zijt," fluisterde de ander, „maar toch komt ge als door de Voorzienigheid gezonden." Er was een weemoedige ondertoon in zijn stem en toen Eric naar het door ontelbare fijne lijnen doorsneden gezicht staarde, kreeg hij ineens de indruk dat deze man veel verdriet had doorgemaakt. „Wat bedoelt ge, o koning?"
„Koning . . . ?" De oude vorst haalde schamper de schouders op. „In naam ja. De ware heersers zijn zij, die ik op uw verzoek heb weggezonden. Door hun afgodische en listen ten boezemen zij het volk angst in en door deze angst hebben zij mijn onderdanen in hun macht. Tyrannen zijn zij, die het volk tot op het merg uitzuigen. Uw komst als „Zoon-van-de-Zon" is hun zeer onwelgevallig. Ik waarschuw u als vriend. In de ogen van het volk geniet gij nu immers meer aanzien dan zij. Doch misschien is dat juist de gelegenheid waar ik altijd op heb gewacht! Misschien kan ik met uw hulp mijn arm rijk bevrijden van de plaag waaronder het reeds lang gebukt gaat."
Op datzelfde ogenblik vond in een ander vertrek van het paleis een bijeenkomst plaats. Met een indringend gebaar boog de eerwaardige zich naar de anderen, waarbij hij gromde: „Ha, ge dwaalt wanneer ge deze goudharige vreemdeling voor de Zoon-van-de-Zon aanziet. Ik geloof het niet. Maar het volk gelooft het, en dat is erg genoeg! Als wij niet oppassen zal deze man onze macht ondermijnen. Weest verstandig! Helpt mij hem onschadelijk te maken!"

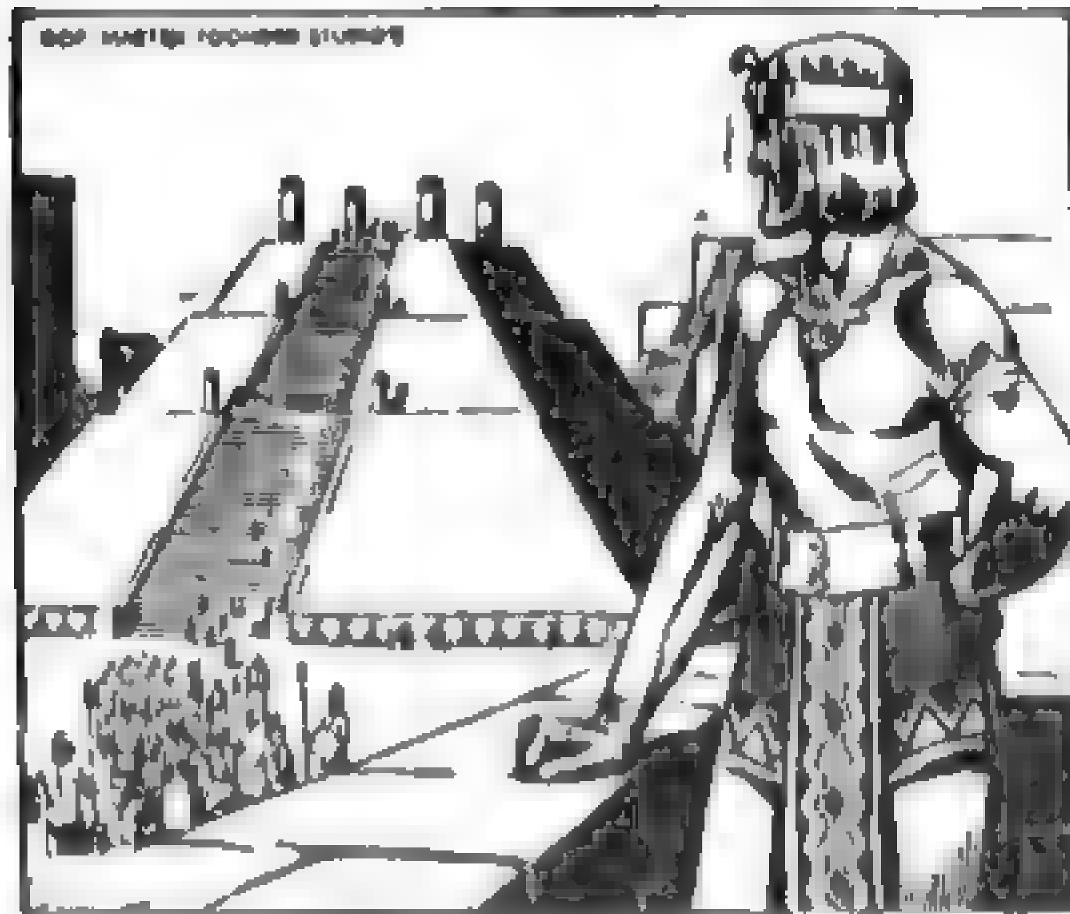

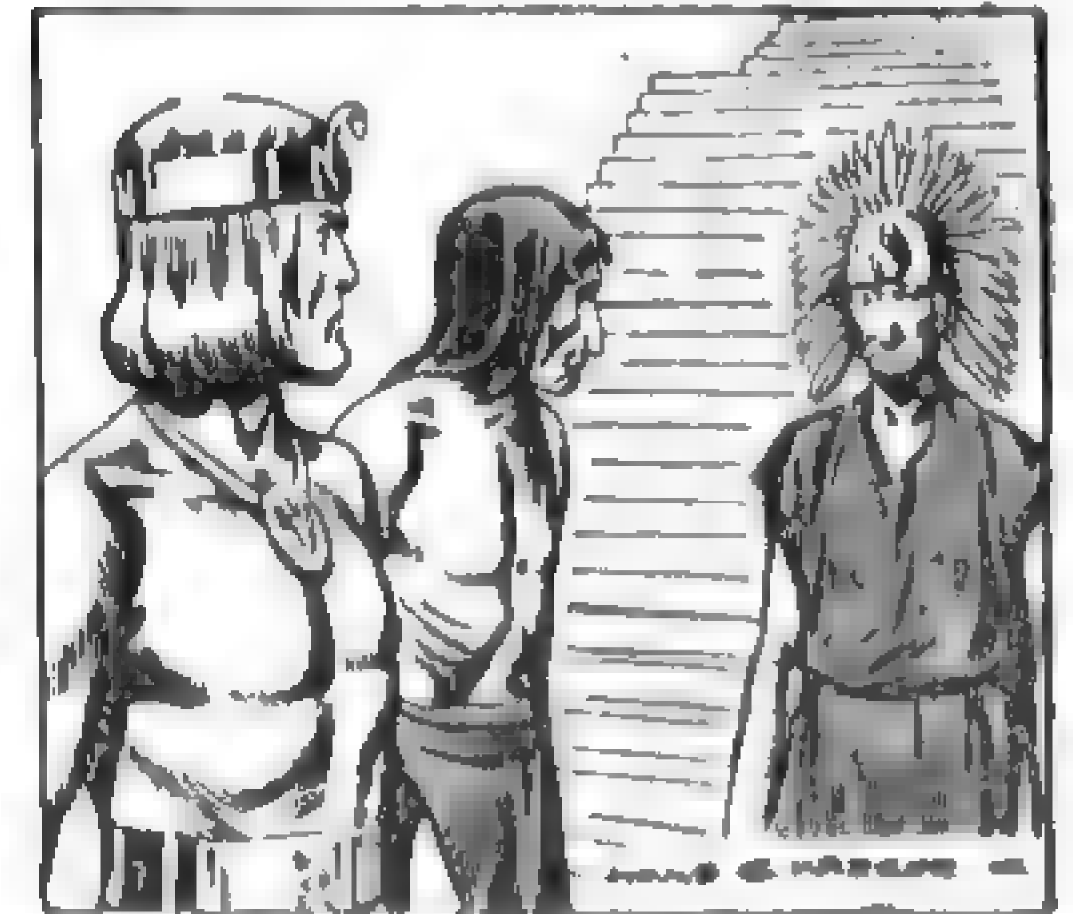

De volgende dagen verliepen rustig voor Eric en Halsa. Zij hadden hun intrek in het paleis genomen als gasten van de oude koning der Ozmecs, en waren nu gekleed op een wijze die bij hun hoge staat paste. Tussen de vorst en Eric ontstond een hechte vriendschap. Zonder omwegen had Eric hem zijn ware identiteit verteld, en urenlang kon de vorst luisteren wanneer Eric hem vertelde van zijn vroegere avonturen. Doch toen de jonge Norenkoning, vergezeld van Halsa, op een ochtend weer zijn opwachting bij hem maakte vond hij hem somberder dan gewoonlijk. „Ik moet u waarschuwen voor degenen, die zich „dienaren van de Zon" noemen," zei hij. „Er broeit iets. Voor geweld behoeft ge niet direct te vrezen, omdat ze dan het volk tegen zich zouden vinden, dat u zeer is toegedaan. Maar verder ..." Hij haalde de schouders op. „Alles is mogelijk ... " Om de oude man, die door een vreemde neerslachtigheid gekweld scheen, enigszins op te beuren, begon Eric hem nogmaals van zijn avonturen te vertellen. En ditmaal sprak hij over de aanleiding van zijn tocht naar het rijk der Ozmecs, over zijn belofte aan Lauri, de tovenaar, en zijn verplichting met een scheepslading goud terug te keren. Afwezig luisterde de koning toe, terwijl zijn blik van tijd tot tijd naar het balcon dwaalde, dat voor het vertrek was aangebracht. Eerst tegen het einde van Eric's verhaal schonk hij hem zijn volle aandacht en keek hem een tijdlang peinzend aan. „Goud ...," zei hij nadenkend. „Ach, ge kunt er zoveel van krijgen als ge zelf wilt. Indien ge mij slechts helpt de macht der verdorven dienaren van de Zon te breken, zal ik u met genoegen een scheepslading goud afstaan...."

Hij kon niet verder gaan. Op dat ogenblik rees uit de straat voor het paleis een verward geschreeuw op, vermengd met kreten van smart en pijn. De heerser der Ozmecs spreidde met een wanhopig gebaar zijn armen. Zijn toch al gerimpeld gezicht scheen plotseling jaren ouder. „Ik wist het ... ," mompelde hij gesmoord. „Ik wist het. O, mijn arm volk...."

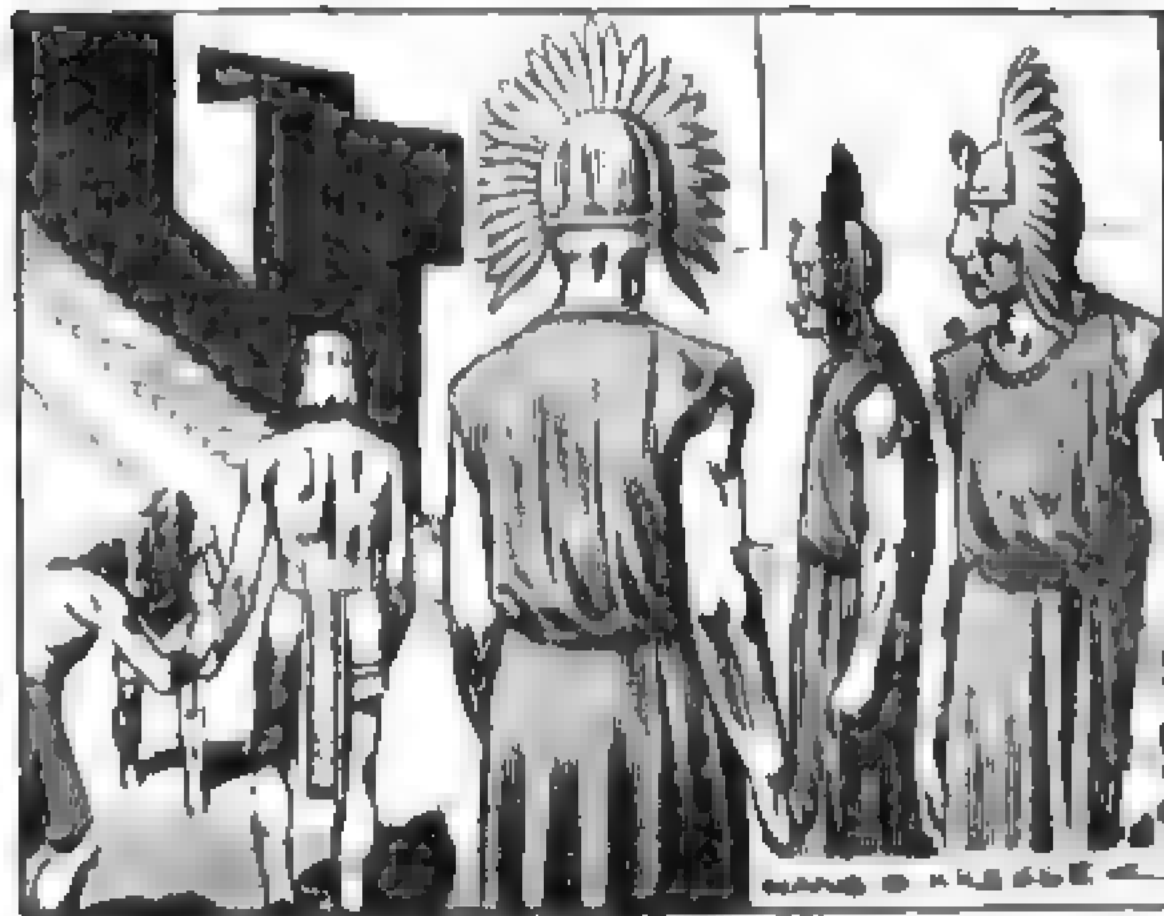

Snel sprong Eric het brede balcon op en keek naar beneden, waar het gejammer en het gehuil vandaan kwam. Een lange, treurige stoet van schamel geklede mensen trok aan zijn oog voorbij. Zij waren omgeven door een cordon tot de tanden gewapende Zonnedienaren.
„Ziedaar de macht der valse Zonnedienaren!" sprak de oude koning, die achter de Noorman op het balcon was gekomen. „Zij dwingen het volk iedere maand schatting te betalen aan de dienaren van de Zon. Zij, die hun belasting niet kunnen voldoen, omdat zij te arm zijn of omdat zij een slechte oogst hebben gehad, worden gevangen genomen teneinde te worden geofferd."
Met afgrijzen keek Eric de Ozmec aan. „Geofferd . . ?" vroeg hij. De koning knikte. „De mensen, die gij daar ziet gaan, zullen nog deze dag sterven!"
Met verbeten gezicht zag Eric het aan. Geen protest werd gehoord, slechts het geween der ongelukkigen. „Helaas!" hernam de koning. „Wel ben ik koning der Ozmecs, doch tegenover deze kwade lieden ben ik onmachtig. Hier valt niets tegen uit te richten."
Toen kwam er ineens een vermetel plan in de Noorman op. Zonder op of om te zien rende hij met grote sprongen de trappen van het paleis af, de gangen door, de straat op. Paleiswachten en soldaten vlogen verschrikt terzijde toen zij de blonde reus zagen aankomen. Op straat aangekomen sprong hij voor de treurige stoet. Bezwerend stak hij zijn armen uit. „Halt!" schalde zijn stem over het plein. Bij het zien van deze blonde „Zoon-van-de-Zon" boog een ieder ter aarde. „Ik, de „Zoon van de Zon", beveel u deze mensen onmiddellijk weer vrij te laten! Ik wens geen mensenoffers meer!"

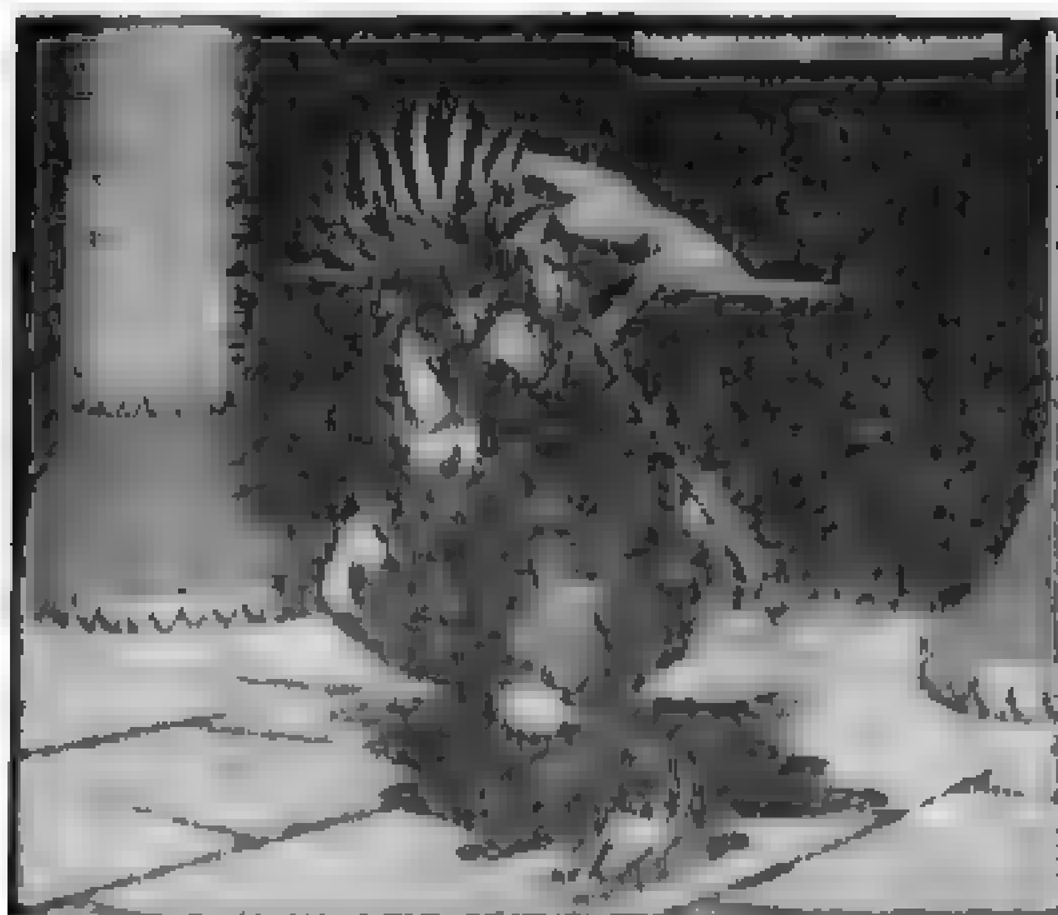

Een doodse stilte viel over het plein. Adeniblas keken de ter dood veroordeelden elkaar in de ogen. Zij konden blijven leven! De „Zoon van de Zon" had het bevolen, hij wenste geen mensenoffers meer! Tranen van ontroering rolden over hun wangen. Overstelpt door hun gevoelens kusten zij Eric de hand. Op een kort bevel van Eric weken soldaten en zonnedienaren opzij en de gevangenen gingen huns weegs. De dienaren keurde de Noorman geen enkele blik waardig. Met fier geheven hoofd wendde hij zich van de mensen af en keerde naar het koninklijk paleis terug.

Een in het purper gehulde magere figuur met één oog wendde zich tot zijn mededienaren, die de lange Noorman met donkere gezichten nastaarden. „Goudhaar moge dan de „Zoon van de Zon" zijn, het is toch niet denkbaar, dat de Zonnegod nog langer behagen zou hebben in zo'n zoon," siste de eenogige de anderen toe. Een algemeen instemmend hoofdknikken was het antwoord op deze woorden. „Wel vaker richtten zonen zich tegen hun vaders," voegde een ander er aan toe. Weer een instemmend hoofdknikken.

„Goudhaar is geen goede „zoon van de zon," zei Eenoog weer. „Goudhaar moet gestraft worden!" klonk een stem. En toen braken van alle zijden de woedende stemmen los. „Goudhaar moet dood!" „Goudhaar moet verdwijnen!" „Goudhaar moet weg!" „De zoon van de zon is geen zoon van de zon!" „Dood!" „Dood . . ." „Dood . . ."

Een kwaadaardige grijns trok over het gezicht van de eenogige. „Wij zullen Goudhaar een valstrik zetten, waaruit geen ontsnappen mogelijk is," zei hij. „En wij zullen dit onmiddellijk doen, vannacht nog. . ."

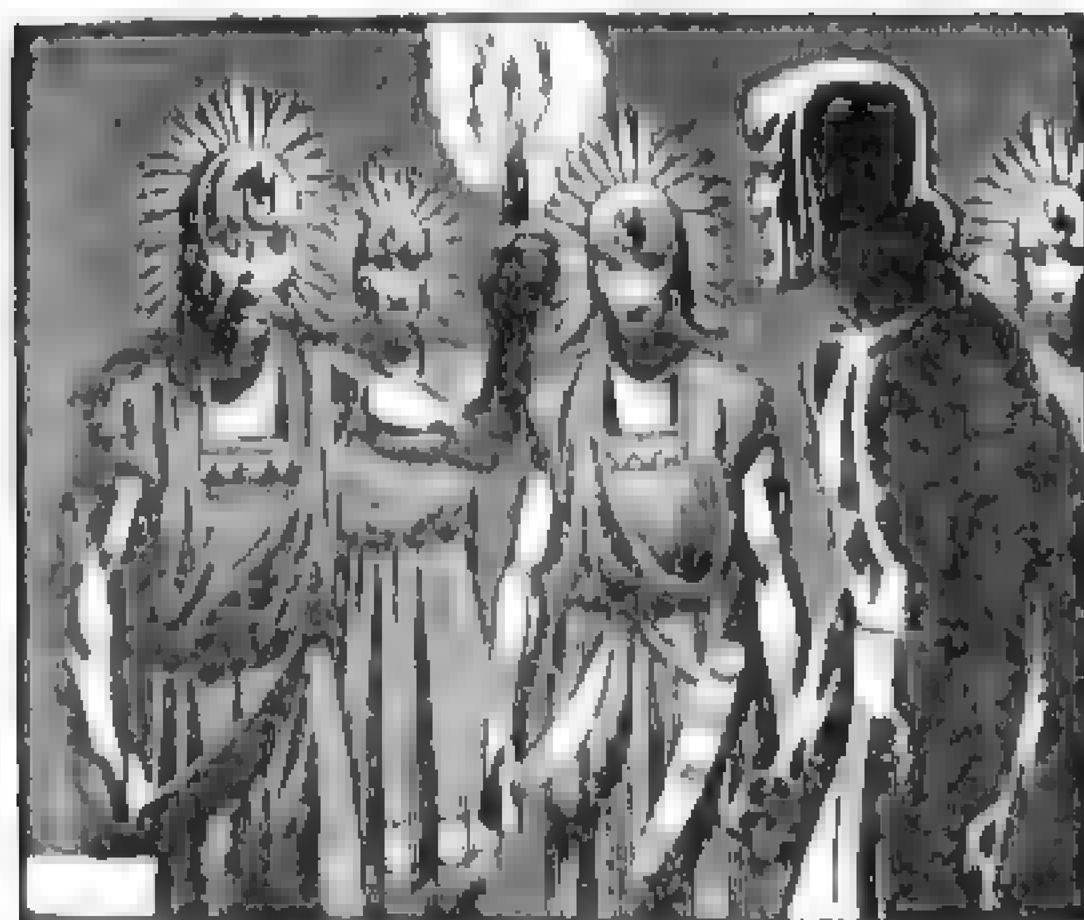

Het was nacht en er scheen geen maan. Diep drukte de nacht zijn ondoordringbaar duistere sluier over de stad. Argeloos en eenzaam drentelde de paleiswacht voor de poort op en neer. Een zwakke glinstering in de schaduw achter een balustrade deed hem eensklaps verstarren. Doch op hetzelfde moment snorde er iets door de lucht en met een zwakke kreun zakte de ongelukkige wacht in elkaar. Een gouden pijl was diep in zijn lichaam gedrongen. Voorzichtig naderden enige gedaanten het bewegingloze lichaam. Even overtuigden zij zich ervan, dat hiervan geen gevaar meer te duchten viel. Dan wenkten zij naar achter en nog ander gedaanten voegden zich bij de eersten. Doodstil drongen zij het paleis binnen. Zij slopen de lange gangen door, kropen de trappen op . . .

Eric ontwaakte uit een onrustige slaap. Hij keek zijn kamer rond, die slechts volkomen rust ademde. Niets verstoorde de nachtelijke, vredige stilte. Hij draaide zich op zijn andere zijde, doch meteen schoot hij overeind. Wat was dat voor een geluid? Strak tuurde hij naar het gordijn dat zijn slaapvertrek afsloot. Door een kier schemerde een flauw lichtschijnsel . . ., een sluipende tred was hoorbaar. Snel liet de Noorman zich van zijn legerstede glijden en naderde op zijn tenen het gordijn. Hij stak zijn hand reeds naar het gordijn uit, doch op hetzelfde ogenblik werd het reeds met een forse ruk terzijde geschoven. Het duivelse gelaat van de eenogige staarde hem aan, terwijl de venijnige punt van een gouden speer dreigend op hem gericht werd. „Techola komt Goudhaar verrassen!" zei de man en keek de Noorman honend aan.

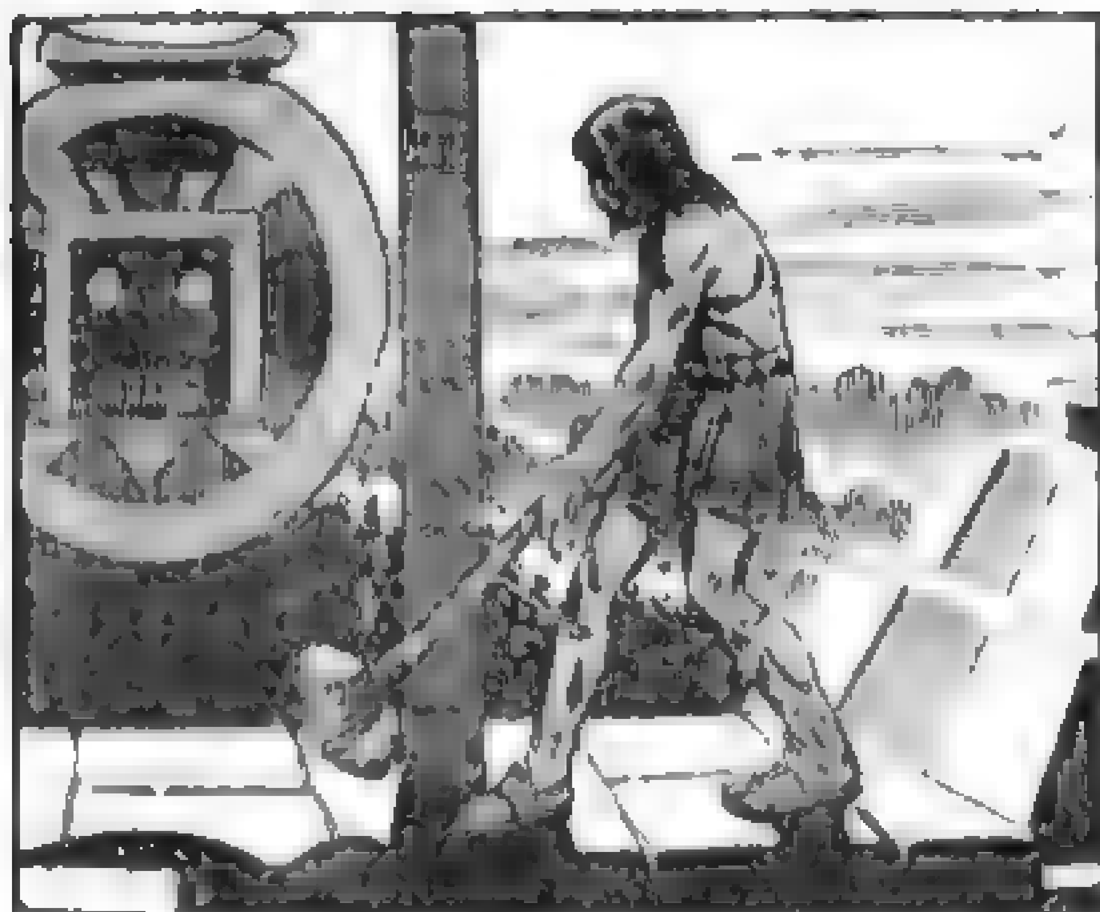
ERIC DE NOORMAN

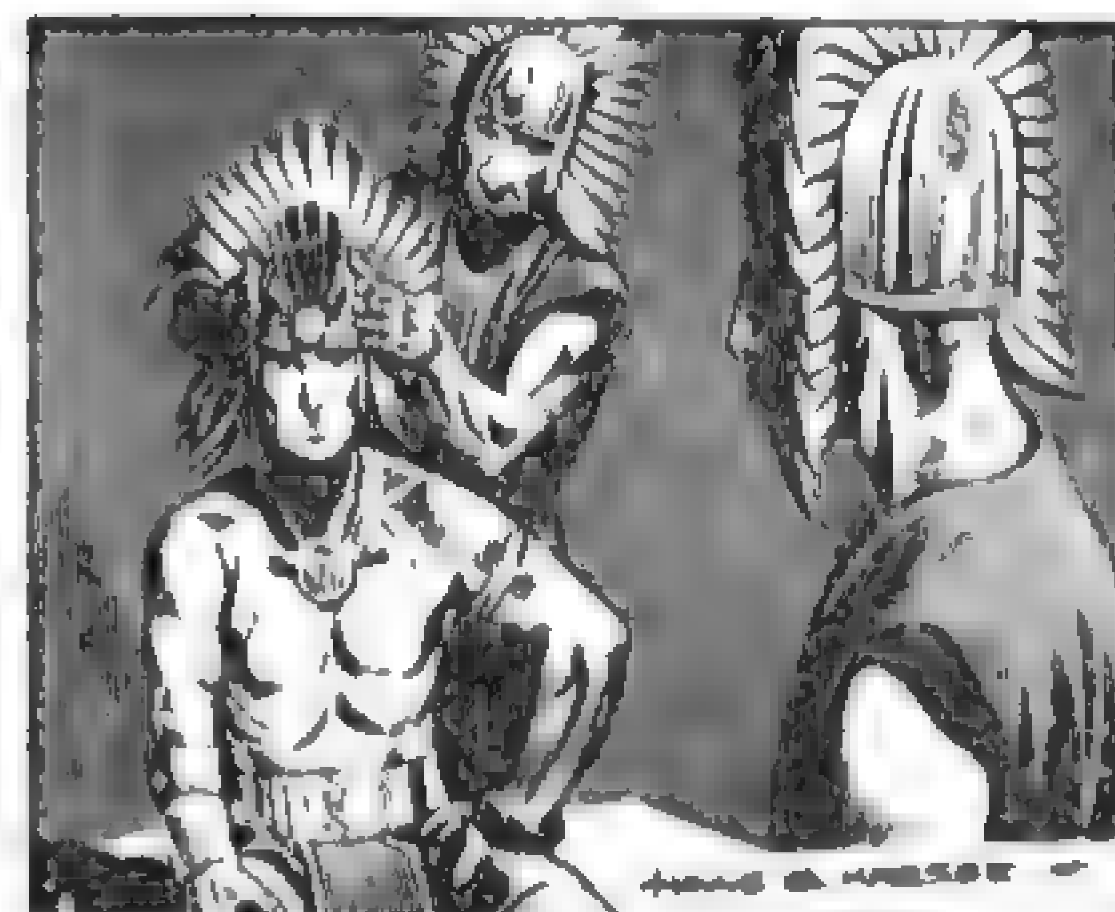

Een ogenblik was de Noorman totaal overrompeld door het onverwachte optreden van de eenogige zonnedienaar. Toen Eric zich na een ogenblik weer hersteld had was het reeds te laat. Van alle zijden omringden de in purper geklede figuren hem en in het fakkellicht glom het lemmet van hun zwaarden. Techola deed dreigend een pas naar voren. Eric balde zijn vuisten. „Wie verstout zich op deze wijze bij de „Zoon-van-de-Zon" binnen te dringen?" vroeg hij scherp. Een satanisch lachje sloop langs Techola's dunne lippen. „Het heeft geen zin erover te redetwisten of ge al of niet de „Zoon-van-de-Zon" zijt, Goudhaar. In ieder geval hebt ge echter de belangen van Tonatiuh, de Zonnegod, slecht gediend door degenen, die waren uitgezocht om aan hem geofferd te worden, te bevrijden. Tonatiuh is vertoornd. Wij hebben zijn tekens gelezen. En er is slechts één weg om zijn toorn te bezweren. Gij, die hem van zijn offer beroofde, moet zelf in hun plaats lijden." Eric's ogen richtten zich strak op het gelaat van de Eenoog. „En als ik weiger?" „Dan bewijst ge slechts dat ge geen ware „Zoon-van-de-Zon" zijt. Het zal het volk genoegzaam van uw bedrog overtuigen." Techola grijnsde. „Een enkel woord van ons zal genoeg zijn u door de massa te laten bestormen." Eric zweeg. Zonder verder acht op hem te slaan verlieten de mannen het vertrek, na enkele mannen voor de deur van Eric's slaapvertrek te hebben achtergelaten. Nadenkend ging de Noorman op de rand van zijn bed zitten. Hij was dus de gevangene van deze lieden en hoe meer hij er over nadacht, des te meer werd hem duidelijk dat er heel weinig tegen de dreigende woorden in te brengen was, welke Techola tot hem had gesproken.

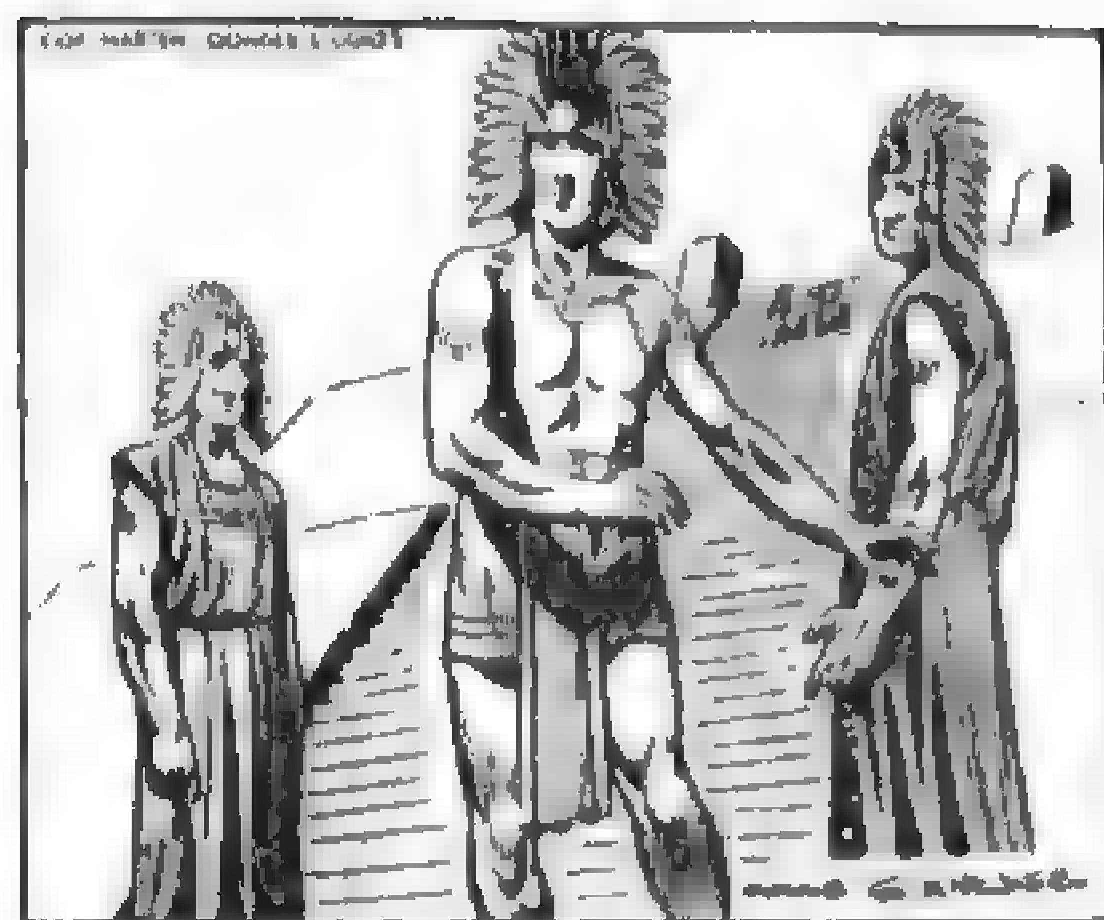

Toen het eerste grauwe morgenlicht over de nog slapende tempelstad der Ozmecs schemerde, klonken de zware slagen van een enorme bronzen gong hol en dreigend door de ochtend. Keer op keer liet een gespierde tempeldienaar de hamer dreunend op het brons neerkomen, het oeroude teken dat het volk der Ozmecs een belangrijke mededeling zou worden gedaan. Aarzelend, schuw haast, kwam het volk uit de huizen en hutten. Angst lag op hun gezichten. Sedert jaren had de grote gong niet meer geklonken. Altijd had zij een slechte tijding gebracht! Toen wees een vrouw met een gesmoorde kreet naar de top van de grote Zonnetempel ... Een zwarte rookwolk kringelde donker omhoog tegen de strakke ochtendlucht, het oude zozeer gevreesde teken, dat er weer een offer aan Tonatiuh, de Zonnegod, moest worden gebracht.

Vol bijgelovige vrees stroomde het volk samen. Wat betekende dit? Eerst het gedreun van de gong en nu dit teken, dat zij het meest van alles hadden leren verafschuwen. Zij verzamelden zich op het grote plein voor de tempel, bang en tot het uiterste gespannen. In het vertrek waar hij de nacht wakend en in diep nadenken had doorgebracht, hoorde ook Eric de bronzen stem van de tempelgong. Enige ogenblikken later trad de eenogige Techola binnen, in zijn handen een gouden, met kleurige veren versierde kap. De offerkap ... „Thans weet het volk wat te gebeuren staat. De „Zoon-van-de-Zon", hun beschermer zal tot de zon terugkeren." Zijn dunne mond plooide zich in een grijns. „Het wordt werkelijk tijd, dat ge U gereed maakt voor de plechtigheid, Goudhaar." Zonder weerstand liet Eric zich de kap op het hoofd zetten. Weerstand had geen zin. Maar in zijn brein woelde een plan, dat hoe langer hoe meer vaste vorm begon aan te nemen.

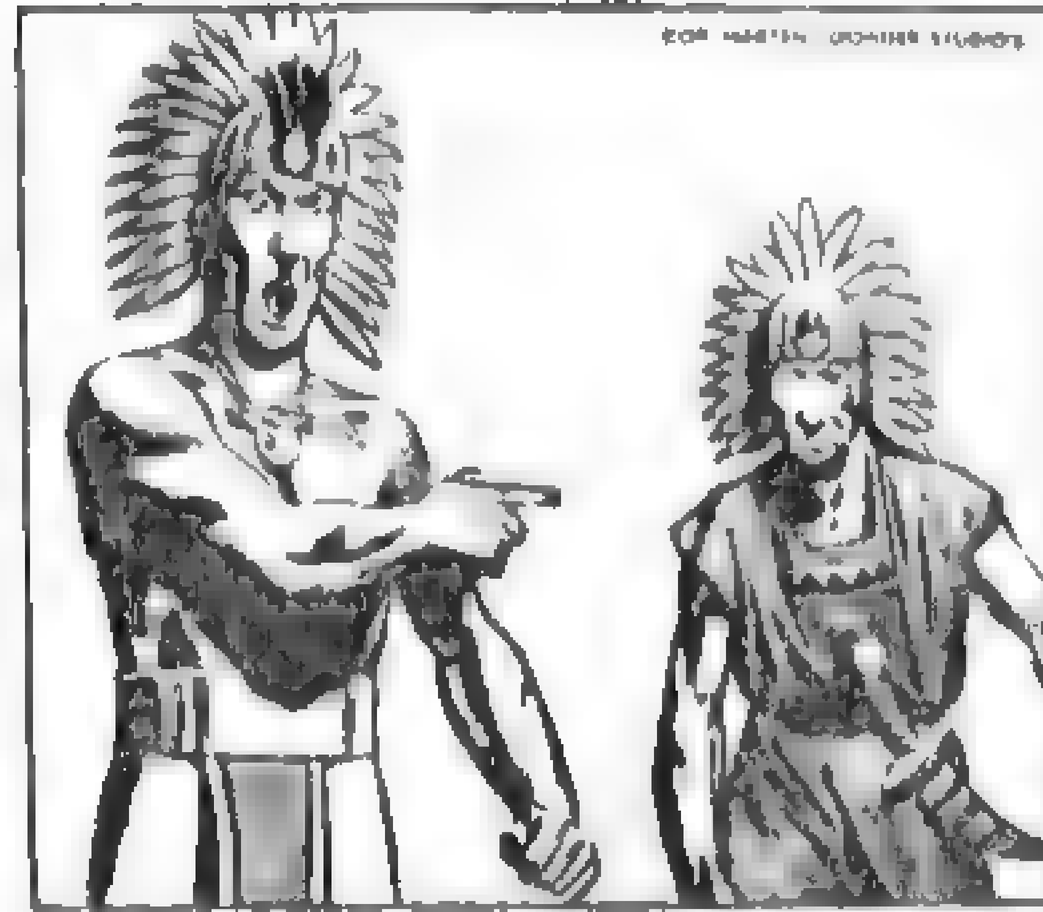

Toen de dienaren Eric naar buiten leidden steeg er een kreet van teleurstelling op uit de samengestroomde menigte. Verslagen zag zij toe, hoe haar beschermer, haar „Zoon-van-de-Zon" werd weggeleid.

Hoog opgericht beklom Eric de brede trappen, die naar de top van de Zonnetempel voerden. Achter hem volgde Techola, een triomfantelijke grijns op z'n gezicht. Doch hoe onbewogen hij er ook uit mocht zien, iedere spier van de Noorman was tot het uiterste gespannen. Voorzichtig nam hij de situatie op: het samengestroomde volk aan de voet van de trap, de mannen die hem omringden, de opkringelende rook van het offervuur, hoog op de top van de tempel. En voortdurend zag hij uit naar zijn kans de kans om deze wanhopige toestand in zijn voordeel te veranderen .

Zo bereikte hij het eerste platform, waar een paar Zonnedienaren hem reeds opwachtten. Zij leken volkomen zeker van zichzelf. Eindelijk was dan het moment gekomen waarnaar zij zo lang hadden uitgezien; eindelijk zou de gehate Goudhaar onschadelijk worden gemaakt. Een van hen strekte zijn hand uit om Eric verder te leiden. Doch met een ruk had de Noorman zich plotseling omgewend. En terwijl Techola hem een argwanende blik toewierp schalde zijn krachtige stem: „Halt! Eerst wens ik nog enkele woorden tot het volk te spreken....!"

Haastig kwam Techola op Eric toe. Deze onverwachte onderbreking van de plechtigheid was hem zeer onwelkom. „Maak het kort!" siste hij de Noorman toe, doch deze wierp hem slechts een onheilspellende glimlach toe en wenkte de menigte aan de voet van de trap nog iets nader te komen.

„Gij weet," aldus sprak Eric, „dat ik mij reeds eerder tegen de macht van deze Zonnedienaren keerde. Daarom vrezen en haten zij mij. Daarom ook willen zij zich op deze wijze van mij ontdoen." „Hij liegt!" krijste Techola, terwijl hij een pas naar voren deed. „Wie waagt het hem te geloven!"

„Weegt het woord van een dienaar soms op tegen dat van Zoon-van-de-Zon?" riep Eric. „Ik zeg U, dat deze dienaren valse leden zijn! Tonatiuh geeft U, o volk, toestemming om U van hen te ontdoen. Sla toe en maakt hen onschadelijk." Een geweldig tumult volgde op zijn woorden. Wilde kreten rezen op uit de massa. Doch Eric had geen tijd de reacties van de menigte af te wachten, want met een van woede vertrokken gezicht stortte Techola zich op hem, zijn gouden zwaard dreigend opgeheven . . .

ERIC DE NOORMAN

Terwijl de dienaren zich op de trappen van de Zonnetempel op Eric stortten, wisten zij niet dat onzichtbare ogen hen gadesloegen. De ogen van een haveloze figuur die uit een boomtop de stad der Ozmecs bespiedde. Eric zou in hem zonder moeite Alder herkend hebben, een der aanhangers van Baldon. Doch Eric vocht voor zijn leven. Voorzichtig liet Alder zich uit de boom glijden. Aan de voet van de stam wachtten twee andere gestalten op hem: Mordegai en . . . Baldon. Toen de Ozmecs Eric als „Zoon-van-de-Zon" naar hun stad voerden, waren Baldon en zijn mannen de stoet behoedzaam gevolgd. Het verblijf in de wildernis, wekenlang levend onder de meest primitieve omstandigheden, had een verschrikkelijke uitwerking op hen gehad. Verwaarloosd en smerig, met verwilderde haren en baard, doorlopend hongerig en steeds bevreesd voor roofdieren sinds Olav, de vierde man van de troep, in het donker was besprongen en weggesleurd, waren zij nog slechts bedacht op de instandhouding van hun eigen levens. En slechts één ding hield hen, als met magische macht gebonden, vast aan de stad waar zij zolang omheen hadden gezworven ... de brandende dorst naar het goud. Een ogenblik keek Alder de beide anderen aan. „Er schijnt daarginds iets aan de hand te zijn," gromde hij dan. „Het hele volk is te hoop gelopen voor een soort tempel. Ik kan niet precies zien wat daar gebeurde, maar op de trappen bewogen allerlei figuren en zo nu en dan schreeuwde de menigte . ." „Het hele volk te hoop gelopen?" onderbrak Baldon, terwijl zijn ogen een begerige uitdrukking kregen. „Dat is de kans, waar wij zo lang op gewacht hebben. Nu kunnen we zonder gevaar de stad binnen dringen. Nu kunnen we ..." hij aarzelde even, „.....het goud bemachtigen. Vooruit!" Behoedzaam schoven zij door de struiken naar voren. Toen zij de eenvoudige hutten aan de rand van de stad naderden, vluchtten enkele bruine kinderen gillend weg. Doch daar letten zij niet op. Alleen denkend aan het goud slopen zij verder door de uitgestorven straten van de Ozmec-stad. Tot Alder, die voorop liep, plotseling bleef staan en een waarschuwend gebaar maakte ...

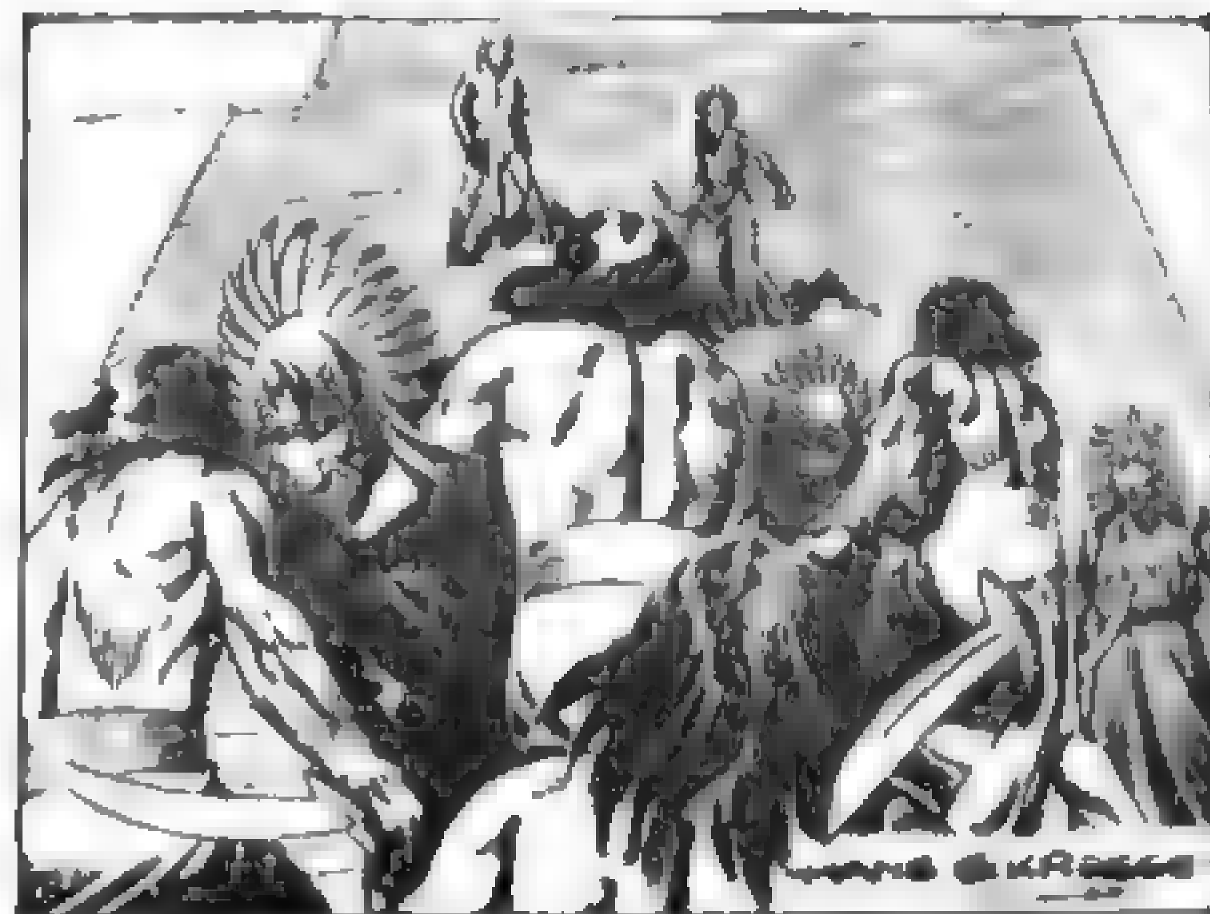
Snel schoten Baldon en Mordegal weg in een deuropening van een hut. Alder volgde hen haastig. „Er komt iemand," fluisterde hij gejaagd. „Een oude vrouw. Vermoedelijk hebben de kinderen, die wij zo juist zagen wegvluchten, haar gehaald." „Ze mag ons niet zien," gebood Baldon. „Anders slaat ze alarm. Houdt je doodstil, mannen . . !" „Mij stilhouden voor een oude vrouw?" Er verscheen een wrede trek op Mordegals gezicht. „Bah!" En hoewel Baldon, die de onbeheerste drift van zijn Mongoolse volgeling had leren vrezen, hem een waarschuwende blik toewierp, schoot hij met een snelle beweging uit de deuropening. Ongeveer tien meter van hem af naderde een oude, gerimpelde vrouw, aan de hand geleid door een kleine jongen, die opgewonden naar hem wees. Zodra zij de verwaarloosde figuur in het oog kreeg, bleef de oude aarzelend staan. Doch reeds was de Mongool met enkele wilde sprongen op haar toegerend, en voor zij een kreet had kunnen geven beukten zijn zware vuisten op de oude vrouw neer.

„Mordegal! Hou op!" Baldon en Alder renden op hem toe en grepen hem beet, terwijl het kind huilend wegvluchtte. Met afgrijzen keek Baldon naar de stille figuur, die nu roerloos op de grond lag. „Ik ben geen klein kind," gromde hij, „maar dit was niet nodig geweest!" Omdat hij echter geen twist in zijn kleine groep wilde ontketenen slikte hij de rest van zijn opmerkingen in en antwoordde met een onverstaanbaar gegrom toen Mordegal kwaadaardig opmerkte dat ze toch niet konden riskeren, dat de hele stad gealarmeerd werd. Behoedzaam slopen zij verder, tot zij eindelijk een groot plein voor zich zagen liggen, waarop een dichte menigte te hoop was gelopen voor een tempel.

„Op de trappen wordt gevochten!" fluisterde Baldon. „Ik weet niet wat dat te betekenen heeft, maar in ieder geval geeft het ons gelegenheid een van deze gebouwen binnen te dringen. Volgt me, mannen. Het goud is nu vlak bij!"

En terwijl zijn valse vazal en diens mannen begerig een groot gebouw binnendrongen, vocht Eric op de trappen van de Zonnetempel voor zijn leven. Toen Techola zich met opgeheven zwaard op hem stortte, had de Noorman zich bliksemsnel omgewend. Met een soepele beweging dook hij onder het dreigende lemmet door. Stalen vuisten sloten zich rond de arm van de eenogige en wrongen deze zover naar achteren dat hij zijn wapen liet vallen en naar voren schoot. Eer de anderen enigszins van hun verwarring bekomen waren, had Eric zich reeds van het zwaard van zijn verslagen vijand meester gemaakt, en toen zij wild schreeuwend op hem toestormden, hun wapens opgeheven, wist Eric zich uitstekend te weren. Toch kon het zwaardgevecht op de tempelgang onmogelijk van lange duur zijn. Daarvoor was de overmacht te groot. Stap voor stap werd Eric door de rond hem opflitsende gouden zwaarden de treden opgedreven. Ademloos zag het volk, dat aan de voet van de tempel was samengestroomd, deze strijd aan. Weliswaar hadden Eric's woorden diepe indruk op hen gemaakt, doch al sinds eeuwen hadden zij een bijgelovige vrees voor de Zonnedienaren en misschien was de oproep van de Noorman hun wel al te driest voorgekomen. Toen Techola van de trappen omlaag stortte was er onwillekeurig een kreet van voldoening opgerezen. Maar voor de rest waren zij stom en onbeweeglijk. Tot een stem uit hun midden plotseling een schelle kreet uitte, die door talloze stemmen werd overgenomen. Die kreet trof Eric in de oren, terwijl hij hoog op de trappen zijn wanhopig gevecht voerde, en hij wierp een snelle blik omlaag. In dichte drommen zag hij de menigte de trap bestormen en zich op de dienaren storten. Van alle kanten strekten zich grijpende handen naar de in purper geklede figuren uit, die angstig schreeuwden.

Het volk der Olmecs was zijn beschermer, de goudharige „Zoon-van-de-Zon" te hulp gekomen.

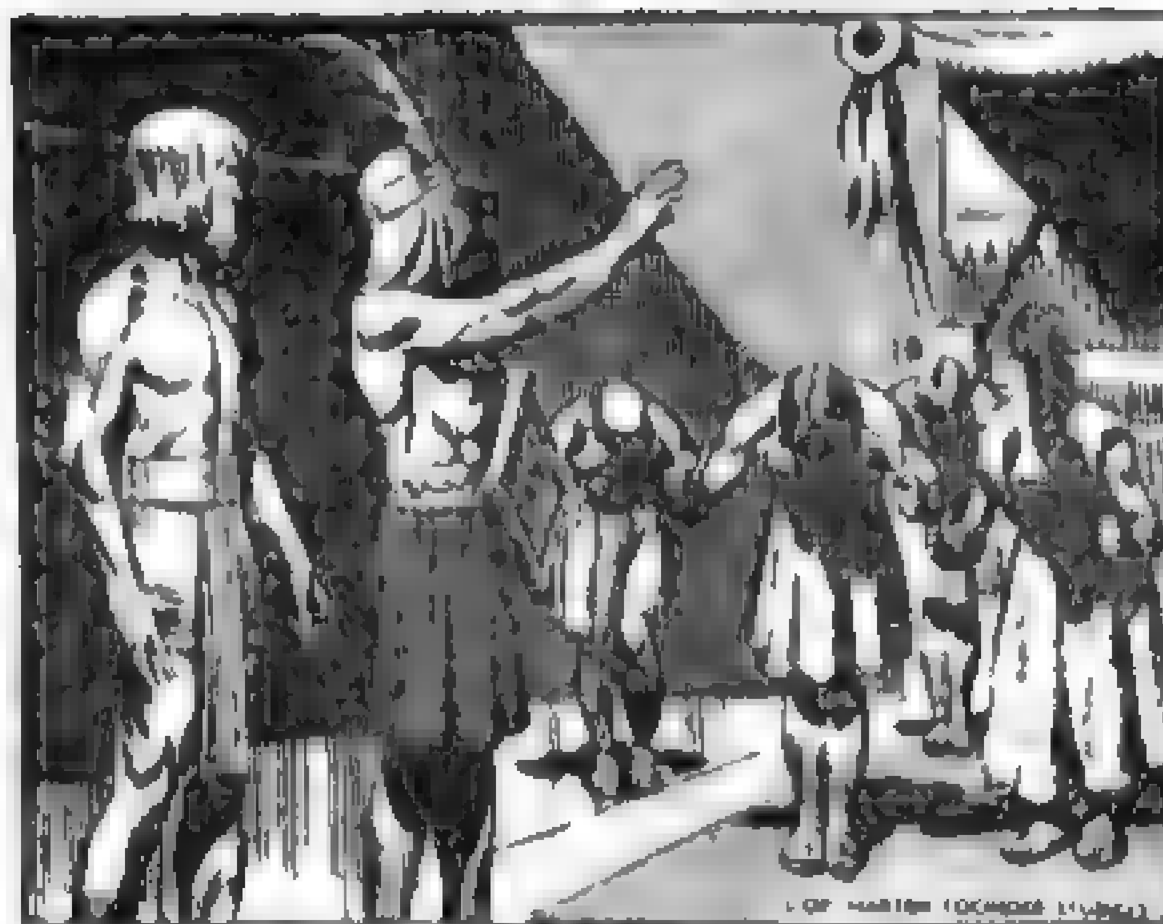
De strijd tussen de aanstormende menigte en de dienaren duurde slechts een ogenblik. Tegen de woedende massa viel niet te vechten. En vooral toen Eric zich aan het hoofd der Ozmecs plaatste en hen met forse stem toeschreeuwde niet in kleine groepen aan te vallen, doch in gesloten charges de dienaren in te sluiten, begrepen dezen dat hun positie hopeloos was. Met vertrokken gezichten hieven zij de arm op, ten teken van overgave. Een woest, triomfantelijk geschreeuw rees uit de drommen op. Eric glimlachte voldaan. Zijn stentorstem donderde de Ozmecs enkele bevelen toe, die zich nu dicht aaneensloten en de priesters in hun midden namen. Onder de woedende blikken van het volk schaarden de Zonnedienaren zich bijeen en daalden de marmeren treden van de tempel af.

Beneden aan de voet van de trap, lag de roerloze gestalte van Techola, de Eenogige, in het stof. Zijn gouden helm was, gedeukt en met gebroken veren, een eind verder gerold, als een symbool hoe het de macht der dienaren vergaan was. „Ziet, hoe de toorn van Tonatiuh zijn valse dienaren treft," sprak Eric. „Van nu af zal het volk der Ozmecs ongestoord en zonder angst kunnen leven!"

Wild van vreugde juichte het volk. Zij drongen om Eric heen, vielen hem te voet, trachtten zijn handen en de slippen van zijn kleed te kussen. En zelfs toen hij de dienaren in handen van de koninklijke soldaten had gegeven, bleven zij hem omstuwen en voerden hem in triomf naar het paleis des konings. Diep en deemoedig bogen zij toen Eric langzaam de brede trap besteeg, die naar de ingang voerde. Een gevoel van opluchting maakte zich van de Noorman meester. Doch hij wist niet dat van de andere zijde drie andere figuren eveneens de toegang tot het koninklijk paleis hadden gevonden....

ERIC DE NOORMAN

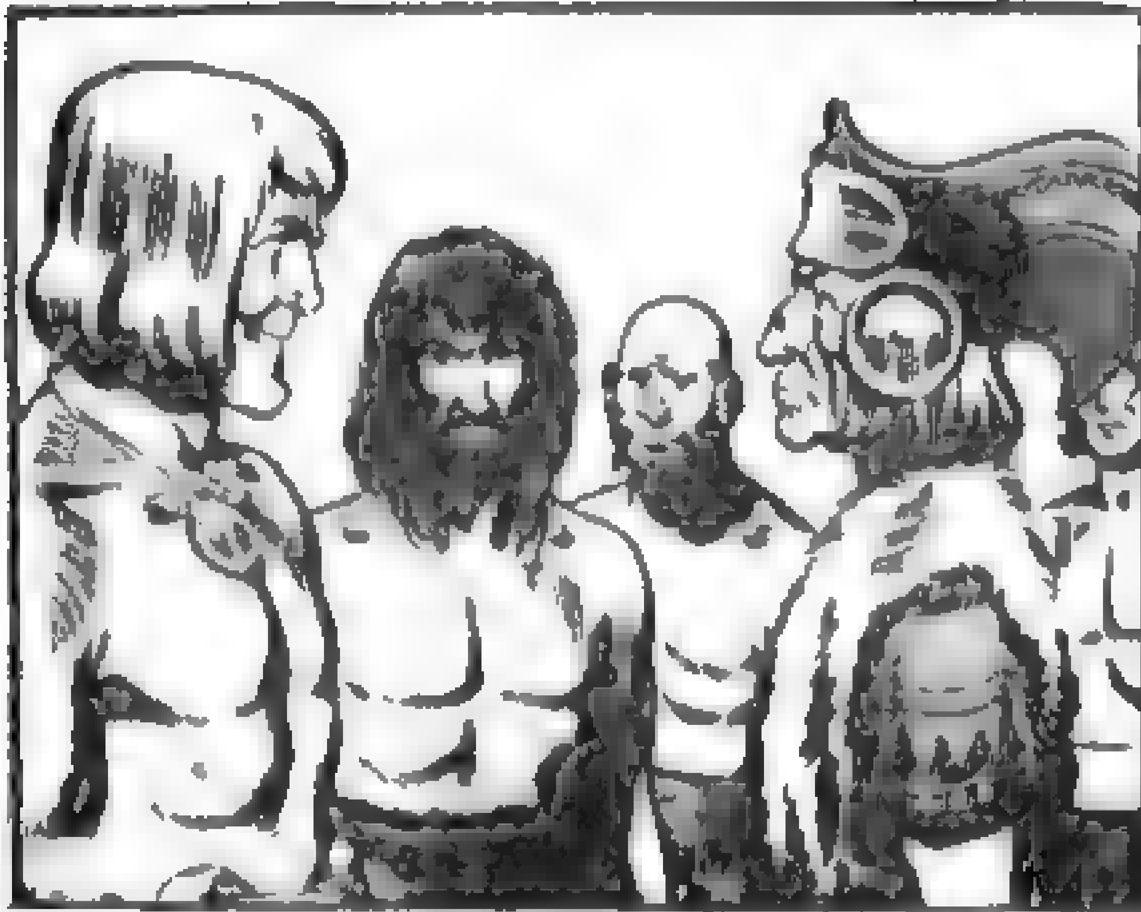

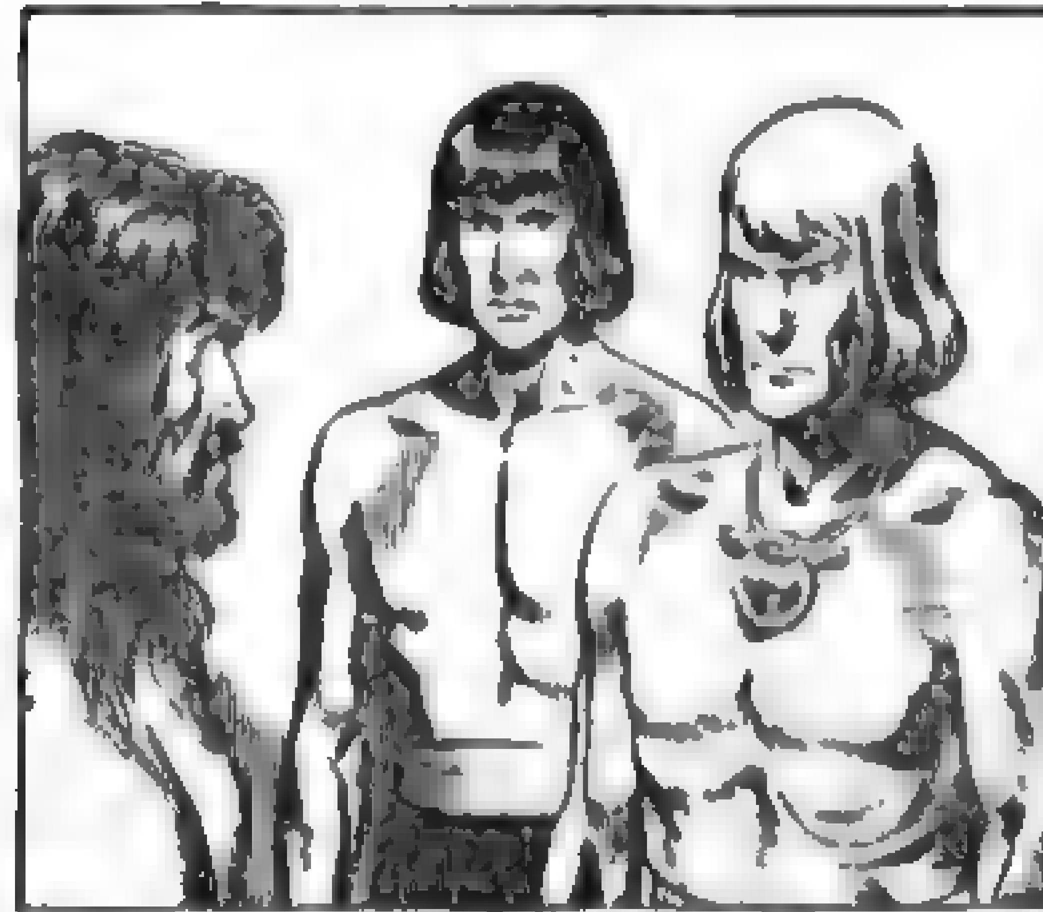

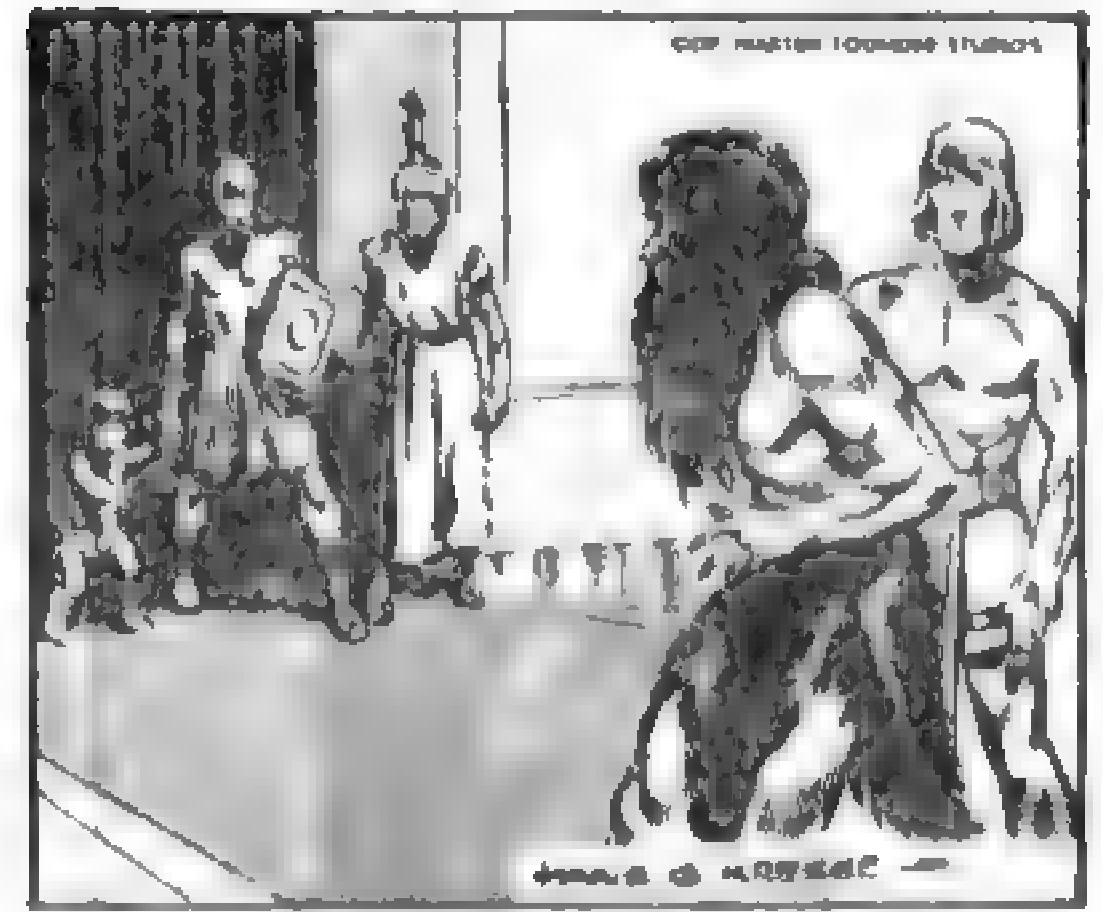

Schalmeien schalden op toen Eric langzaam door de gangen van het koninklijk paleis naar de troonzaal schreed. Van buiten drong nog vaag het gejuich van het volk door. Overal bogen zwijgende gestalten diep het hoofd wanneer hij passeerde. Voorafgegaan door een hoogwaardigheidsbekleder betrad hij de troonzaal, waar de koning en zijn gevolg in eerbied het hoofd bogen. Doch Eric merkte heel goed de blik van diepe dankbaarheid op, die de oude vorst hem toezond. Hij begreep echter dat hij in zijn rol moest blijven en liet niets merken. Wel voelde hij zich uitermate opgelucht toen hij ook Halsa tussen de rijen opmerkte, die haastig op hem toekwam. Zwijgend drukten de beide vrienden elkaar de hand, en zij begrepen elkander.

Nauwelijks hadden de aanwezigen zich weer opgericht, toen een tweetal soldaten Eric eerbiedig naderden. „O Zoon-van-de-Zon," mompelde een van hen. „Vreemde duivelsfiguren zijn zo juist het paleis binnengedrongen. Hun lichamen zijn witter dan de onze, maar hun haren zijn zwart. Wat wenst gij dat wij met hen zullen doen?"
Eric had geen idee waar de man precies op doelde, en gaf opdracht dat deze „vreemde duivels" voor hem gebracht moesten worden. Doch het volgende ogenblik werden zijn ogen groot van verbazing. Want de man die door enige krijgers werd binnengebracht was...., Baldon.

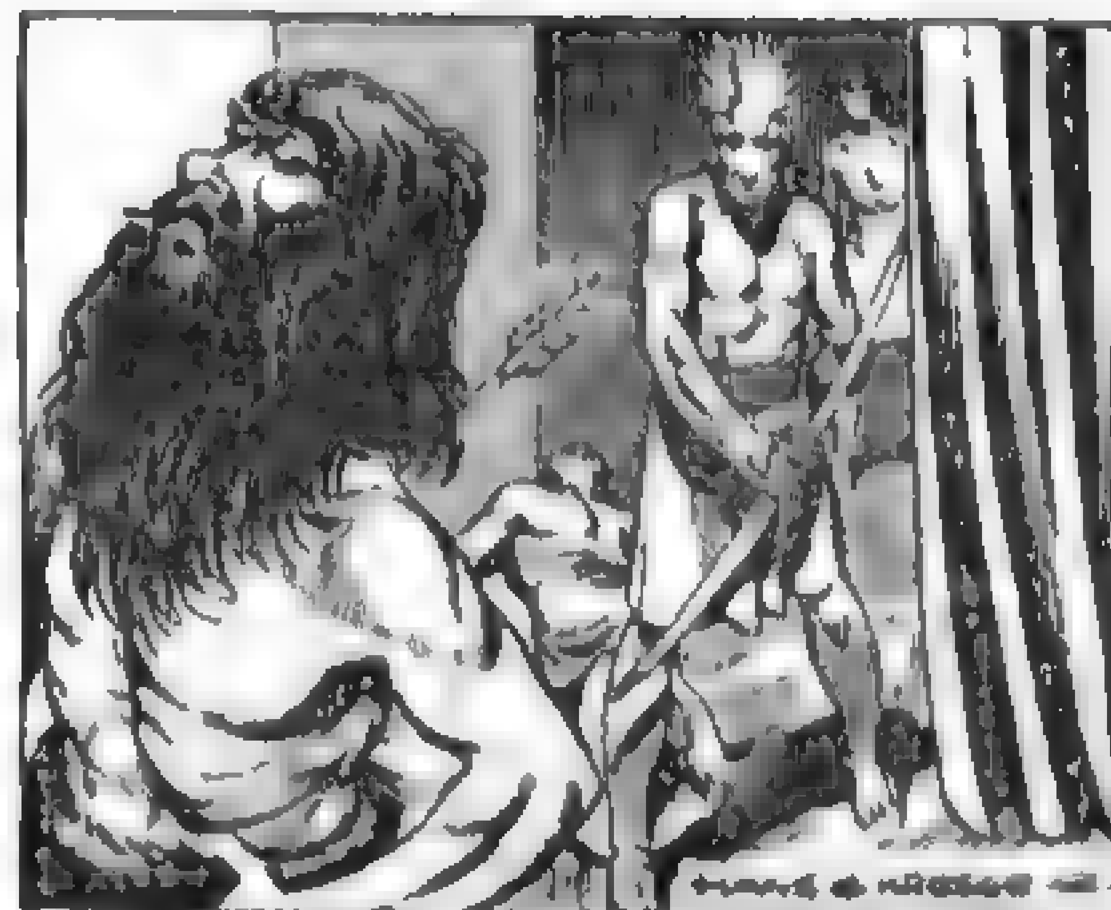

Zodra Eric zich enigszins hersteld had van de schok, die het weerzien van Baldon met diens beide handlangers bij hem had teweeg gebracht, beduidde hij hen met een enkel handgebaar te zwijgen. Ontroerd trad de oude koning der Ozmecs op de Noorman toe „O, Zoon-van-de-Zon, uw macht is groot! Gij hebt ons een nieuwe toekomst geopend! De koning gaf een kort bevel, waarop de aanwezige krijgers vertrokken. Met een blik op de drie rovers vroeg hij Eric: „Wie zijn deze lieden? Zij wekken geen gunstige indruk. . . ." „Dat hebt ge juist gezien," antwoordde de Noorman. „Het zijn rovers, die zich op het schip bevonden, waarmee ik naar dit land kwam. Maar deze tiltiec zullen wij niet aan het volk kunnen geven." „Daar zullen wij iets op weten te vinden, mijn vriend," zei de oude Ozmec „Deze rovers zijn uw vrienden niet en dat is mij genoeg. Van onze afspraak hebt gij uw gedeelte vervuld. Thans is het mijn beurt. Ik zal u belonen met een schip vol goud en dan kunt ge vertrekken waarheen ge wilt " Argwanend hadden de drie rovers het gesprek in de voor hen onverstaanbare taal trachten te begrijpen. Eric wendde zich tot Baldon. „Haisa heeft mij het een en ander verteld," gromde de laatste „Ge schijnt uw zaken hier wel goed georganiseerd te hebben! Laat ons de oude veten vergeten! Ik heb genoeg van dit avontuur . Uw knecht zou mij verscheurd hebben indien gij niet op tijd waart gekomen! Laat ons samen naar het Noormannenland terugkeren. . ." Wrange gedachten speelden door Eric's brein. Zou hij bij deze totaal onbetrouwbare rovers genade voor recht laten gelden? Op dat moment werd een gordijn heftig opzij gerukt en kwam een kleine jongen huilend binnenhollen. „De koning! De koning!" jammerde hij en keek zoekend rond Toen zag het kereltje Mordegai. Als door de bliksem getroffen bleef de jongen staan. Maar dadelijk daarop klonk zijn schelle stem weer door de zaal: „Daar! Daar! Moordenaar! Hij met baard! Moordenaar van lief grootmoeder!"

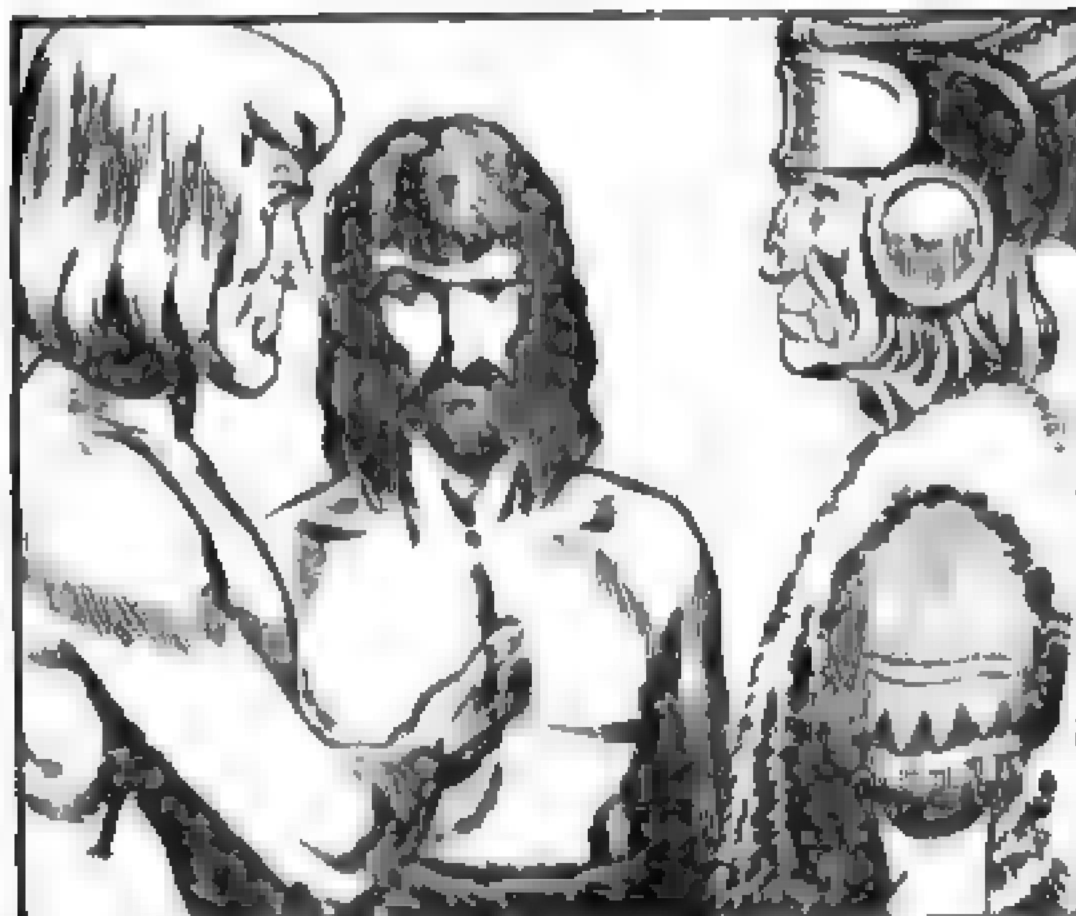

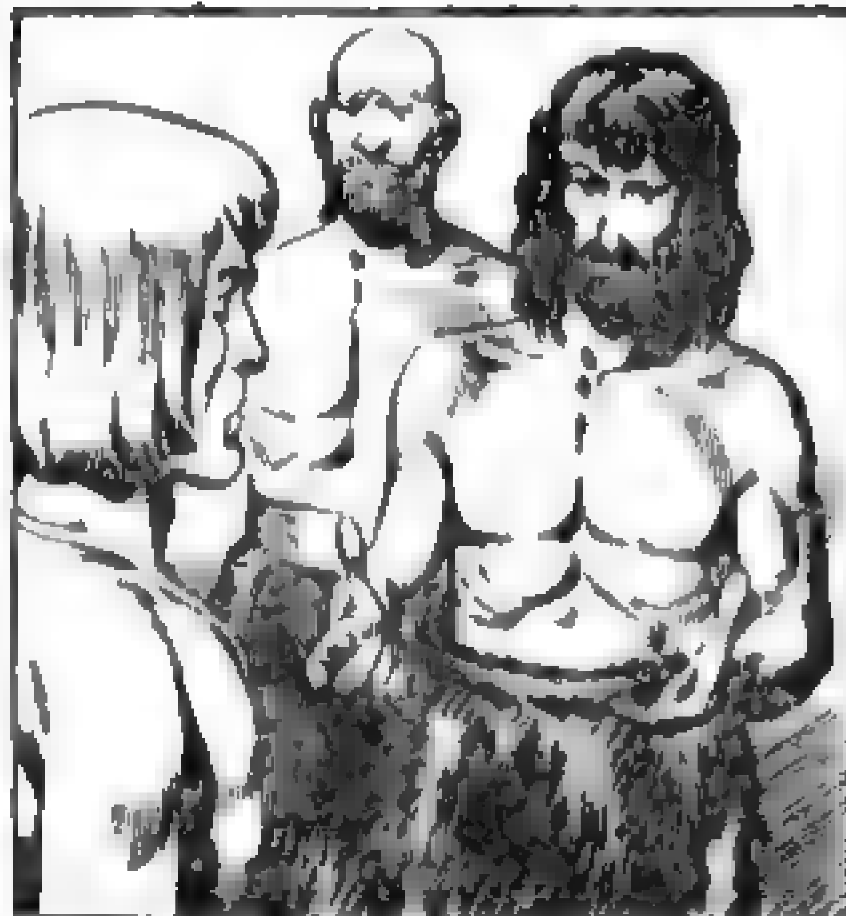
Met verbeten gelaat vroeg Eric het knaapje het verhaal van de moord op zijn grootmoeder te vertellen. Hortend sprak de kleine jongen. Met geen woord repte hij over Baldon en Alder, zodat Eric hem daar naar vroeg. „Twee andere mannen deden niets," antwoordde de jongen. „Alleen hij met baard. Hij wilde mij ook pakken en toen mocht hij niet van de andere mannen en toen kregen ze ruzie en ben ik weggelopen."

Op dat ogenblik klonk er een schreeuw. Mannen holden plotseling weg en toen zag Eric, dat Mordegal met grote sprongen er van door was gegaan. Een soldaat trachtte hem tegen te houden. Een vuistslag als van een moker velde de man neer. Voort joeg de moordenaar, doch vlak voor de uitgang snorde hem een pijl achterop. Hij uitte een vreselijke gil en stortte dodelijk getroffen neer. Langzaam liep Eric naar Baldon en Alder, die met angstige ogen de loop der gebeurtenissen gevolgd hadden en die zich bezorgd afvroegen hoe het met hen zou aflopen.

„Het is goed. Zij hebben geen schuld," zei de Noorman tot de bewakers, die zijn bevelen afwachtten. De soldaten verlieten de zaal. En zich tot Baldon richtend, vervolgde hij: „Een keer in uw leven schijnt ge u toch goed gedragen te hebben. Houdt u op het goede pad, opdat ik dit niet zal behoeven te vergeten...."

SLUWE PLANNEN

De koning der Ozmecs nam Eric apart en vroeg met zachte stem wat dit te betekenen had. Eric legde hem uit dat Baldon en Aider geen schuld hadden aan de moord. Een zorglijke trek gleed over het gelaat van de oude man. „Het is wel," sprak hij, „doch dit voorval zal ongetwijfeld kwaad bloed zetten bij het volk. Het is niet gemakkelijk een verklaring voor hun aanwezigheid te vinden, die het volk zal bevredigen. In u zien zij nog steeds een Zoon-van-de-Zon, doch dat zullen zij nimmer van uw rasgenoten geloven." Eric dacht een ogenblik na. „Zeg hun dan dat deze mannen dienaren der onderwereld zijn," stelde hij voor, „opgeroepen door de dienaren van Techola om hen behulpzaam te zijn. Verzeker het volk dat ik deze onderwereld-dienaars heb weten te overwinnen en dat zij onder mijn bescherming staan. Is dat niet voldoende?" „Gij zijt een listig man, heer Eric," knikte de vorst. „Dit is inderdaad voldoende. Het zal hun leven redden." Baldon putte zich uit in dankbetuigingen en roemde Eric's edelmoedigheid. Deze legde hem met een handgebaar het zwijgen op. „Zeg mij liever hoe uw aanwezigheid hier te verklaren is," en Baldon vertelde hem van hun vruchteloze speurtocht naar goud. „In de gangen van dit gebouw werden we eensklaps overvallen door een aantal soldaten, die ons voor u brachten," besloot hij zijn verhaal. Eric knikte langzaam. Dus goud was hun enige drijfveer geweest. Wat kon men anders van Baldon verwachten. „U in dit land achterlaten zou laf zijn," zei Eric ernstig. „Ik heb daarom besloten u en Aider met mij mee te nemen, wanneer ik naar Noorwegen terugkeer. Het zal van uw gedrag tijdens deze terugreis afhangen hoe zwaar de straf is, die ik bij aankomst over u zal uitspreken. Gedraagt ge u als een loyaal vazal, dan ben ik wellicht bereid uw houding tijdens dit avontuur te vergeten," voegde hij er edelmoedig aan toe. „De koning der Ozmecs heeft mij een scheepslading goud toegezegd. Ik van mijn kant ben nog steeds bereid de afspraak, die ik met u maakte, na te komen en u een gedeelte van dit goud af te staan, heer Baldon."

Een ogenblik keken Eric en de roofridder elkander scherp aan. Dan drukte Baldon hem zwijgend de hand. Doch in zijn brein welde een sluw plan op. . .

ERIC DE NOORMAN

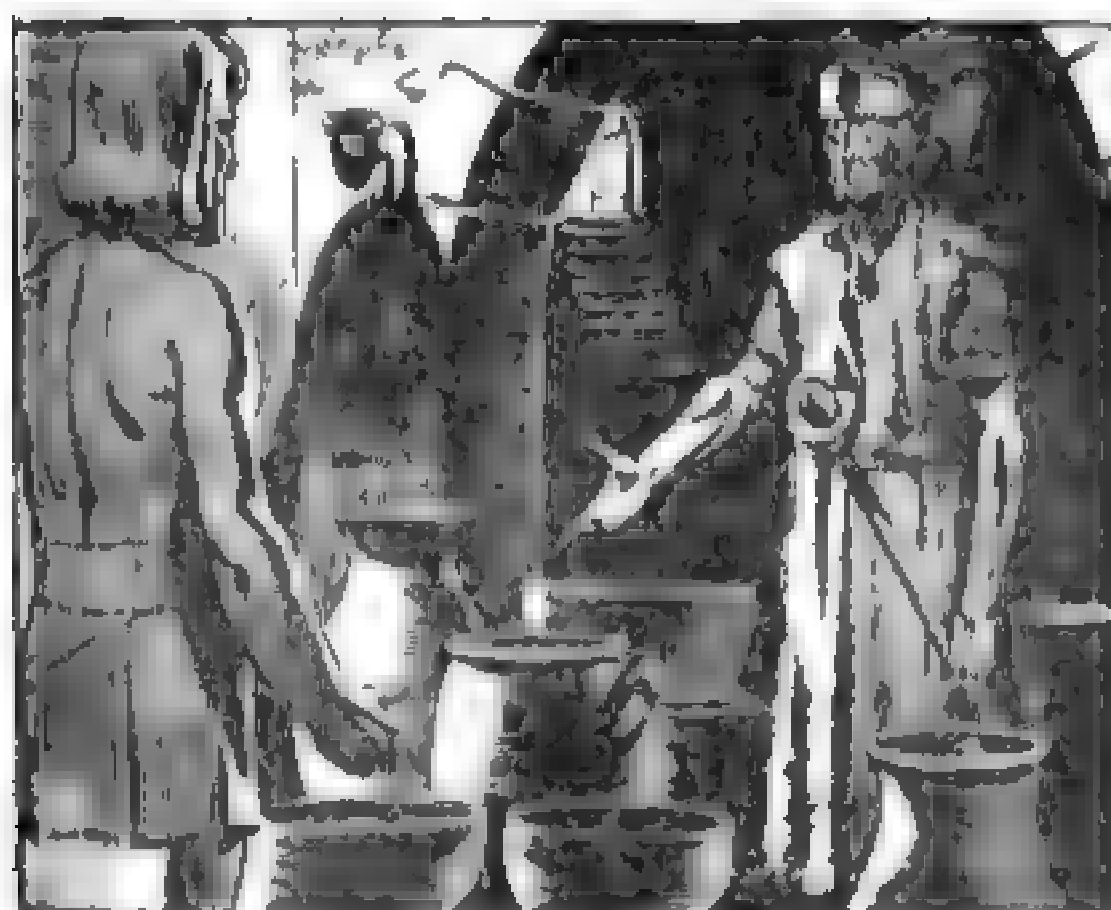

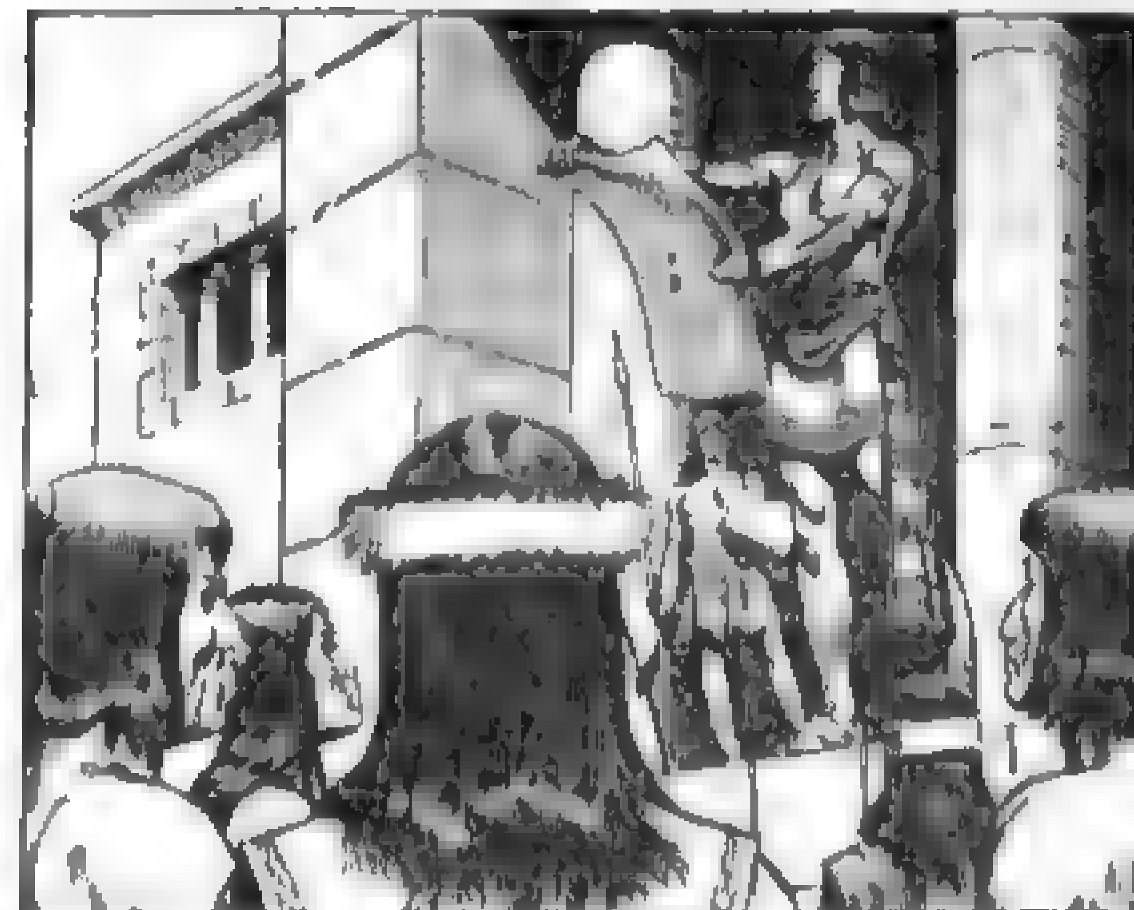

Nudat Baldon en Alder zich, na een lang verblijf in de wildernis, hadden kunnen verfrissen en van betere kleding waren voorzien, verzocht Eric hun deel te nemen aan een bespreking. Het idee zo snel mogelijk naar Noorwegen terug te keren, werd steeds aanlokkelijker voor hem. Het enige bezwaar lag in het feit, dat hij niet over een schip beschikte, zeewaardig genoeg om er de lange thuisreis mee te ondernemen. Zij bespraken dit probleem met de koning der Ozmecs. Deze merkte op: „Schepen, als waarover gij spreekt, kent mijn volk niet. Wel echter zou het mogelijk zijn een vlot voor u te vervaardigen. Een groot, sterk vlot, ruim genoeg om u allen te dragen, dat door een zeil wordt voortbewogen. Wat denkt ge daarvan?" „Het is een vrij riskante onderneming," zei Eric nadenkend. Als geboren zeevaarder overzag hij de moeilijkheden veel beter dan de oude koning. Een tocht over duizenden mijlen open zee op een vlot, zou zeker geen gemakkelijke worden. „Wij hebben geen andere keus," zei hij. „En een dergelijk vlot kan zeer stevig gebouwd worden. Als wij er zelf het toezicht op kunnen houden en de constructie aangeven, geloof ik dat we het maar moesten wagen. Tenslotte moeten we iets riskeren om thuis te komen."

Reeds enige uren later trokken groepen Ozmecs naar het strand. Bomen werden geveld en volgens een bouwtekening van Eric tot een vlot samengevoegd. Er was afgesproken dat Halsa en Baldon de werkzaamheden zouden leiden. Eric vatte het plan om met hen mee te gaan, doch toen zij op het punt stonden het vertrek te verlaten trad de koning der Ozmecs op hem toe. „Ge vergeet blijkbaar dat wij nog een afspraak hebben, o Man uit het Noorden," zei hij ernstig. „Heb ik u niet een scheepslading goud beloofd? Welaan, volg mij, dan zal ik u uw rechtmatig deel geven." Met een handgebaar beduidde Eric aan Halsa en Baldon dat zij hem met de oude vorst alleen moesten laten. Doch er was een blik vol hebzucht in Baldon's ogen toen hij, in gedachten verzonken, met de ander het vertrek verliet.

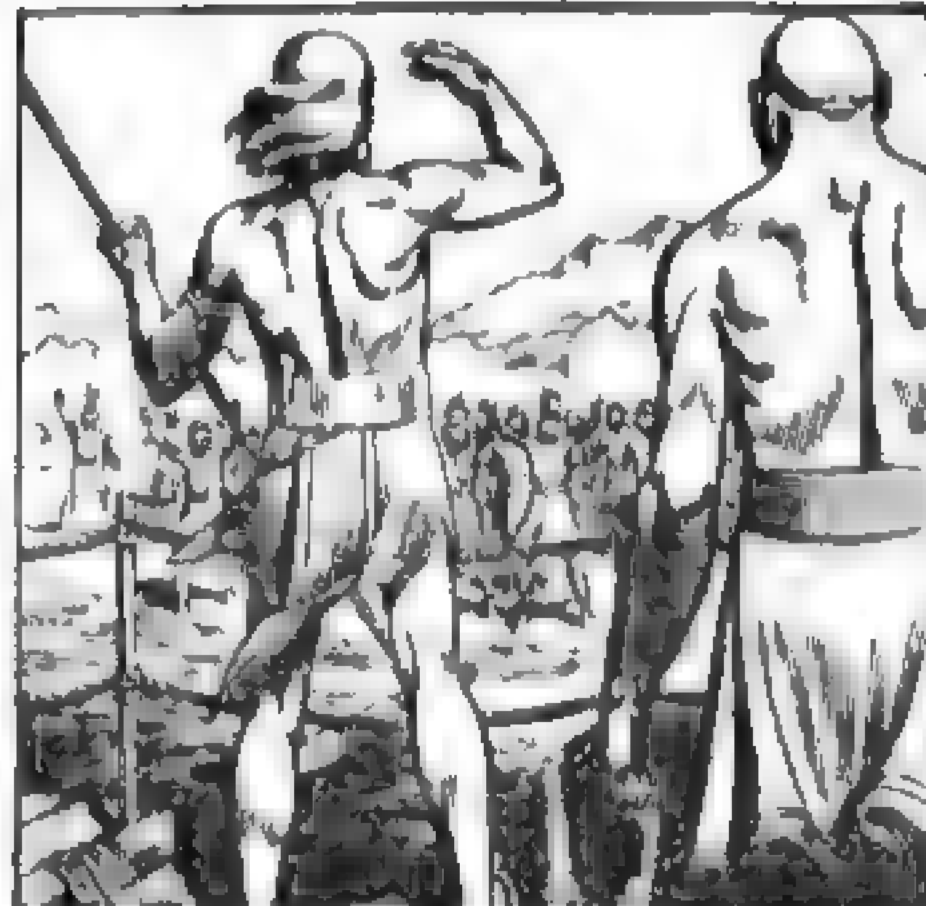

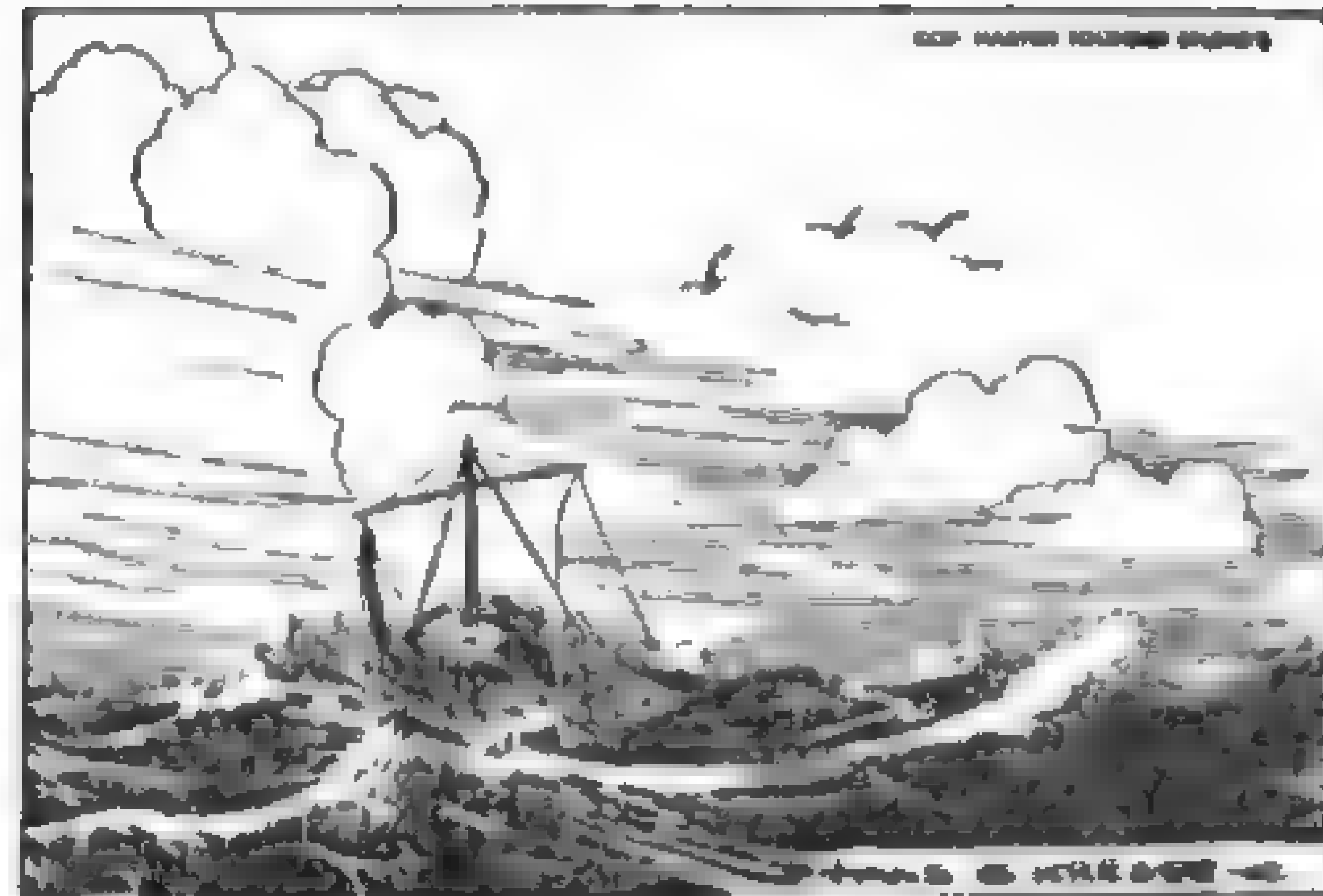

De koning der Ozmees ging de Noorman voor naar het achtergedeelte van de grote zaal. Via een onopvallende deur bereikten zij een smalle gang, die schijnbaar doodliep. Nadat de oude man echter even met zijn handen over de steen had getast, week een gedeelte van de achterwand langzaam terug en nu zag Eric een donkere opening voor zich, waaronder een smalle trap naar omlaag voerde. Zij daalden de trap af. Hol klonken hun stappen op de stenen en om Eric heen was de muffe lucht van een kelder. Beneden aan de trap voerden gangen verschillende richtingen uit. Tot hoever deze catacomben zich uitstrekten kon de Noorman onmogelijk bepalen. De oude Ozmee leidde hem niet een der gangen in, doch bleef staan op het langgerekte voorgewelf, waarop zij alle uitmondden, en duidde op de grote aarden potten die langs de wanden stonden. Even stokte de Noorman de adem in zijn keel. Elke pot was tot de rand gevuld met goudklompen van verschillende grootte. De rijkdom die hier lag moest niet te becijferen zijn en even deed de aanblik van de ontzaglijke rijkdommen hem duizelen. „Dit is slechts een klein gedeelte van het goud der Ozmees," sprak de vorst. „Neem zoveel u goeddunkt. De dienst welke ge mij en mijn volk bewezen hebt, kan nooit genoeg beloond worden. Geef op hoeveel ge begeert, opdat ik dit naar het vlot kan laten brengen." Dankbaar gehoorzaamde Eric aan dit verzoek. En de volgende dagen voerde een stroom van dragers het felbegeerde metaal naar de kust, waar het bij het vlot werd opgeslagen dat steeds meer zijn voltooiing naderde. „Het laat zich aanzien dat wij binnen vier en twintig uur kunnen vertrekken," kon Eric eindelijk voldaan aan de koning der Ozmees verzekeren. Deze wierp hem een peinzende blik toe. „O, Man uit het Noorden," zei hij, „Ge gaat u thans inschepen met een lading goud en met twee mannen die door de duivelse zucht naar dit metaal zijn bezeten...." „....Doch die mij opnieuw hun loyaliteit hebben toegezegd," onderbrak Eric. „Ik weet het niet," de oude Ozmee schudde het hoofd. „Mijn voorgevoel zegt gevaar voor u. En mijn voorgevoel bedriegt mij nooit!"

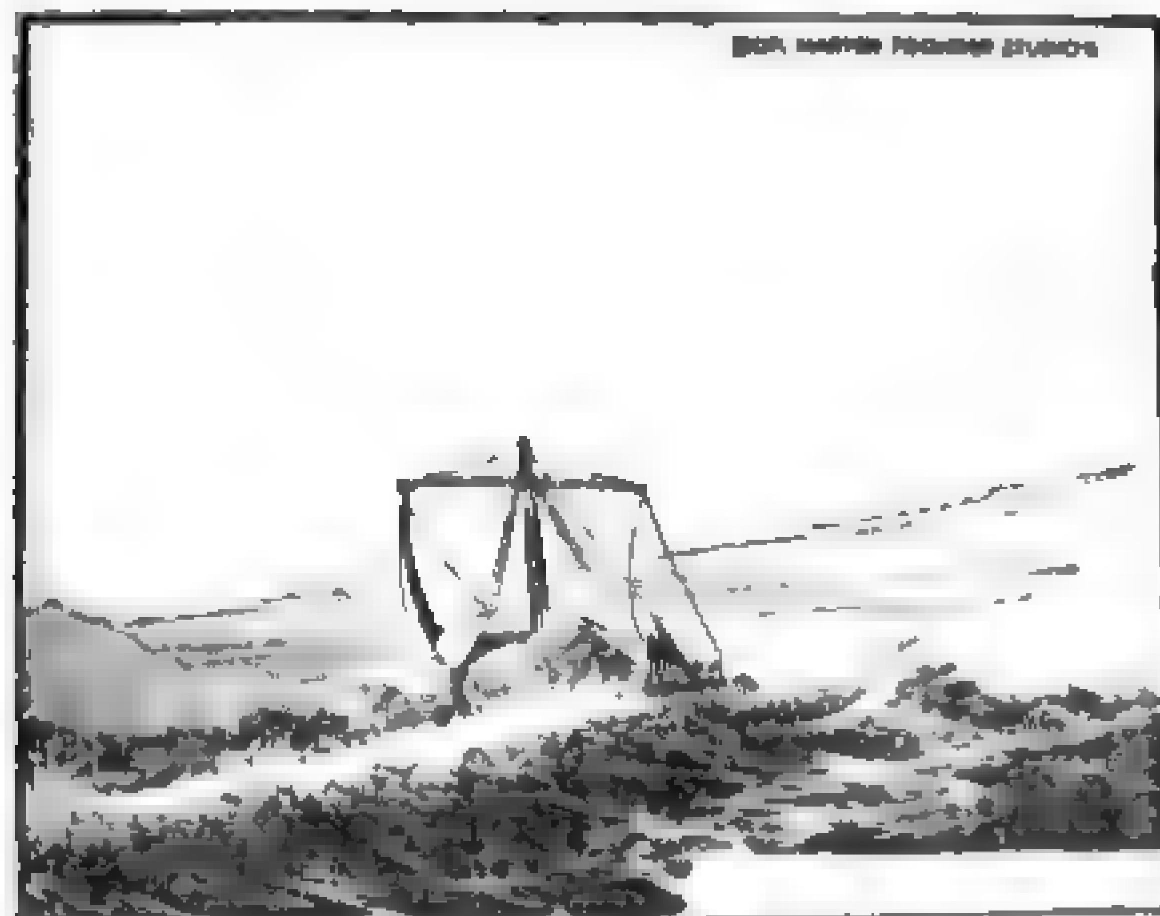

De waarschuwing van de oude koning der Ozmecs maakte Eric onrustig. Zelf gewend tot het uiterste zijn woord gestand te doen, kon hij zich niet voorstellen, dat Baldon wellicht zijn hernieuwde belofte van trouw lafhartig zou kunnen verbreken. Toch besloot hij tot het uiterste op zijn hoede te zijn, en toen hij, vlak voordat zij met het vlot in zee zouden steken, onverwachts het vertrek van Baldon betrad en deze bezig zag een dolk onder zijn kleding te verbergen, laaide z'n wantrouwen op. „Het spijt me," zei hij scherp, terwijl hij op de roofridder toetrad, „maar laten wij eens en voor al afspreken dat het U noch Alder geoorloofd is wapens te dragen." Baldon wierp hem een snelle blik toe, waarin spot de opkomende woede trachtte te maskeren. „Zijt ge soms bevreesd voor ons, heer Eric?" vroeg hij met een fluwelen stem. „Ik ben nog nooit bevreesd geweest voor adders," zei Eric onverschillig, „maar toch breek ik ze uit voorzorg liever de giftanden uit." Hij draaide zich rustig om en liep het vertrek uit. „Ge kunt U beter haasten, heer Baldon. Binnen een half uur vertrekken wij."

En inderdaad, een half uur later schoven vele sterke armen het vlot door de branding. Het zeil ving wind en langzaam, diep door de golven ploegend onder het zware gewicht aan goud, dat het torste, verwijderde het plompe vaartuig zich van de oever. Staande aan de railing wuifde Eric de samengestroomde Ozmecs toe, die onder luide kreten hun „Zoon-van-de-Zon" uitgeleide hadden gedaan. Heel klein onderscheidde hij de tengere figuur van de oude vorst, die, staande op een verhoging, de man naoogde aan wie hij zijn geluk en de voorspoed van zijn rijk te danken had. Langzaam werd de kustlijn wazig. Eric wendde zich om. „Naar Noorwegen, mannen!" zei hij gelukkig. En terwijl de wind hoog in het touwwerk zong, zette het vlot koers naar open zee.

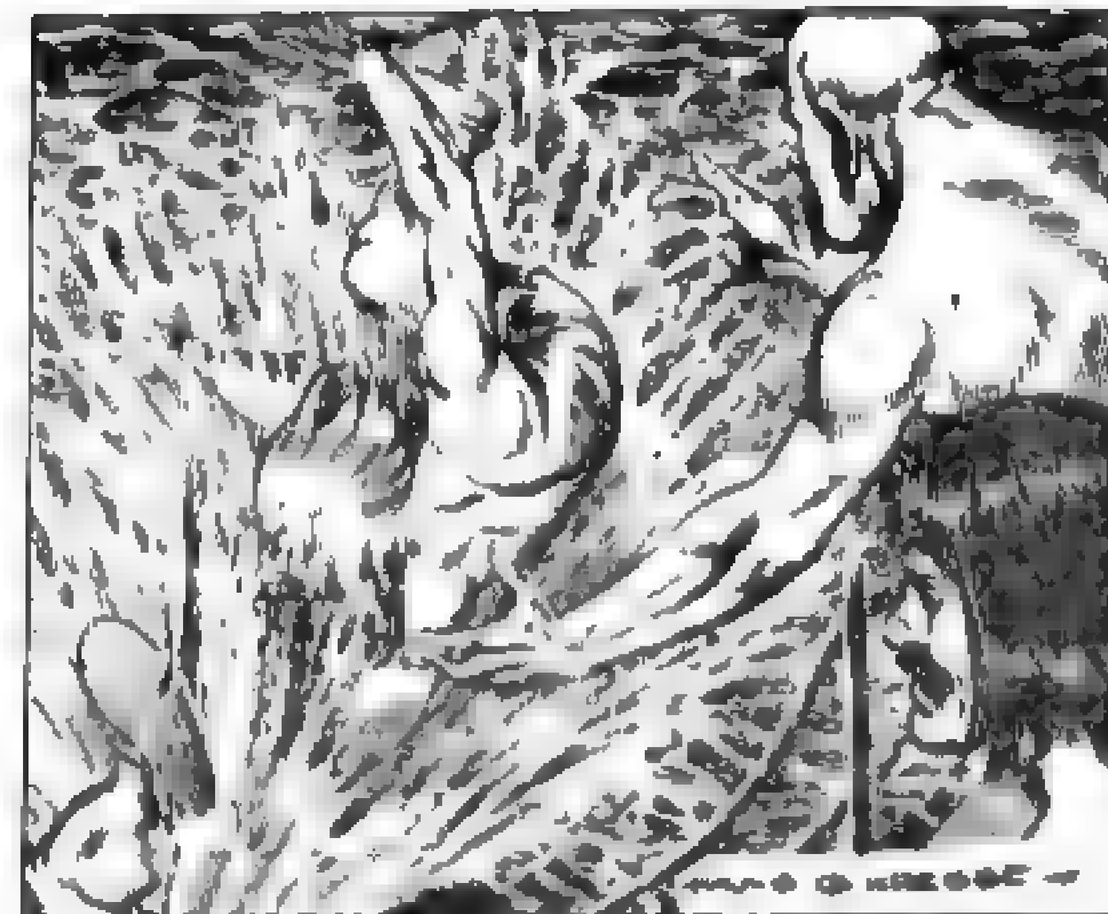

Doch terwijl het vlot met zijn kostbare vracht onder bevel van Eric, verder zeilde over de wijde oceaan, voelde een jonge vrouw in het verre Noorwegen zich iedere dag neerslachtiger worden.
Eindeloos regen de dagen zich voor Winonah aaneen, en nog steeds was er geen enkel bericht van haar echtgenoot gekomen. Haar enig geluk vond zij nog in de kleine Erwin, Eric's zoontje, dat thans een jaar oud was geworden. Doch ook dit geluk was vermengd met bitterheid. Als een afschuwelijke dreiging, welke haar dagen versomberde en haar nachtenlang uit de slaap hield, zweefde Winonah de mededeling van Lauri, de tovenaar, voor de geest. Indien Eric binnen twee jaar niet met een scheepslading goud was teruggekeerd zou Lauri, volgens zijn verraderlijke afspraak met de koning, het recht hebben haar oogappel, haar Erwin, op te eisen. In het begin had zij iedere dag een boodschapper verwacht, die haar Eric's behouden terugkomst kwam mededelen. Haar echtgenoot had immers nog nimmer gefaald? Doch naarmate de tijd verstreek begon een diepe moedeloosheid zich van haar meester te maken. Nog een jaar, nog minder zelfs, en als Eric dan niet terugkeerde.... zij durfde niet verder te denken.
Op het vlot, dat duizenden mijlen van haar vandaan zijn weg door de golven zocht, verwijlden ook Eric's gedachten dikwijls bij het gelukkige ogenblik van zijn terugkeer. Doch bij hem was van neerslachtigheid geen sprake. Voldaan in het tevreden besef dat hij zijn opdracht had volvoerd, was er niets dat hem onrustig maakte dan zijn verlangen naar Winonah ... en een enkele maal de snelle blik van verstandhouding die hij Baldon en Alder met elkaar zag wisselen. Een blik die hem, indachtig de waarschuwing van de oude koning der Ozmecs, tot de uiterste oplettendheid aanzette ...

ERIC DE NOORMAN

Ongelukkigerwijze gebeurde het éénmaal dat Eric vergat Baldon en Ader voldoende in het oog te houden. Dat was, toen het vlot dicht onder de kust van een hem onbekend eiland voer. Steile rotsen stegen loodrecht uit zee op. Dof kon Eric de branding horen brullen in de holen welke de zee in de loop der eeuwen in het gesteente had geslepen. Grote zwermen zeevogels cirkelden rond en krijsten. En toch, ondanks al deze geluiden, wekten de rotsen een indruk van grote stilte

„Wat kan dit toch zijn?" vroeg Eric terloops aan Halsa, terwijl zij samen de rotsen gespannen gadesloegen. „Zelden zag ik een somberder kust. Deze rotsen geven je het gevoel dat er onheil nadert."

Hij was zo verdiept in de beschouwing der vreemde rotsen, dat hij de waarschuwende blik niet opmerkte, welke Baldon zijn enige aanhanger toewierp. Toen slopen de beide trouwelozen voorzichtig om de opgestapelde kisten met goud heen, die de lading van het vlot vormden. Hun voeten maakten niet het minste gerucht op het hout. Baldon's ogen bleven een ogenblik op de kisten rusten en vulden zich met een uitdrukking van wilde hebzucht. Het volgende moment voelde Eric een hevige stoot in zijn rug. Hij wankelde, trachtte wanhopig houvast te vinden, doch zijn voeten gleden weg op het vochtige dek en met een zachte kreet stortte hij overboord, onmiddellijk gevolgd door Halsa....

Toen Eric weer boven kwam was het vlot reeds enige meters van hem verwijderd en de wind maakte deze afstand snel groter. Baldon en Aldet stootten een honend gelach uit. „Vaarwel, koning der Noormannen!" schreeuwde de roofridder. „Wees ervan overtuigd, dat wij het goud eerlijk zullen delen. Eerlijk delen, ha ha ha!" Zijn stem werd snel zwakker en vol machteloze woede moest Eric toezien hoe het vlot zich verwijderde. Even stelde hij al zijn kracht in het werk om het vlot na te zwemmen, doch reeds na enkele slagen zag hij het nutteloze van deze poging in en keerde terug naar Halsa, die op enige afstand van hem zwom.

„Probeer naar land te zwemmen," zei hij scherp. „En spaar je krachten. We moeten oppassen dat de branding ons niet te pletter slaat tegen de rotsen." Zijn stem klonk onbewogen, doch zijn hart was vervuld van bitterheid. Het kostte de nodige moeite om aan land te komen. Doch eindelijk vonden zij een smal stuk strand aan de voet van de rotsen, dat omzoomd werd door tropische jungle. De bijna spookachtige stilte, welke om de rotsen hing, scheen steeds intenser te worden en toen zij het strand bereikt hadden, stonden zij een ogenblik roerloos naast elkaar en namen het oprijzende gesteente aandachtig op. Tot Halsa plotseling zijn hand ophief.

„Daar!" zei hij opgewonden. „Luister!"

ERIC DE NOORMAN

Nu hoorde Eric het ook. Vanuit de richting der dreigende rotsformaties kwam, heel vaag, het geluid van een zacht jammerende stem. Het werd door de wind meegevoerd en alleen daardoor hadden zij het kunnen horen, want toen de wind een weinig draaide verdween het geluid ogenblikkelijk. Eric en Halsa keken elkander een ogenblik aan. Dan, in volkomen overeenstemming, renden zij zo snel zij konden naar de rotsen toe. Toen zij echter aan de voet van de reusachtige steenmassa stonden was alles stil om hen heen, de bijna spookachtige, dreigende stilte die Eric al eerder was opgevallen. De Noorman wenkte Halsa om achter te blijven. „Ik ga die rots beklimmen. Blijf hier en waarschuw me als je iets verdachts ziet." En zonder het antwoord van zijn vriend af te wachten klauterde hij behendig langs de uitstekende gedeelten omhoog. Vanaf de grond keek Halsa enigszins beangst toe hoe de gespierde gestalte van Eric vreesloos de bijna loodrecht oprijzende rotswand opklom. Enige tijd later zag hij het silhouet van de jonge Noorenkoning boven op de rotsen tegen het licht afsteken. Daarna kwam Eric, na enige ogenblikken te hebben rondgekeken, weer naar omlaag. „Niets te zien," zei hij, terwijl hij naast Halsa op een grote steen plaats nam. „Alleen in de verte, op zee, het zeil van ons vlot, dat Baldon heeft buitgemaakt. Het is een eigenaardige geschiedenis, Halsa." Hij staarde een ogenblik zwijgend voor zich uit. „Voor zover ik het kon bekijken schijnt dit een tamelijk klein eiland te zijn, dicht begroeid met tropische jungle. We zullen ons op een leven in de wildernis moeten instellen. Allereerst dienen we een pijl en boog te maken, en verder kunnen we ook iets zwaardere kleding gebruiken dan die, welke we nu dragen." En hij wierp een meewarige blik op de kostbare stof, welke de koning der Ozmees hun had geschonken en die nu reeds gehavend en verschoten was. Met een energiek gebaar rees hij op. „Kom mee, Halsa, er is veel te doen."

Het leven in de wildernis bood Eric, mede dank zij zijn vroegere ervaringen weinig moeilijkheden. Reeds binnen enkele uren had hij voor Halsa en zichzelf een uitstekende boog vervaardigd. Wild en gevogelte vielen onder hun goedgerichte pijlen en uit de huiden maakten zij zich kledingstukken die beter aangepast waren bij het bestaan in de jungle dan die, welke zij uit het land der Ormecs hadden meegenomen. Zonder de bittere wetenschap dat Baldon zich van zijn goud had meester gemaakt en dat Winonah hem in angstige spanning in Noorwegen wachtte, zou Eric zich uitstekend op z'n gemak hebben gevoeld. De geheimzinnige kreet, die zij bij hun aankomst uit de richting der rotsen hadden gehoord, hield hun gedachten nog vaak bezig. Doch in de volgende dagen herhaalde deze zich niet meer, zodat Eric eigenlijk begon te geloven, dat zij zich vergist moesten hebben. Tot hij op een ochtend, toen zij weer op jacht waren, plotseling werd opgeschrikt door het doffe gedreun van tam-tams in de verte.

„Mensen!" flitste het door hem heen. „Wie kunnen dit zijn?" Hij had met Halsa in de afgelopen dagen het gehele eiland verkend en nergens enig teken van menselijk leven gevonden. Voorzichtig slopen hij en Halsa in de richting van waaruit de trommen opklonken. Eindelijk zagen zij een lange stoet door het oerwoud aankomen en doken haastig weg. Eric's ogen vestigden zich met een scherpe onderzoekende uitdrukking op de rij inboorlingen, die op het opzwepende rhythme dat enkele trommelslagers voortbrachten, voorbijtrokken. Voorop ging een medicijnman, bizarre versierselen torsend, daarachter volgden krijgers, brede, gespierde gestalten, wier speerpunten glinsterden in het zonlicht. „Het schijnt me een rituele plechtigheid toe," fluisterde Eric. „Vermoedelijk zijn ze op dit eiland geland om offers aan hun goden te brengen of iets dergelijks." Eensklaps zag hij een trek van uiterste opwinding en schrik op het gelaat van zijn vriend verschijnen. „Eric!" Talsa's stem klonk gesmoord. „Kijk! Wat gebeurt daar ...!"

ERIC DE NOORMAN

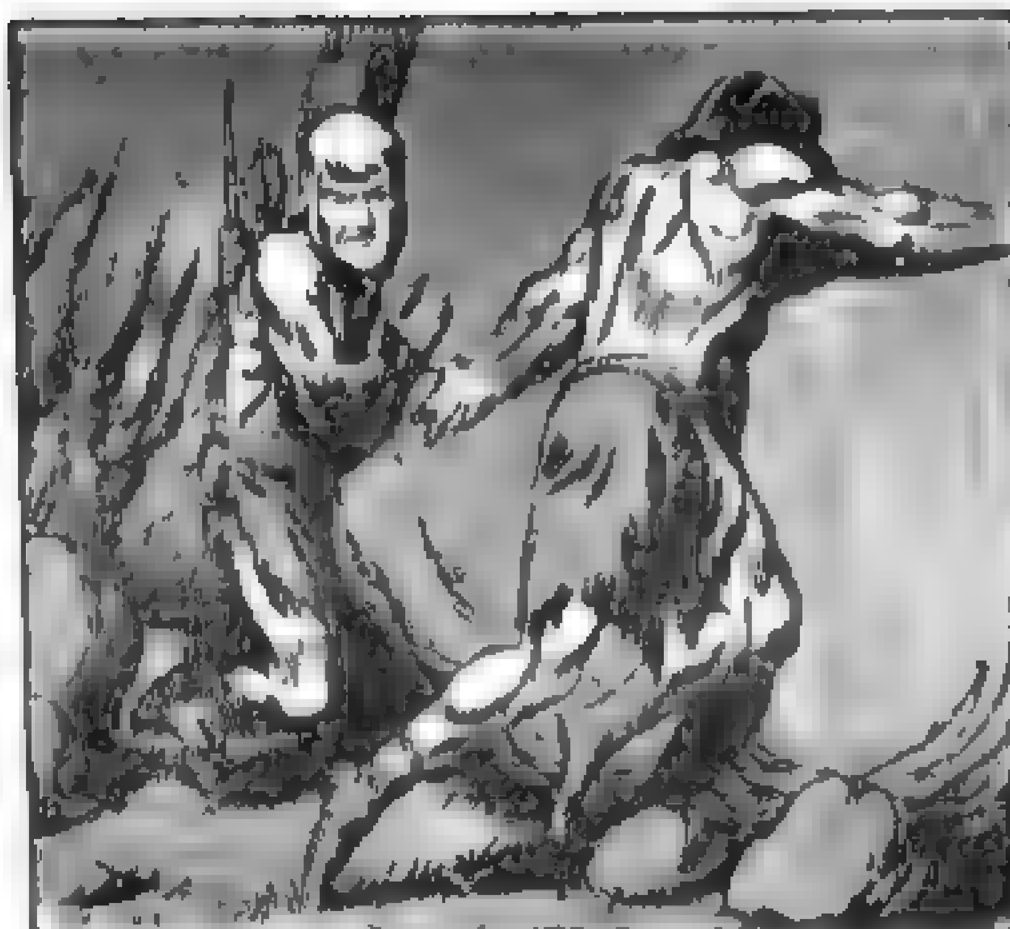

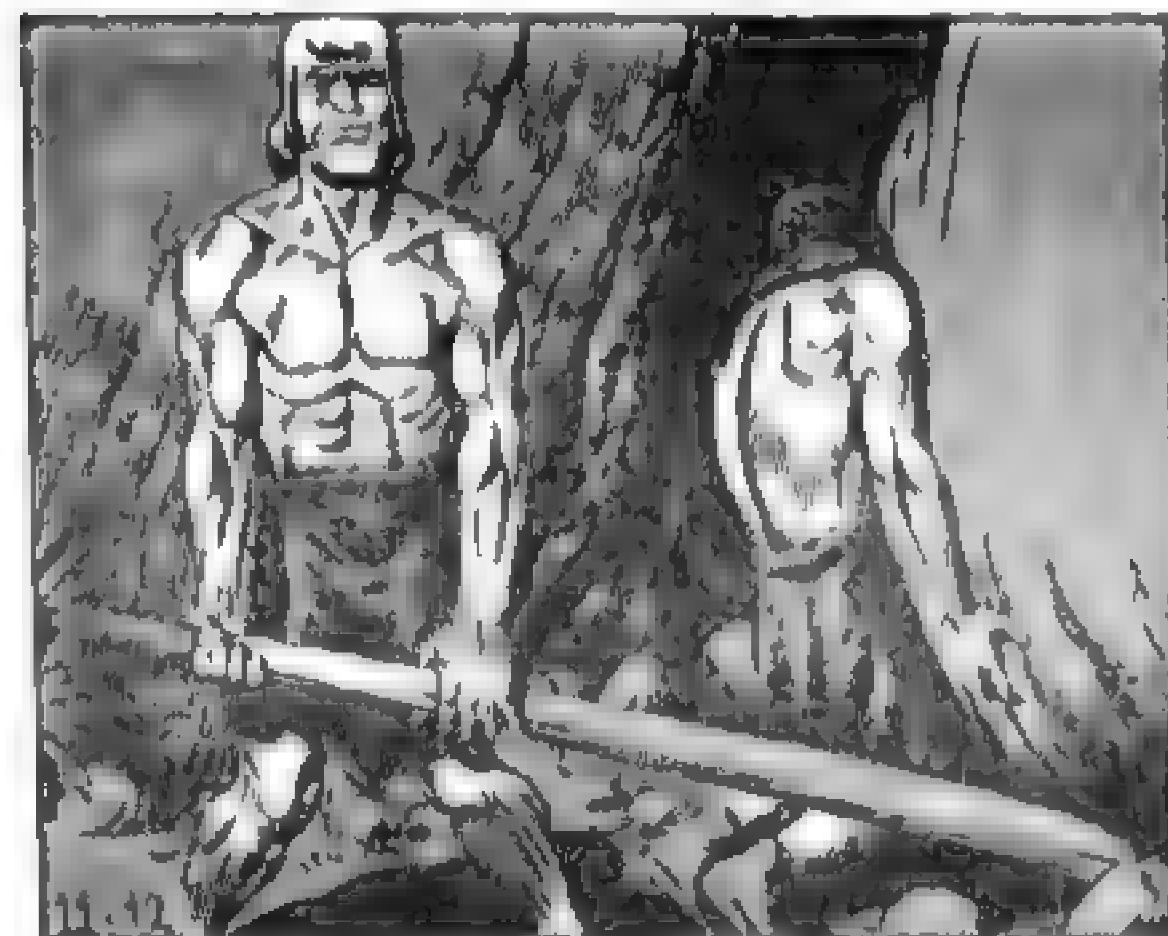

Ook Eric zag het. Vlak achter de eerste groep krijgers voerden enige mannen een jong meisje mee. Haar gezichtje was vertrokken van doodsangst en afgrijzen en van tijd tot tijd deed zij een vruchteloze poging zich uit de greep van haar bewakers los te rukken. Soms wendde een der duivelsmaskers dragende medicijnmannen zich al lopend naar haar om en dan kromp zij met een zachte kreet van angst in elkaar. „Eric," grauwde Halsa woedend, „wat betekent dit? Wat zijn die — die ellendelingen van plan met dat arme kind?" De Noorman antwoordde niet onmiddellijk. Zijn blik was gevallen op een brede houten baar, die door enige dragers in de stoet werd meegevoerd. Duidelijk onderscheidde hij daarop de roerloze gestalte van een man. Boven op de baar waren bloemen, vruchten en schotels gekleurde rijst geplaatst en vooral deze laatste voorwerpen gaven grond aan het vreselijke vermoeden dat in hem opkwam. „Snel," beval hij Halsa, „we volgen die stoet. Maar zorg in 's hemelsnaam dat niets ons verraadt. Als ze ons ontdekken zijn we verloren."

Niet-begrijpend liep Halsa achter zijn vriend aan terwijl zijn ogen vol diep medelijden op het meisje bleven rusten. Na enige tijd door het dichte struikgewas te zijn voortgegaan, beduidde Eric hem achter een paar bomen weg te schuilen en wees naar het toneel dat zich voor hen uitstrekte. De stoet was nu de voet van de geheimzinnige rotsen genaderd. Een medicijnman had zich voor een holte in de rotswand opgesteld en terwijl de tam-tams rommelden, werd de baar naar binnen gedragen. Toen volgden de bewakers met het meisje. „Ik vermoedde het al," fluisterde Eric. „Het is een begrafenisplechtigheid. De inboorlingen van de omliggende eilanden zullen deze rotsen vermoedelijk als heilig beschouwen en er hun doden in onderbrengen. Mogelijk is dit meisje de vrouw van de overledene. Mogelijk ook een soort offer, dat boze geesten moet bezweren . . ." Halsa maakte een driftig gebaar. „Wil je soms zeggen dat ze met die baar in dat rotsgewelf zal worden opgesloten? Dat zal ik nooit toestaan! We moeten iets doen om haar te redden, Eric! En snel!"

Eric wist Halsa's onstuimigheid te bedwingen. Te scherp realiseerde de Noorman zich dat zij in een open strijd geen schijn van kans tegen deze overmacht zouden hebben, om zich tot onberaden stappen te laten verleiden. Hij kon Halsa's woede en verontwaardiging uitstekend begrijpen, toen zij machteloos vanuit de struiken moesten aanzien hoe het hol gesloten werd met een grote steen. Toch slaagde hij erin zijn vriend te overtuigen dat zij tot het invallen der duisternis moesten wachten. Eindeloos langzaam schenen de uren te verstrijken. Eindelijk, toen de hemel reeds rossig gekleurd werd door de ondergaande zon, trokken de inboorlingen weg op dezelfde manier als zij gekomen waren, de medicijnman en trommelslagers voorop, daarachter de krijgers. Halsa en Eric bleven wachten tot het rhythmische gebonk der tam-tams in de verte was weggestorven. Toen stond de Noorman lenig op uit zijn gehurkte houding en haastte zich naar de grot, op de voet gevolgd door zijn vriend.

De centenaarszware steen voor de ingang bleek aanvankelijk onverwrikbaar. Tot zij eindelijk ontdekten, na veel vergeefse pogingen, dat hij in een soort labiel evenwicht lag op enkele kleine stenen. Wanneer men vanuit een bepaalde richting duwde bood hij niet de minste tegenstand. Energiek zetten de beide mannen hun schouders tegen de steen en rolden hem terzijde ... Voor hen lag de donkere opening van de grot. Vochtige, koude lucht kwam hen tegemoet en vage geluiden stegen, als van heel ver, uit de opening op. Een ogenblik stond Eric in beraad. Dan, zekerheidshalve zijn dolk trekkend, deed hij een pas naar voren.

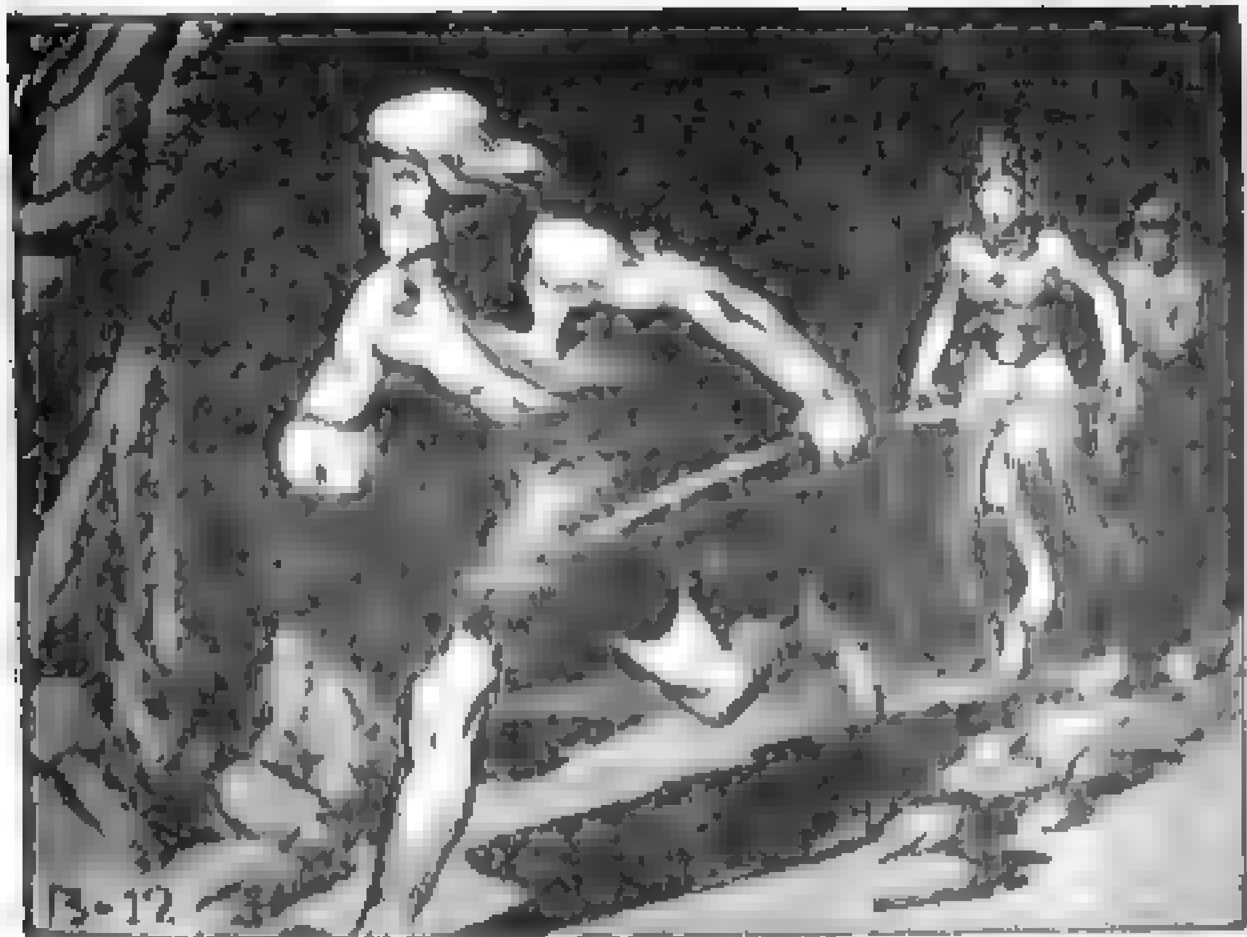
„Kom mee, Halsa! Volg me en houd je ogen open!"

Nauwelijks waren Eric en Halsa enige meters in de grot doorgedrongen of een zachte kreet bereikte hen. Op hetzelfde moment onderscheidden ze een kleine, sidderende gestalte, die angstig tegen de stenen wand stond weggedrukt. Reeds flitste Halsa's arm met het mes omhoog, doch Eric hield hem met een snelle greep tegen. En het volgend ogenblik bemerkte Halsa dat de Noorman goed gezien had, want een zachte meisjesstem, waarin een trilling van schrik doorklonk, vroeg: „Wie ... wie zijt ge? Misschien de boze geesten die deze spelonken bewonen ...?" Eric's ogen waren thans geheel aan de duisternis gewend en hij zag nu duidelijk het meisje. Ze stond vlak naast de baar, welke door de medicijnman naar binnen was gedragen. Haar ogen waren wijd opengesperd en schichtig staarde zij naar de beide blanken, die zo onverwachts haar eenzame opsluiting verbroken hadden. „Integendeel," sprak Eric vriendelijk, „wij zijn gekomen om je te redden. Wees niet bang. Mijn naam luidt Eric, dit is mijn vriend Halsa." „Mijn naam is Aitka." Ze kwam aarzelend naar hen toe. „Maar hoe wagen jullie het in deze Grot der Afgestorvenen door te dringen? Wanneer de medicijnmannen dit bemerken kost het je je leven. Niemand mag zelfs de rotsen naderen ..." „We zagen wat er met je gebeurde," zei Halsa eenvoudig, „dat was voldoende." Hij wierp een blik vol afgrijzen in de richting van de baar. „De onmensen! Ze hebben je zonder de minste aarzeling opgesloten in een grafgewelf!" „Dat is de gewoonte van dit volk!" legde Aitka haastig uit. „Ik, die tot een andere stam behoor, kan dit ook niet begrijpen. Maar het is gebruik dat een jong-gestorven krijger, die nog niet getrouwd is, naar deze Grot der Afgestorvenen wordt vergezeld door een jonge vrouwelijke gevangene van een andere stam. Toevallig hadden deze krijgers mij enige dagen geleden tijdens een overval in handen gekregen ..." Ze maakte een angstig gebaar. „Oh, laten we weggaan voor het te laat is! Als dit bemerkt wordt, zijn wij alle drie verloren!" Doch zij wist niet dat vanuit de struiken reeds scherpe ogen de buitenzijde van de grot bewaakten.

Enige ogenblikken later echter werd Eric er opmerkzaam op gemaakt, dat de inboorlingen hun aanwezigheid in de Grotten der Afgestorvenen hadden opgemerkt, want buiten rees een luid geschreeuw op. Met een lichte kreet verborg Aitka haar gezichtje in de handen. „Ze hebben ons gevonden! We zijn verloren!" „Dat is niet gezegd," vond de Noorman grimmig. „De ingang van deze grot is nauw en wij hebben genoeg pijlen om ze op een afstand te houden." Doch het meisje schudde het hoofd. „Dat zal weinig uitwerken... ze zullen niet eens proberen ons hier aan te vallen. Alleen zullen ze ons beletten deze grot te verlaten .... En dan sterven we binnen enkele uren ...!" Eer Eric had kunnen vragen wat zij met deze woorden bedoelde trof een gerucht zijn oor. Haastig wendde hij zich om en sprong naar voren. En Aitka en Halsa konden een schreeuw van verrassing niet onderdrukken. Want duidelijk zagen zij hoe de sluitsteen van de grot voor de ingang werd geduwd. Toen Eric de steen bereikte was het reeds te laat. Onwrikbaar sloot het gevaarte de opening af. „Ze hebben ons inderdaad te pakken," mompelde hij nadenkend en werd dan getroffen door de uitdrukking van doffe berusting, welke op het gelaat van Aitka was verschenen. „Wat bedoelde je eigenlijk toen je zo pas zei dat binnen enkele uren ons leven gevaar begint te lopen?" „Deze grotten staan in verbinding met de zee," zei het meisje. „En als de vloed opkomt ..." Ze maakte haar zin niet af, maar Eric begreep haar. Plotseling moest hij terugdenken aan de kreet, die hij tijdens zijn aankomst bij de rotsen gehoord had, een wanhopige schreeuw. Toen was het ook vloed geweest. Alles werd hem duidelijk: de dreiging van de rotsen, de wanhoop van Aitka en het gevaar van zijn eigen positie. Doch terwijl zijn hersens zich koortsachtig met het nieuwe probleem bezighielden staarden vanuit de struiken onbewogen gezichten naar de afgesloten ingang van de grot. En een stem fluisterde de andere krijgers toe: „Nog enkele uren, en de vloed komt op....!"

ERIC DE NOORMAN

„Wat moeten wij doen?" fluisterde Aitka. Ook Eric werd door wanhoop overmand. Moest dit het einde zijn van zijn tocht? Het einde, terwijl Winonah hem in Noorwegen wachtte en hij nog niet eens de gelegenheid had gehad Baldur het geroofde goud te ontnemen? Nooit! Er moest een oplossing zijn! Scherp wendde hij zich tot het meisje. „Is er geen andere uitgang uit deze grotten?" „Ja ...," zei ze aarzelend. „Aan de andere zijde monden zij uit in een smalle kreek. Daardoor komt het zeewater binnen. Maar het zal onmogelijk zijn langs die weg te ontkomen," voegde Aitka er aan toe. „De krijgers zullen deze uitgang bewaken ...." „Dat dienen we te onderzoeken!" zei Eric. „In ieder geval is alles beter dan hier langzaam het water af te wachten. Vind jij ook niet?" Hij wierp Halsa een vragende blik toe, die ernstig knikte. „Vooruit Aitka; wijs ons die uitgang!"

Terwijl ze door de grotten voortgleden, trachtte Eric het meisje wat op haar gemak te brengen. Ook vroeg hij haar hoe ze hier terecht was gekomen. Aitka vertelde de dochter van een machtig opperhoofd te zijn. Door ongelukkige omstandigheden hadden de krijgers van deze stam echter de gelegenheid gekregen haar gevangen te nemen. „Er heerste een oude vete tussen mijn stam en de hunne en zij waren zeer tevreden dat zij de dochter van hun doodsvijand in handen hadden gekregen. De rest weet je." „Maar weet je vader dan niets van je ontvoering?" informeerde Halsa. „Ik vrees dat de boodschappers hem te laat bereikt hebben. Hij was met zijn krijgers uitgevaren, toen de aanval plaats vond. Zodra het nieuws tot hem doordringt, zal hij zeker zijn oorlogskano's wenden en mij te hulp komen. Maar waarschijnlijk valt er niets meer te redden," besloot Aitka somber. Op dat ogenblik beduidde Eric hun dat ze stil moesten zijn. Men naderde de uitgang. De oren van de Noorman waren gespitst op het minste geluid, doch alles bleef rustig. Met een zucht van verlichting traden ze in het licht. Doch toen zij op het punt stonden de buitenwereld te betreden, kromp Aitka plotseling in elkaar en uitte een gesmoorde kreet....!

OP DE RAND VAN DE DOOD

Uit het struikgewas braken met onstuimige vaart een aantal wild-schreeuwende krijgers. Aitka bleek inderdaad de waarheid te hebben gesproken toen ze zei dat deze uitgang zeker bewaakt zou zijn. Speren flitsten omhoog en een luid krijgsgehuil vervulde de lucht. Een ogenblik stonden Eric en Halsa verstard. Dan beduidde de Noorman met een gebiedend gebaar om weg te vluchten tussen de struiken.

„We kunnen ze hier het hoofd niet bieden, Halsa!" beet hij zijn vriend toe, toen het meisje verdwenen was. „Vooruit! We moeten zo snel mogelijk een plaats zien te vinden, die zich beter voor een gevecht leent."

Dat alles vond in enkele seconden plaats. Voor de inboorlingen hen geheel hadden kunnen naderen, waren de Noorman en Halsa reeds gebukt weggevlucht. Speren suisden om hen neer, doch door onregelmatige bewegingen vormden zij een uiterst moeilijk mikpunt. Onder het lopen controleerde Eric zijn boog en pijlen. „Misschien wordt dit ons laatste gevecht, Halsa! Maar in ieder geval kunnen we zorgen dat het een grote strijd wordt!" zei hij grimmig. „Ah hier!" Zijn scherpe ogen hadden een plaats ontdekt tussen de struiken, die een uitmuntende dekking bood. Hier hurkten de beide mannen neer en spanden hun bogen. Het krijgsgehuil was verstomd, maar door de struiken drongen vele krachtige gestalten naar voren. Twee tegen zovelen! Het leek een hopeloze strijd. En er was ook een grimmige trek rond Eric's mond toen hij met een ruk zijn boog richtte....

ERIC DE NOORMAN

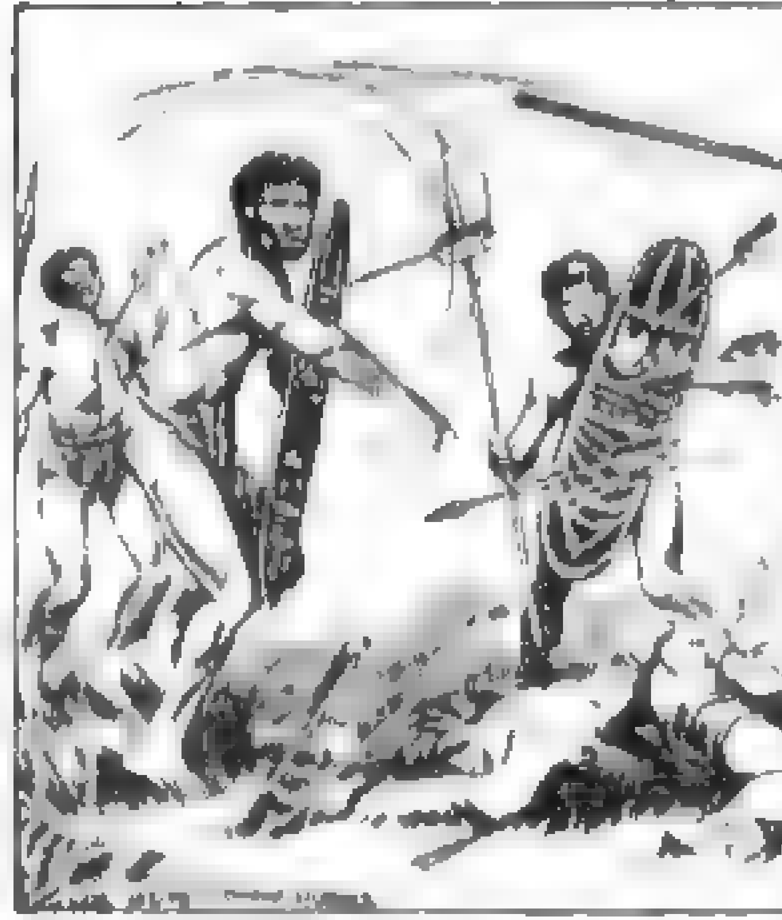

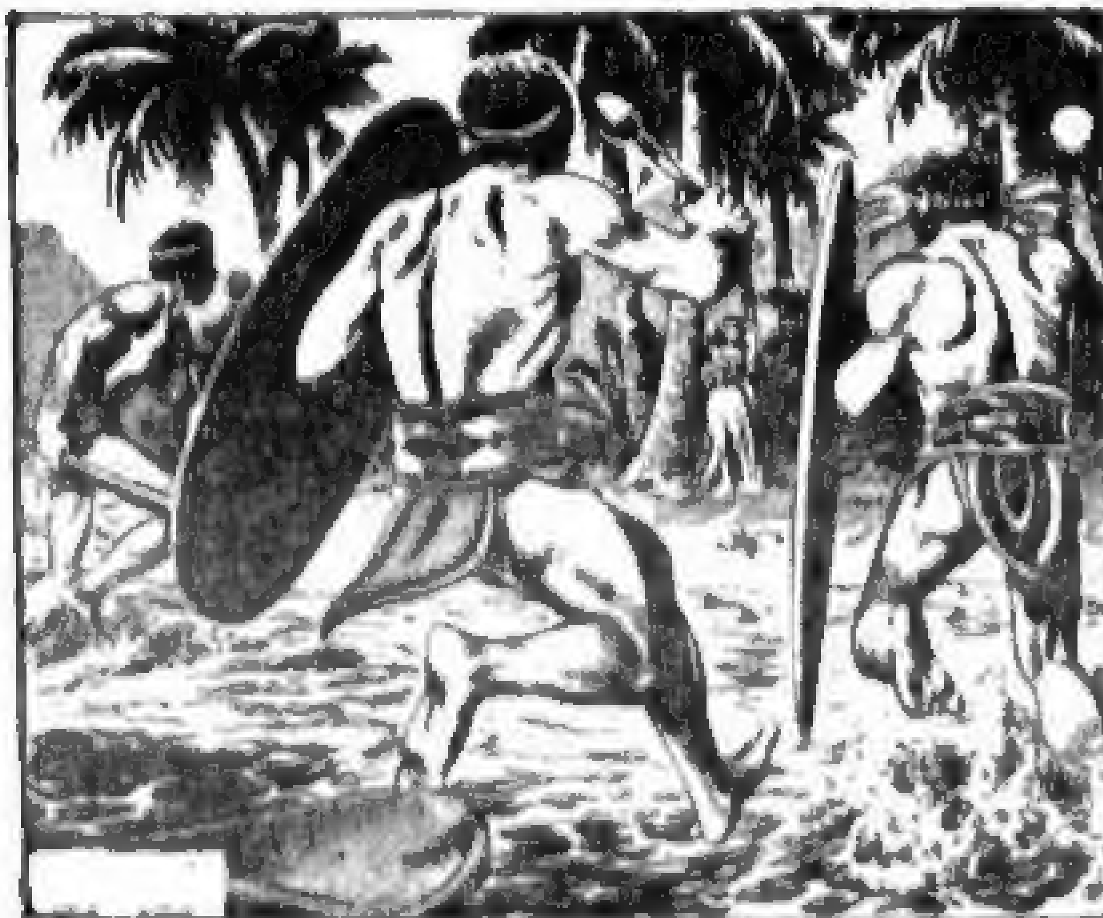
Met het gemak van ervaren spoorzoekers hadden de inboorlingen het spoor van Eric en Halsa binnen enkele ogenblikken ontdekt. Een van hen schreeuwde een bevel, en terwijl enkele krijgers het hoofdspoor volgden, verspreidden de anderen zich en drongen aan alle zijden de struiken binnen. Eric en Halsa zagen hen komen. Doch als handige strijders vuurden zij niet onmiddellijk hun pijlen, maar wachtten tot de afstand zo gering geworden was, dat ieder schot doel moest treffen. „Hou je gereed, Halsa!" beval de Noorman. „Jij neemt de rechter, ik de linker!" Maar hij schoot niet! Juist op het moment, dat zijn hand de boogpees terug trok, hoorde hij een schrille kreet achter zich, een hoge angstige vrouwenstem, de stem van Aitka. Het meisje had zich op aanwijzing van Eric tussen de struiken verborgen, terwijl de jonge Norenvorst en Halsa de aandacht van de inboorlingen bezig hielden. Nu echter hadden de krijgers, die het hoofdspoor volgden, haar gevonden en angstig vluchtte zij weg door het kreupelhout. Nauwelijks was haar angstkreet tot hen doorgedrongen of Halsa en Eric sprongen op. Halsa rende met wilde sprongen op het meisje toe, op de voet gevolgd door Eric. Zij kwamen nog juist op tijd. De krijgers hadden haar bijna bereikt. Het onverwachte opdaken van de beide mannen deed hen echter een moment aarzelen, en een pijl van Eric veranderde die aarzeling in een zich haastig terugtrekken. Meteen had Halsa reeds zijn arm om Aitka heengeslagen en trok haar snel achter de beschutting van enige zware stammen. „Oh ..." hijgde het meisje, „ze hadden me bijna te pakken. ..." Haar adem ging hortend en haar grote, donkere ogen waren wijd opengesperd. Uit de struiken klonk een wild krijgsgeschreeuw op. „Snel, Halsa!" Eric liet zich op een knie zakken en trok zijn boog strak. „Daar komen ze! Ze hebben ons ditmaal volledig ingesloten!" Bruine, gespierde lichamen sprongen aan alle zijden te voorschijn en renden, zwaaiend met hun speren, op hen toe. De laatste, definitieve stormloop was begonnen. En Eric realiseerde zich dat er ditmaal geen ontkomen meer mogelijk was....!

Deze strijd was een der zwaarste, die Eric ooit had meegemaakt. Van alle zijden tegelijk drongen de inboorlingen op en een hagel van speren suisde op de beide mannen toe. Eric had Aitka toegeroepen, dat zij achter hen tussen de bomen beschutting moest zoeken. Van daaruit keek het meisje met bonzend hart toe hoe de Noorman en Halsa zich staande trachtten te houden tegen de overweldigende overmacht. Zij vuurden nu als razenden en hun pijlen zongen een lied van dood en ontmoediging tussen de aanstormende krijgers. Doch terwijl hij zijn boog opnieuw spande, realiseerde Eric zich dat het ondanks de vele gewonden aan de andere zijde, nog slechts een kwestie van tijd was dat er een van hen door een speer getroffen zou worden. „Terug Halsa!" hijgde hij. „Langzaam terugtrekken in de richting van het strand. Misschien kunnen wij tussen de rotsen meer beschutting vinden." Zo aanhoudend hun boog gespannen en voet voor voet wijkend, trokken zij langzaam terug naar de kust, zoveel mogelijk Aitka beschermend, die dapper de wanhopige situatie onder de ogen zag en uit niets haar verwarring en angst liet blijken. Eindelijk, achter zich de ruisende zee, hielden zij voor de laatste maal stand. De zon blikkerde het gele zand en overal tussen de rotsen bewogen de felgekleurde schilden der inboorlingen. Eric en Halsa knielden neer, vastbesloten hun leven zo duur mogelijk te verkopen. Doch nauwelijks hadden zij dit gedaan of een waarschuwende kreet van het meisje trof hun oor. Aitka duidde opgewonden naar zee. En zich omwendend zag Eric een aantal oorlogskano's naderen, alle gevuld met grimmig uitziende speerdragers. Moedeloosheid beving de Noorman. Nog meer aanvallers? Ook Halsa scheen die mening toegedaan, want hij wendde zich met een ontsteld gebaar tot Eric en fluisterde hees: „Een aanval in de rug, Eric! Wat moeten we doen?"

In angstige spanning zagen Eric en Halsa de vreemde oorlogskano's naderen. Knarsend schoven de boten op het strand en nog voor zij geheel stillagen was een aantal forse krijgers reeds naar buiten gesprongen en rende onder oorverdovend krijgsgehuil op de bosrand toe. Een veelstemmige kreet van schrik en verwondering was het antwoord. „We zitten tussen twee vuren," mompelde Halsa verbeten en richtte met een felle beweging zijn boog op de nieuwe aanvallers. Doch Eric greep hem bij de arm, gealarmeerd door een plotselinge uitroep van het meisje. „Vader!" riep Aitka opgewonden. „Het zijn de krijgers van mijn vader! Oh, ze zijn toch nog op tijd gekomen!" Een blos van vreugde kleurde haar gebruind gezichtje. Eer Eric had kunnen antwoorden of zijn verbijstering over de onverwachte ommekeer meester was geworden, bevond hij zich reeds tussen de aanstormende krijgers. Uit het struikgewas, waar zich hun vijanden bevonden, klonken verwarde uitroepen op, en enkele verspreide speren schoten omhoog. Maar de mannen van Aitka's stam werden daardoor geen ogenblik tegengehouden in hun stormloop. Met bewondering lette Eric op de soepele lenigheid waarmee zij hun wapens hanteerden. Aan alle zijden drongen zij de struiken binnen en hun krijgsgeroep schalde ver over het strand. Aitka kwam met glinsterende ogen op de Noorman toe. „De mannen van mijn stam zijn sterk en dapper," zei ze trots. „Volg mij, dan zal ik jullie naar mijn vader, het opperhoofd, brengen." Maar Eric schudde het hoofd. „Later, Aitka," antwoordde hij vrolijk. „Zolang er nog gevochten wordt hebben wij wel iets anders te doen dan praten. Kom mee, Halsa!" Het volgende moment hadden de beide mannen zich aan het hoofd van de krijgers gesteld en joegen de vijand na, die in wilde verwarring vluchtte....!

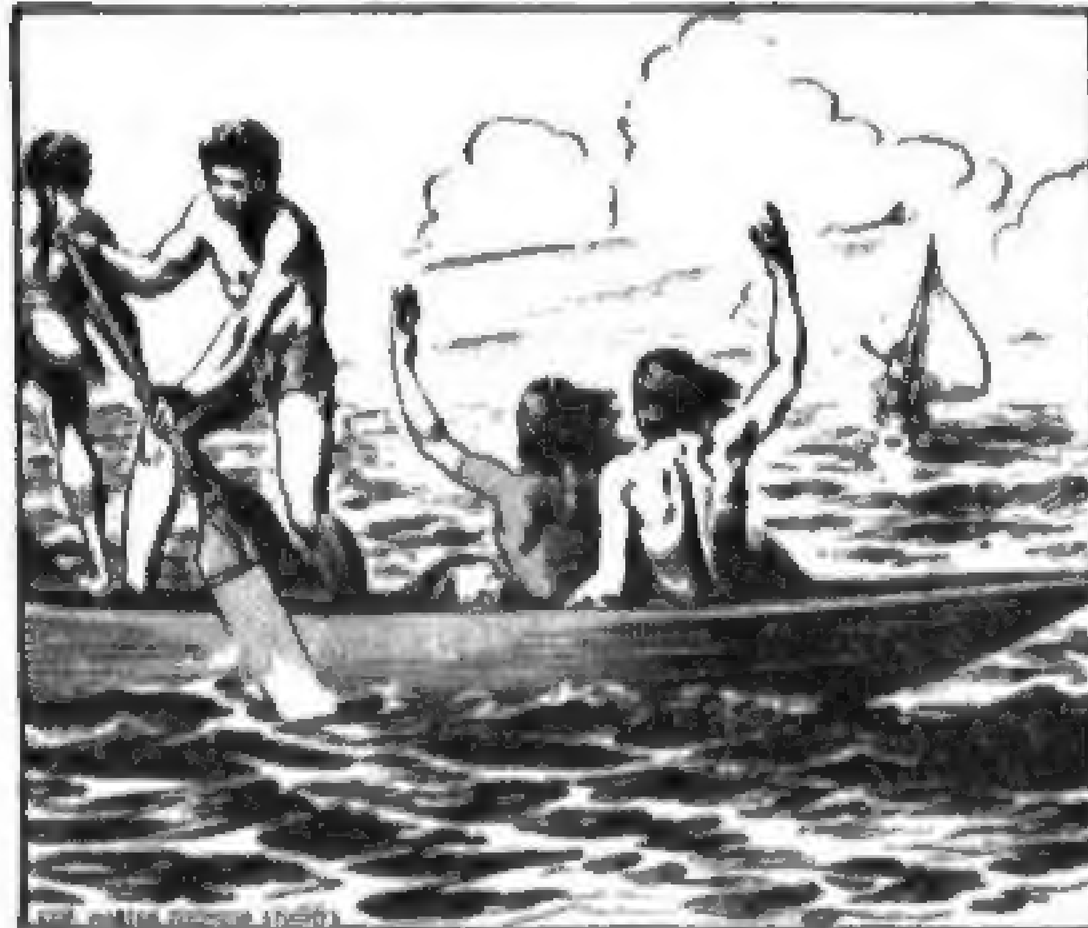

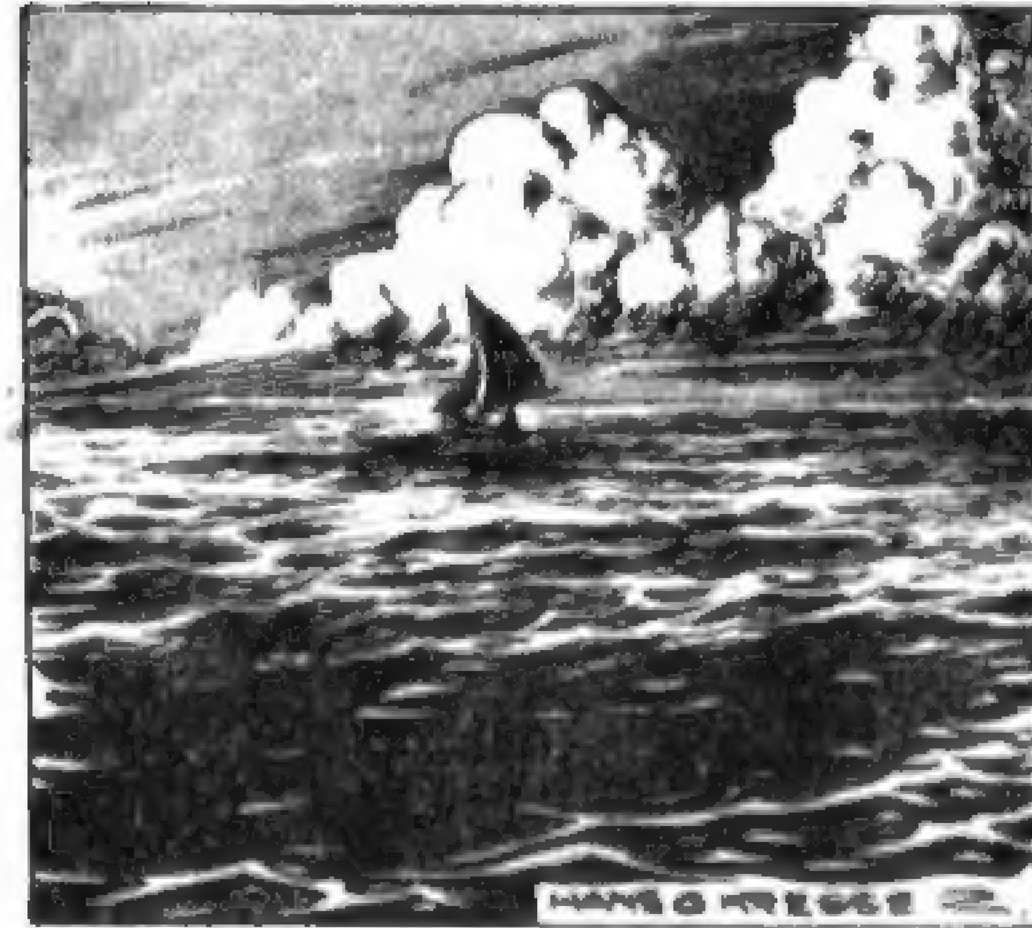

Enige uren later keerden Eric en Halsa aan het hoofd der triomferende krijgers terug naar het strand. Zij hadden hun tegenstanders volledig op de vlucht gejangd, en de Wongabili's gelijk de naam van Altka's stamgenoten luidde, waren meester van de situatie. Was deze snelle overwinning aan de Noorman te danken? De krijgers schenen daarvan wel overtuigd, want zij behandelden hem met groot ontzag. Toen zij het strand genaderd waren werden zij aangesproken door een tweetal Wongabili's, die tot de naaste omgeving van het opperhoofd behoorden. „M'baro, het grote opperhoofd, verzoekt zijn blanke vrienden onder zijn oog te willen treden," brachten zij Eric over. Het opperhoofd kwam hen vriendelijk een paar stappen tegemoet toen zij op hem toetraden. „Ik ben de grote krijgslieden zeer dankbaar voor alles wat zij voor mijn dochter deden," zei hij. „Altka heeft mij alles verteld. Beschouw uzelf als hoofdlieden van mijn stam." Korte tijd spraken zij gevieren. Doch dan raakten Eric en M'baro gewikkeld in een persoonlijk gesprek, doordat de Noorman informeerde of de ander óók iets had gehoord van een groot vlot, dat bemand was door twee blanken. Inderdaad kon het opperhoofd hem daarover inlichten. Enkele van zijn mannen hadden dit vlot enige dagen geleden voorbij zien zeilen. Het voer in Zuidelijke richting. „Er hangt voor mij zeer veel van af dit vlot te achterhalen," zei Eric. „Wellicht wilt ge me een kano ter beschikking stellen." „Niet een kano," antwoordde M'baro. „Daar zoudt ge weinig aan hebben. Neen, het is veel beter dat mijn mannen een boot voor u bouwen, een boot die zeewaardig is en die ge zelf ontworpen hebt. We zullen er morgen direct aan beginnen." Eric dankte het opperhoofd voor zijn gul aanbod en wilde zich tot Halsa wenden om hem alles te vertellen. Doch hij vond zijn vriend niet. Die had zich met Altka onder de palmen teruggetrokken, en terwijl ze zacht met elkander spraken lag er in beider ogen een dromerige uitdrukking....

De volgende dag begonnen de Wongabiti's onmiddellijk met de bouw van de boot. Tevreden bekeek Eric de lijnen van het vaartuig. Dit zou een snelle zeiler worden, waarmee hij het vlot, waarop Baldon het gestolen goud der Ozmecs vervoerde, gemakkelijk hoopte in te halen. Zo was hij met zijn gedachten hiermee bezig, dat hij Halsa en Aitka, die aarzelend op hem toekwamen, eerst opmerkte toen zij vlak voor hem stonden. „Ha, Halsa," zei hij vrolijk. „We vorderen prachtig. Binnen enkele dagen vertrekken we. En ik beloof je dat we Baldon een gepeperde rekening zullen voorleggen." „Eric. . . ." zei Halsa verlegen. „Ik denk. . . . eh. . . . ik vrees dat ik je ditmaal niet zal vergezellen. . . . Aitka en ik. . . . Het is mij erg moeilijk uit te leggen. . . ." „Aha!" riep hij lachend uit. „Dus zó moet ik de laatste van mijn mannen verliezen! Wel, er was geen betere manier denkbaar! Van harte, Halsa! Aitka! Ik hoop dat jullie hier gelukkig worden." „Ik hoop dat je hier wilt blijven tot de huwelijksplechtigheid voltrokken is," zei Halsa gelukkig. „Aitka en ik zouden dat erg prettig vinden." Doch Eric schudde het hoofd. „Neen," zei hij nadrukkelijk. „De oude vete tussen mij en Baldon moet beslecht worden eer ik met het goud naar Noorwegen terug kan keren. En thuis wacht mij Winonah, mijn vrouw. Neen Halsa, ik moet vertrekken zodra de boot gereed is." Toen enkele dagen later het ranke vaartuig klaar was, liet hij proviand en water aan boord brengen en na afscheid van iedereen genomen te hebben stootte hij af. Nog lang wuifden Halsa en Aitka hem na vanuit de kano, die hem een eindweegs vergezeld had, tot het zeil kleiner en kleiner werd. Langzaam vervaagde het land achter de kleine boot. Tot slechts wind en zee het vaartuig omringden. Eric trok de schoot strak en staarde naar de horizon; een horizon waarachter nieuwe, onbekende avonturen lagen. . . .!

EINDE VAN DIT AVONTUUR.

In deze serie zijn verschenen:

Deel I: *De Steen van Atlantis*

Deel II: *De ondergang van Atlantis*

Deel III: *De Sultan van Akaïm en De Geheimzinnige Bron*

Deel IV: *Het Stenen Beeld en Gevangenen der Romeinen*

Deel V: *De valse Koning*

Deel VI: *Het Wapengericht Het Goud der Ozmecs*

Deel VII: *Het Rijk van het Midden*
